

Cum să ajungi să spui nu

Cum să pui capăt unui obicei îndărătnic

Traducere de Ana-Maria Tamaș

ERWIN W Lutzer

Casa Cărții, Oradea 2010

Getting to NO © 2007 Erwin W. Lutzer

David C. Cook, 4050 Lee Vance View, Colorado Springs,
Colorado 80918 U.S.A.

Citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru
Cornilescu, cu excepția celor precizate.

Alte versiuni folosite:

MSG - The Message

NASB - New American Standard Bible

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de
texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Cum să ajungi să spui nu

Copyright © 2010 Casa Cărții

O. P. 2, C. P. 30,

410610 Oradea

Tel. / Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României LUTZER, ERWIN W.

Cum să ajungi să spui nu / Erwin W. Lutzer; trad.: Ana Tamaș. - Oradea : Casa Cărții, 2010
Bibliogr.

ISBN 978-973-8998-89-6 I. Tamaș, Ana-Maria (trad.) 159.923

Traducerea: Ana-Maria Tamaș Editarea: Florin Moțiu Tehnoredactarea: Vasile Gabrian Coperta:

Adrian Mihocăș Print: www.findata.ro

CUPRINS

Cuvânt-înainte	7
Prefață: O mână din cer	11
1. De ce există atâta ispită?	15
2. Principii fundamentale	29
3. Lasă trecutul deoparte	45
4. Privind cu ochii lui Dumnezeu	61
5. Libertatea trăirii la cruce	77
6. Puterea Duhului Sfânt	89
7. Înnoirea minții tale	101
8. Trăind cu sentimentele tale	115
9. Supunerea voinței tale	131
10. Mijlocirea lui Cristos și a credincioșilor	147
11. Activitatea satanică	161
12. Prins din nou în cursă	173
187 Ghidul liderului	Epilog: Scriind ultimul capitol
Indicații pentru discuții în grupuri mici și / sau studiu personal	191
Bibliografie	195

CUVANT-INAINTE

Când pastorul Lutzer m-a rugat să scriu prefața acestei cărți minunate, am fost profund mișcat și încântat să fac acest lucru. Vă rog să înțelegeți că Erwin este una dintre cele mai respectate persoane și minți din lumea cărților și a radioului pentru mine. El este citit, auzit și citat de către mii de pastori care îl respectă la fel de mult

sau poate chiar mai mult decât mine. Dar, mai presus de toate acestea, mă simt onorat să asigur partea introductivă pentru orice carte care îi poate ajuta pe oameni să găsească calea de ieșire dintr-un obicei rău, sau din două sau chiar trei, acesta fiind și scopul cărții de față.

Totuși, trebuie să fii conștient de ceea ce urmează să întreprinzi, pentru că nu va fi ușor. De cele mai multe ori, un obicei neplăcut nu stă de unul singur. El are în companie alte comportamente distructive, care au ca scop un singur lucru: să ne distrugă capacitatea de a avea o părere bună despre noi înșine, despre cei care ne iubesc și despre Dumnezeuul care ne-a creat.

A existat, desigur, o vreme când astfel de lucruri obișnuiau să ni se pară bune. Oare nu acesta este motivul pentru care Dumnezeu ne-a dat libertatea de a alege? Putem, deci, face ce vrem și când vrem? Ei bine, poate că

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU
CUVÂNT-ÎNAINTE

nu. Traducerea *TheMessage* a pasajului din Proverbele 14:12 ne spune: „Există o cale a vieții care pare suficient de inofensivă; privești din nou - ea duce direct spre iad.”

Vă rog să înțelegeți, viața are multe căi. Unele dintre ele par largi și plăcute (cărările cu cea mai puțină rezistență), în timp ce altele, la prima vedere, par grele și anevoioase. Și, pe măsură ce ne luptăm cu diferite nedreptăți, pare atât de drept să adoptăm calea mai ușoară. Dar ceea ce puține persoane îți vor spune este că, odată ce te afli pe această cale, poate fi extrem de dificil să o părăsești. Nu ai observat niciodată că autostrada are doar câteva ieșiri? Faptul că ratezi ieșirea s-ar putea să nu pară o problemă chiar atât de mare pe moment, dar curând vei realiza că te afli într-un loc necunoscut, la mare depărtare de destinația dorită și fără vreo cale de întoarcere.

În acest punct trebuie să înveți să iei niște decizii dificile. Dacă continui să mergi pe calea ta (autostrada), drumul va fi probabil neted și drept. Nimeni nu te va deranja, și vei putea conduce cât de rapid dorești - cel puțin până vei rămâne fără combustibil. Dar, cu cât mergi mai departe, cu atât va fi mai dificil să găsești drumul de întoarcere. S-ar putea să nu cunoști străzile lăturalnice. Vor exista semafoare, semnale de oprire și ocolișuri. Călătoria înapoi poate să fie înceată și poate să fie dificilă, dar Dumnezeu nu a spus niciodată că va fi ușor, nu-i așa? Dimpotrivă, Dumnezeu ne spune că schimbarea poate fi dureroasă. 1 Petru 4:1 ne spune: „Astfel dar, fiindcă Hristos a pătimit în trup, înarmați-vă și voi cu același fel de gândire. Căci Cel ce a pătimit în trup, a sfârșit-o cu păcatul.”

Nu sună prea distractiv, nu-i așa? Probabil ai crezut că lucrurile vor fi mai ușoare când în final te-ai decis să te întorci. Totuși, fii încrezător, pentru că, de fapt, cred că aceasta este o veste bună. Durerea este un semn al progresului.

Dacă ai experimentat vreodată degerătura, atunci știi că procesul de dezghețare nu este unul prea plăcut. Dar durerea, deși poate fi una dificilă, este un semn al faptului că părțile corpului tău, care înainte erau nefuncționale, acum se întorc la viață. Nu este ușor să lași deoparte imaginile de pe calculatorul tău când știi că nu te vede nimeni, și nu te simți în largul tău să te înfrânezi de la a cheltui pentru a-ți plăti datoria. Dar astfel de sentimente constituie un semn că, în cele din urmă, ai găsit calea cea bună. Mai mult decât atât, nu suntem chemați să facem acest lucru singuri. Și alții au fost acolo înainte și pot oferi tăria și călăuzirea necesare pentru călătorie. Avem nevoie de cei cărora le pasă de noi să ne ajute să facem ceea ce nu suntem în stare să facem singuri. Iar această carte ne ajută tocmai în acest punct. Speranța mea este că, prin lecturarea acestei cărți, nu vei afla doar ce înseamnă să învingi un obicei, ci vei afla ce înseamnă să te alături în părtășie cu frații tăi și cu surorile tale cu un scop comun - să experimentați puterea și dragostea lui Dumnezeu și libertatea pe care El ne-a oferit-o. Deci vă urez bun venit într-o călătorie care nu va fi lipsită de durere, dar care va fi, de

asemenea, plină de bucurie și de victorie. Credeți-mă - cu siguranță se merită să încercați.

Stephen Arterburn

PREFAȚA

O MANA DIN CER

Filosoful Seneca spunea: „Oh, dacă ar coborî o mână din cer ca să mă elibereze de chinul meu păcat!” Invocația lui a răsunat de-a lungul secolelor. Noi toți ne dorim aceeași minune.

Obiceiurile încăpățănate încep într-un mod destul de inocent, dar, pentru că nu le stăpânim, ele pun stăpânire pe noi foarte repede. Cu toții experimentăm următorul ciclu: ne bucurăm de o plăcere interzisă, ne simțim vinovați, hotărâm să nu o mai facem niciodată, ne mândrim cu scurtele momente de autocontrol, apoi eșuăm din nou. De fiecare dată când repetăm tiparul, deprinderile sunt tăiate tot mai adânc, iar lanțul se strânge tot mai tare.

Scuzându-ne comportamentul pentru că „suntem doar oameni”, devenim pesimiști, chiar sfidători, și curând ne găsim victime ale stării de păcat care refuză să se clintească. Acest tipar de comportament devine atât de familiar, încât, în final, nici nu mai dorim să ne schimbăm. Pe măsură ce ne resemnăm cu o stare de automulțumire incomodă, ajungem să ne complăcem în mânie, în poftă trupească, în îngrijorare, în obiceiuri chinuitoare, în lene, în amărăciune și în egoism - cu excepția încercărilor noastre mici și ocazionale de corectare. S-ar putea chiar să începem să ne felicităm

11

12

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

pentru aceste mici eforturi, deși ele nu au ca rezultat o transformare reală și de durată. Putem fi cu adevărat eliberați de rutina un pas înainte și doi pași înapoi? Uneori am crezut că răspunsul este nu. În ciuda eforturilor mele sincere de a mă preda lui Dumnezeu, am păstrat anumite slăbiciuni (*păcate* este un cuvânt mai cinstit), cu care am ajuns la concluzia că va trebui să trăiesc. Până la urmă, *nimeni* nu este perfect! Dar știam că eșecul meu particular nu avea niciun credit în fața lui Isus Cristos, care m-a câștigat pentru Sine murind pe cruce și oferindu-mi viața veșnică. N-a promis El că vom putea fi *liberi*? Prin multe eșecuri și puține victorii am descoperit că păcatul cel mai persistent poate fi îndepărtat. *Putem* fi eliberați de păcate, chiar și de cele care sunt strâns lipite în fisurile sufletului nostru.

În vechime nu au existat orașe mari cu extinderi suburbane nesfârșite la fel ca acum. Atunci toți locuitorii unui oraș locuiau între limitele unui zid uriaș care servea de protecție împotriva forțelor exterioare. De multe ori în timpul unei bătălii dușmanul își concentra atacul asupra celui mai slab punct al zidului cu scopul de a-l dărâma. Dușmanii, de obicei, exploatau același punct slab - cu un succes răsunător. Nu ar fi fost de înțeles ca locuitorii orașului să reconstruiască fortificația în cauză ca pregătire împotriva asaltului următor? Cam în același fel, noi ne adâncim în mod repetat în aceleași ispite, fără un program constructiv de întărire a apărării. Noi acceptăm eșecul ca fiind un mod de viață, argumentând: „Așa sunt eu.”

Dumnezeu are un plan diferit - pentru care ne-a dat un mesaj al eliberării și al speranței. Este adevărat că nu există minuni ușoare. Succesul nostru nu este nici instantaneu, nici automat. Soluțiile superficiale și ușoare duc la așteptări false, care, la rândul lor, produc dezamăgire și necredință.

O MÂNĂ DIN CER

13

Aplicarea principiilor biblice necesită timp și disciplină. Dar progresul constant este posibil. Chiar și tiparele comportamentale păcătoase de lungă durată pot fi înlocuite

cu atitudini și acțiuni sănătoase.

Seneca nu a știut că dorința lui s-a îndeplinit, că Dumnezeu a coborât din cer să ne elibereze de păcatele noastre chinuitoare. Această carte prezintă un drum pas cu pas spre libertatea adusă pentru noi de către Cristos Isus.

Dacă nu ai făcut încă acest lucru, te-aș încuraja să găsești una sau mai multe persoane să parcurgă această călătorie împreună cu tine. Cred că vei afla că nu există sprijin mai mare decât un semen credincios care s-a confruntat sau se confruntă cu aceleași probleme și care împărtășește aceeași dorință de a trăi într-un mod diferit. Scriptura ne spune că „fierul ascute fierul, tot așa și un om îl modelează pe altul” (Proverbele 27:17, NASB).

În acest scop vei găsi o serie de întrebări la finalul fiecărui capitol. Acestea sunt menite a te ajuta să digeri ceea ce citești de-a lungul cărții - fie ca grup, cu un partener, sau individual. Dacă alegi să treci prin această carte alături de cel puțin o persoană, îți va fi de folos, de asemenea, și scurtul îndrumător pentru discuții de la finalul cărții. De fapt, s-ar putea să-ți fie de folos și unele dintre principii, chiar dacă parcurgi această carte de unul singur. Oricare ar fi modalitatea, aștept cu nerăbdare să explorez această cale spre libertate împreună cu tine, și mă rog să fii schimbat în mod radical pe parcursul acestei călătorii.

Deci, dacă sunteți gata... vă invit să pornim la drum.

Erwin W. Lutzer

CAPITOLUL UNU

DE CE EXISTA ATÂTA ISPITA?

„De ce este pofta trupească atât de puternică?”, întrebă Taylor. Povara vinovăției sale era copleșitoare. El căzuse în păcatul sexual. „Cum să mai am încredere în mine? Nu doresc să trăiesc o viață imorală. Mi-am promis că nu voi mai face acest lucru, dar iată-mă *din nou* aici.”

O femeie, care ani de zile a încercat să se lase de fumat, dar care eșua întotdeauna (indiferent de noul remediu), m-a întrebat odată: „De ce, în ciuda rugăciunii, a predării lui Dumnezeu și a citirii Bibliei, nu pot renunța, indiferent cât de greu aș încerca?”

Am auzit același fel de întrebări din partea alcoolicilor și a celor dependenți de sex, care continuau să alunece înapoi în aceleași tipare distructive de comportament, indiferent cât de des au ieșit din ele.

Întrebările lor pretind răspunsuri. De ce este ispita atât de atractivă, de neînduplecată și de puternică? De ce nu ajustează Dumnezeu natura ispitelor noastre în așa fel încât cântarul să fie înclinat mult mai generos în favoarea noastră?

Viața de creștin pare uneori extrem de dificilă. Cu siguranță că Dumnezeu - Cel care are toată puterea și autoritatea - ar putea să o facă mai ușoară pentru cei care-L iubesc. Prea mulți credincioși sunt înfrânți de un păcat sau

15

16

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

altul, deseori sfârșind în ruină. Așadar, de ce Dumnezeu nu face un pas înaintea noastră, dezactivând minele din calea noastră? Dacă te întrebi cum ar putea face El acest lucru, ia în considerare următoarele sugestii.

SATANA ALUNGAT?

Este adevărat - Dumnezeu l-ar putea elimina pe diavol. De fapt, dacă ar fi făcut El acest lucru în momentul creației, rezultatul ar fi fost că Adam și Eva nu ar fi aruncat rasa umană în păcat la început. Cel mai probabil că primii noștri părinți L-ar fi ascultat pe Dumnezeu fără să se oprească să se gândească la fructul pomului oprit.

Asumând faptul că Adam și Eva aveau aceeași voință liberă, așa cum avem noi acum, de ce nu le-a dat Dumnezeu oportunitatea să aleagă fără vreo implicare exterioară? Șarpele era frumos, părea să vorbească cu autoritate și promitea o viață mai bună. Din câte știm, lui Adam și Evei nu li se spusese nimic despre existența lui Satana, așa că au fost foarte nepregătiți pentru această întâlnire neașteptată. Dacă șarpele nu ar fi avut acces în grădina Edenului, Adam și Eva ar fi fost mai înclinați să se supună lui Dumnezeu. Probabil că ar fi ales să nu mănânce din pomul oprit.

Prezența lui Satana în grădină și activitatea lui de pe planeta noastră înclină cântarul în favoarea alegerilor greșite. Nu doresc să spun că trebuie să urmăm sugestiile lui sinistre, dar, dacă ar fi ținut la distanță de prezența noastră, am putea rezista ispitei mult mai ușor.

Nu există îndoială că mare parte a răului din lume, inclusiv propriile noastre conflicte, își are cauza în interferența forțelor spirituale nevăzute. Dacă Dumnezeu ar fi să-l anihileze pe diavol, sau măcar să-l țină închis în adânc, am putea face pași uriași în umblarea noastră cu Domnul. Nu ar mai exista rutina un pas înainte, doi pași înapoi!

DE CE EXISTĂ ATÂTA ISPITĂ?

17

Lupta noastră cu ispita ar fi diminuată și am fi mult mai înclinați să rezistăm ispitei păcatului.

Deci, de ce Dumnezeu pur și simplu nu îl elimină pe diavolul?

PASIUNI DOMOLITE?

O a doua sugestie pentru a micșora falimentele zilnice din viețile noastre de creștini ar fi ca Dumnezeu să tocească vârfurile săgeților ispitei care ne hărțuiesc din interior.

Iacov a scris: „Ispita de a ne complace în rău vine numai și numai din noi. Nu avem pe cine să aruncăm vina, ci doar pe izbucnirile pătimașe ale poftelor noastre” (Iacov 1:14, MSG). N-ar putea Dumnezeu domoli aceste pasiuni pentru a face curăția morală mai accesibilă? Desigur că El ne-ar putea ajuta să ne simțim mai puțin ispitiți - doar atât cât să fim mai aproape de victorie și să-I aducem onoare Răscumpărătorului nostru.

Cu toții am auzit pe cineva spunând: „Știu ce ar trebui să fac, dar pur și simplu nu pot. Am încercat, l-am cerut lui Dumnezeu să mă ajute, și totuși am falimentat.” Pavel a scris la fel despre propria sa luptă: „Ceea ce nu înțeleg cu privire la mine este faptul că decid într-un fel, dar apoi acționez în alt fel, făcând lucruri pe care le detest” (Romani 7:15, MSG). John Knox, unul dintre reformatorii Bisericii, a scris aceste cuvinte nu cu mult timp înainte de a muri:

Acum, după multe bătălii, nu găsesc în mine nimic decât vanitate și corupție. Pentru că sunt neglijent în perioade de liniște, nerăbdător în necaz, tinzând spre disperare; mândria și ambiția mă asaltează pe de o parte, lăcomia și ranchiuna mă tulbură pe de altă parte; pe scurt, o Doamne, acțiunile firii aproape că suprimă acțiunea Duhului Tău.

18

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

Dacă acest om al lui Dumnezeu a avut astfel de conflicte, există speranță pentru noi ceilalți? Dumnezeu ar fi putut să facă totul mai ușor pentru noi, dar El a ales să nu facă acest lucru.

REARANJAREA ORARULUI?

Chiar dacă Dumnezeu nu l-ar alunga pe diavol și nu ar potoli pornirile noastre păcătoase, nu ar putea El să ne ducă departe de locurile ispitei? Atunci am putea fi protejați de circumstanțele care ne-ar provoca la păcat.

David a păcătuit cu Batșeba pentru că s-a întâmplat ca ea să facă baie în apropiere în timp ce regele se odihnea pe acoperiș. Nu ar fi putut fi evitat tot acest necaz dacă

Dumnezeu pur și simplu ar fi aranjat ca ea să facă baie cu două ore mai devreme, sau cu o oră mai târziu? Cu siguranță că un Dumnezeu suveran nu ar fi avut nicio dificultate în rearanjarea programului creaturilor Sale finite.

Nu-i așa că Acan a păcătuit pentru că a văzut o manta canaanită lăsată neatinsă după luarea Ierihonului? Oare Avraam nu a mințit pentru că era foamete în țară, și se temea pentru propria viață? Oare Samson nu a divulgat secretul mării lui puteri datorită atracției față de Dalila cea încântătoare?

Este clar că Dumnezeu nu ne ferește de circumstanțele în care suntem vulnerabili în fața păcatului. Amintiți-vă, Duhul Sfânt a fost Cel care L-a dus pe Isus Cristos în pustie ca să fie ispitit de diavol. În Rugăciunea Domnească, Isus i-a învățat pe ucenici să se roage: „Și nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău” (Matei 6:13).

Trebuie să recunoaștem că Dumnezeu ne duce uneori în situații care stimulează dorințele noastre păcătoase, dar aceasta nu înseamnă că Dumnezeu ne face să păcătuim - nici că El ne ispitește în același fel ca și Satana. Mai degrabă, acestea

DE CE EXISTĂ ATÂTA ISPITĂ?

19

reprezintă perioadele când trebuie să ne biziim pe Dumnezeu și să Li cerem să ne salveze, când altfel suntem incapabili să ne salvăm noi înșine.

Iacov a scris: „Nimeni, când este ispitit, să nu zică: «Sunt ispitit de Dumnezeu». Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni” (Iacov 1:13). Nu-L putem învinovăți pe Dumnezeu pentru ceea ce facem noi. Dacă păcătuim, este datorită naturii noastre păcătoase; deci suntem responsabili. Dar Dumnezeu ne *testează*, și această testare deseori implică ispita. Fără intenție din partea noastră, uneori ne aflăm în situații care constituie o provocare exterioară la păcat.

Să luăm în considerare cazul unei femei căsătorite, care, după ce se întâlnește cu un fost iubit, descoperă că încă este îndrăgostită de el. Ca rezultat, ea începe să se gândească că s-a căsătorit cu persoana greșită, și se simte prinsă în capcană. Ea începe să întrebe: „De ce Dumnezeu, care știe cât de slabă sunt, a permis să ne întâlnim din nou?”

Sau să luăm o altă persoană, care se confruntă cu gânduri și comportamente homosexuale. Ea admite că dorințele ei anormale au început când, la vârsta de doisprezece ani, a fost obligată să întrețină relații sexuale cu un bărbat mai în vârstă. Așa că a început o luptă lungă cu ispita sexuală. Oare Dumnezeu nu ar fi putut-o proteja de experiența aceea?

O altă persoană, încercând cu disperare să se lase de fumat, a spus că a făcut progrese până când a fost transferată într-un birou în care fuma toată lumea. Într-o atmosferă îmbibată cu miros de tutun, ea a căzut din nou în vechiul obicei.

Alcoolicii, încercând să se mențină treji, deseori alunecă înapoi în beție datorită presiunii din partea prietenilor care nu înțeleg adâncimile slăbiciunii unui alcoolic.

20

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

Dar cum rămâne cu păcatele mai subtile ale minții? Da, Isus ne-a învățat că răul își are originea în inimă, dar multe dintre conflictele noastre cu gândurile rele sunt provocate de mediul în care trăim. Aceia dintre noi care călătoresc nu cer o cameră care are acces imediat la pornografie - dar oricum o primim. Indiferent dacă suntem în călătorie sau nu, există în jurul nostru stimuli care atrag tot ceea ce este mai rău în noi. Fără să ne ia din lume, Dumnezeu ar putea să ne conducă spre circumstanțe mai puțin favorabile pasiunilor greșite, lăcomiei și mâniei. Dacă măcar unele dintre gropi ar fi îndepărtate din calea noastră, posibilitatea căderii în ele ar fi diminuată.

Dar Dumnezeu nu ne ferește de locurile sau de puterea ispitelor nemiloase. Satana are acces la viețile noastre; natura noastră păcătoasă nu este restricționată și, adesea fără

avertizare, ne aflăm în situații care contribuie la păcate secrete - sau nu chiar atât de secrete.

Lucru care ne duce înapoi la întrebarea de la început a lui Taylor - de ce este ispita atât de puternică?

CÂTEVA MOTIVE PENTRU ISPITĂ

Un test de loialitate

Așa cum este de așteptat, Dumnezeu are un scop pentru care permite să fim ispitiți. Pentru început, *să ne amintim că ispita, cu toate posibilitățile ei înfricoșătoare de eșec, este metoda lui Dumnezeu de a ne testa loialitățile*. Nu putem spune că iubim pe cineva sau că avem încredere în cineva până nu a trebuit să facem niște alegeri dificile în ceea ce privește persoana respectivă. În același fel, nu putem spune că îl iubim pe Dumnezeu sau că ne încredem în Dumnezeu decât dacă am spus nu ispitelor persistente. Foarte simplu, *Dumnezeu dorește ca noi să dezvoltăm o pasiune pentru El care să fie mai mare decât pasiunea noastră pentru păcat!*

DE CE EXISTA ATÂTA ISPITĂ?

21

Să-l luăm ca exemplu pe Avraam. Dumnezeu i-a cerut să-l jertfească pe fiul său preaiubit. El a fost foarte ispitit să spună nu lui Dumnezeu. Altarul pe care l-a construit a fost probabil cel mai atent zidit vreodată, pentru că probabil i-a luat timp. În timp ce lucra, cu siguranță s-a gândit la numeroase motive pentru care nu ar trebui să-L asculte pe Dumnezeu: Isaac era necesar pentru împlinirea promisiunii lui Dumnezeu. Mai mult, Sara nu ar înțelege niciodată. Și, mai presus de toate, cum poate un Dumnezeu milos să se aștepte ca un om să-și ucidă propriul fiu?

Desigur că știți cum s-a terminat întâmplarea. Avraam a trecut testul; îngerul Domnului l-a împiedicat să-și ucidă fiul și a asigurat un berbec pentru jertfă. Observați perspectiva lui Dumnezeu asupra incidentului: „Acum știi cât de curajoasă e frica ta de Dumnezeu; nu ai ezitat să-ți pui propriul fiu, pe fiul tău iubit, pe altar pentru Mine” (Genesa 22:12, MSG).

Cum știm că Avraam l-a iubit pe Dumnezeu? Că s-a încrezut în El? *Pentru că a ales să spună da când toate puterile iadului și toate pasiunile sufletului său strigau nu*. Această ispita grea i-a dat lui Avraam o ocazie extraordinară de a-și dovedi dragostea sa pentru Cel Atotputernic.

Să ne întoarcem la câteva dintre situațiile pe care le-am menționat mai devreme. Cum rămâne cu femeia care se pare că nu putea rezista tentației de a se îndrăgosti de un alt bărbat? Sau cu alcoolicul ispitit de prietenii săi să se întoarcă la vechile obiceiuri? Sau cu tânărul înconjurat de mulțimea greșită? De ce nu ne ferește Dumnezeu de aceste circumstanțe? El ne permite luxul alegerilor dificile pentru a ne putea dovedi dragostea față de El. Acestea sunt oportunitățile noastre de a-L alege pe Dumnezeu și nu lumea.

Îl iubești pe Dumnezeu?

22

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

Mă bucur că ai spus da. Dar ce se întâmplă dacă te confrunți cu o decizie grea - de exemplu, dacă ar trebui să-ți satisfaci dorințele sau să le controlezi? Reacția noastră la ispite este un barometru exact al dragostei noastre față de Dumnezeu. Unul dintre primii pași în tratarea ispitelor este să le privești ca o oportunitate de testare a loialităților noastre. Dacă iubim lumea, dragostea Tatălui nu este în noi (1 Ioan 2:15). Iosif a rezistat ispitei zilnice din partea soției lui Potifar datorită dragostei sale față de Dumnezeu. El a întrebat-o: „Cum aș putea să fac un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?” (Genesa 39:9). Chiar dacă ar fi putut să-și țină ascunsă legătura sa amoroasă, fără să afle nimeni, el nu ar fi îndurat gândul că L-a supărat pe Dumnezeul pe care a ajuns să-L cunoască. Același principiu ni se aplică nouă. Fiecare

ispită ne lasă într-o stare mai bună sau mai rea; neutralitatea este imposibilă. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu nu-l extermină pe diavol și pe demonii săi. În mod evident, prezența spiritelor în lume îngreunează alegerile pe care le avem de făcut. Dar gândiți-vă cât de agonizante sunt astfel de alegeri pentru Dumnezeu. Noi ne dovedim dragostea față de Dumnezeu atunci când îi spunem da, chiar și atunci când se pare că toate lucrurile sunt împotriva noastră.

Iată ce putem deduce: prețuim mai mult plăcerile lumii sau cele care vin de la Dumnezeu? Prilejurile de păcătuire care apar în jurul nostru, natura păcătoasă dinlăuntrul nostru și forțele demonice care ne influențează ne oferă numeroase oportunități să răspundem la această întrebare.

Pasiuni transformate

Un al doilea motiv pentru care Dumnezeu nu ne ușurează deciziile este pentru că *ispita este mijlocul Lui de*

DE CE EXISTĂ ATÂTA ISPITĂ?

23

dezvoltare a caracterului. Obiceiurile păcătoase sunt o piatră de moară la gâtul nostru, o povară pe sufletele noastre. Dar aceasta este numai o parte a poveștii! Tocmai aceste ispite, lupte și, da, chiar și păcatele noastre sunt folosite de Dumnezeu să ne ajute să urcăm scara maturității spirituale. Dacă considerăm conflictele noastre cu firea păcătoasă doar ca pe ceva negativ, nu vom învăța niciodată ceea ce vrea Dumnezeu să ne învețe prin ele.

Există un citat din Goethe, poetul german, și anume, că talentul este format în solitudine, dar caracterul este format în furtunile vieții. Dumnezeu dorește să facă ceva mult mai frumos în viețile noastre decât să ne dea doar o biruință asupra păcatului. El dorește să îl înlocuim cu ceva mai bun - cu calitățile pozitive ale unei vieți roditoare.

Ispita este lupa lui Dumnezeu; ne arată cât mai are El de lucru în viețile noastre. Când israeliții rățăceau prin pustie, Dumnezeu i-a lăsat să ajungă înfomețați și însetați; odată au rămas chiar trei zile fără apă. Au devenit dezamăgiți de ritmul lent în care călătoreau; au fost nerăbdători cu privire la întâlnirea lungă a lui Moise cu Dumnezeu pe munte. De ce nu le-a împlinit Dumnezeu așteptările? Ascultați comentariul lui Moise: „Adu-ți aminte de tot drumul pe care te-a călăuzit Domnul, Dumnezeul tău, în timpul acestor patruzeci de ani în pustie, ca să te smerească și să te încerce, ca să-ți cunoască pornirile inimii și să vadă dacă ai să păzești sau nu poruncile Lui” (Deuteronomul 8:2).

Din nou - Dumnezeu a permis ca israeliții să sufere ispita pentru a le testa loialitățile și pentru a scoate la lumină păcătoșenia lor ascunsă. Ispita scoate la iveală ce este mai bun sau ce este mai rău din ființele umane. Israelii nu și-au dat seama cât de rebeli erau până când nu le-a fost foame. Ispita aduce impuritățile la suprafață. Apoi Dumnezeu aduce procesul de curățire. Uneori Dumnezeu

24

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

ne învață aceste lecții lăsându-ne să suferim consecințele propriului nostru păcat. Iacov a scris că suntem momiți de propria poftă. Cuvântul *a momi* prezintă imaginea unui vânător care pune momeală pentru animalele sălbatice, sau a unui gospodar care pune o cursă pentru un șoarece. Șoarecele nu vede niciun motiv valid pentru care să nu mănânce bucata de cașcaval. Din moment ce cunoașterea lui este limitată, el nu poate prezice viitorul, și el nu înțelege capcanele. Așa că el mănâncă și are parte de un sfârșit fatal. Unii dintre noi, crezând că putem prezice consecințele acțiunilor noastre, atribuim un rezultat mai serios păcatelor fățișe decât celor ascunse în gândire și în imaginație. Dar chiar și păcatele minții își cer plata, iar în cele din urmă nu mai putem

controla păcatul - ne controlează el pe noi. în timp, s-ar putea ca Dumnezeu să sece fântânile plăcerii și ambiției în așa fel încât să ne întoarcem la El cu pocăință. Când facem acest lucru, Dumnezeu ne călăuzește către ceva mai bun. El dorește să dezvolte în noi calitățile bogate ale caracterului numite roadă Duhului: dragostea, bucuria, pacea, ca să numim doar câteva dintre ele (Galateni 5:22-23). Scopul lui Dumnezeu e să ne conformeze chipului Fiului Său (Romani 8:29). Pentru a îndeplini acest scop, deficiențele noastre de caracter *{păcate* este un cuvânt mai bun) trebuie aduse la suprafață pentru a putea fi schimbați.

De asemenea, Dumnezeu dorește să ne smerească prin a-i căuta pe alții care să ne ajute și în fața cărora să dăm socoteală. în același mod în care un deget tăiat nu poate fi vindecat decât dacă este pus în legătură cu restul trupului, nu putem găsi eliberare de obiceiurile noastre păcătoase decât prin legătura cu alți credincioși. Izolarea și rușinea alimentează dependențele; numai când venim în lumina prezenței lui Dumnezeu și într-o părtășie cu alții, în care ne deschidem în fața lor, putem experimenta felul de libertate

DE CE EXISTĂ ATÂTA ISPITĂ?

25

pe care o dorim. Da, avem nevoie de ajutorul altora. Vom discuta mai mult despre acest subiect mai târziu.

Ispita implică întotdeauna asumarea unui risc. Potențialul pentru eșecul devastator este mereu prezent. Dar tocmai pentru că ștacheta este atât de ridicată, răsplata împotrivirii este atât de măreață. Când spunem nu ispitei, noi spunem da unui lucru cu mult mai bun.

Tărie în slăbiciunile noastre

în cele din urmă, *Dumnezeu folosește păcatele noastre ca să-Și arate harul și puterea în favoarea noastră*. Efectul deprimant al păcatului este compensat de vestea bună a harului lui Dumnezeu. Pavel a scris: „Când sunt în luptă păcatul și harul, harul învinge categoric. Tot ce poate face păcatul este să ne amenințe cu moartea, și aici se termină totul. Din cauză că Dumnezeu pune toate la loc prin Mesia, harul ne invită la viață - o viață care continuă mereu și mereu, fără sfârșit" (Romani 5:20-21, MSG).

Pavel a avut parte de un ghimpe în coastă, în așa fel încât să rămână smerit. Poate că a fost o ispită cu care s-a confruntat să-i reziste. El a cerut lui Dumnezeu de trei ori eliberarea, dar Dumnezeu i-a răspuns: „Harul Meu îți este îndeajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvârșită" (2 Corinteni 12:9). De aceea, Pavel s-a lăudat cu slăbiciunea lui, știind că aceasta asigură oportunitatea ca puterea lui Dumnezeu să se odihnească asupra lui: „Căci când sunt slab, atunci sunt tare" (2 Corinteni 12:10).

Dacă ești asaltat de un anume păcat încăpățânat, s-ar putea să fii pe punctul de a vedea harul lui Dumnezeu manifestat în viața ta. Deși s-ar putea ca acum să fii preocupat de lupta cu care te confrunți, curând s-ar putea să fii preocupat de Salvatorul tău.

Dumnezeu intervine în miezul motivațiilor noastre. El nu este interesat doar să aplice un strat nou de vopsea, să

26

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

DE CE EXISTĂ ATÂTA ISPITĂ?

27

impună un nou set de reguli. El dorește să ne rezidească mințile și să ne ofere valori noi. Partea noastră cea mai importantă este partea pe care nu o vede nimeni, cu excepția lui Dumnezeu. Și El acolo dorește să-Și înceapă lucrarea.

Gândește-te la acel anumit păcat cu care te lupti cel mai mult - acela care nu se dă la o parte din centrul vieții tale. Poate că este unul vizibil: beția, dependența de droguri, sau pornografia pe internet. Poate că imaginația ta nu este potrivită pentru anumite audiențe - sau poate pentru niciun fel de audiență. Sau poate că este un păcat al

duhului, cum ar fi mândria, anxietatea, frica sau amărăciunea. Indiferent care ar fi, Dumnezeu te poate elibera de păcatul acela. El te poate ajuta să-1 depistezi și, cu ajutorul Trupului lui Isus Cristos, să-1 dezrădăcinezi și să-1 distrugi. Păcatul nu trebuie să pună stăpânire asupra ta. Poți fi sigur că Dumnezeu nu va lua niciodată de la tine nimic din ceea ce este bun. Ci, atunci când ești pregătit, El va îndepărta răul și îl va înlocui cu ceva mult mai bun. El va dărâma cetățuia ta ca să poată zidi un altar în locul ei.

Ești tu gata pentru o asemenea transformare? Următorul capitol te va ajuta să răspunzi la această întrebare.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIU DE GRUP SAU MEDITAȚIE PERSONALĂ

1. Ioan 3:21 spune: „Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină.” Fă un inventar al vieții tale: care este ispita ta cea mai persistentă? Fii sincer! De ce îți este așa de greu să spui nu acestei ispite și da lui Dumnezeu? Care sunt situațiile în care te confrunți cu această ispită cel mai des? Ce speri că vei câștiga dacă vei cuceri această parte problematică din viața ta?

2. Citește povestea ispitirii lui Isus în pustie (Matei 4:1-11). Fă o listă cu toate motivele pentru care ar fi fost ușor pentru El să cedeze sugestiilor lui Satana. Meditează la consecințele unui asemenea act. Compară reacția lui Isus cu modul în care au acționat israeliții când le-a fost foame (Exodul 16; Numeri 11). Ce putem învăța din această comparație dintre Fiul omului și copiii lui Israel?

3. Înainte de a citi capitolul următor, petrece un timp liniștit în rugăciune, având în minte propriile păcate și ispite. Cere-I lui Dumnezeu înțelepciune în următoarele domenii:

- a. Să te ajute să identifici corect cauza înfrângerii tale.
- b. Să înțelegi că ți-a fost dat harul care este necesar pentru a birui acest obicei sau păcat persistent.

28

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

4. Dacă citești această carte de unul singur, cere-I lui Dumnezeu să-ți descopere una sau două persoane cărora ai putea să le împărtășești conflictele tale sau chiar să le inviți să ți se alăture în călătoria prin această carte.

5. Ia-ți câteva minute chiar acum pentru a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru lucrurile bune pe care le face deja în viața ta și pentru ceea ce urmează să facă în viața ta, în special pentru modul în care își va arăta El puterea și harul în slăbiciunea ta.

CAPITOLUL 2

PRINCIPII FUNDAMENTALE

Suntem atât de disperați să ne schimbăm comportamentul, încât suntem în stare să încercăm orice! Recent am citit că o companie de medicamente a încercat să producă o tabletă pentru a-i trata pe cei care sunt dependenți de jocurile de noroc. Totuși, testele au arătat că jucătorii inveterați care au luat medicamentul nu au reușit să-și înfrâneze mai bine obiceiul de a juca decât un grup care a luat placebo. Potrivit acestui articol, nu s-a găsit niciun medicament care să-i vindece pe oameni de patima jocului, sau de alte patimi care, la fel, distrug vieți.

Dar nenumărate persoane pot spune cum Dumnezeu le-a schimbat viețile - deși El întotdeauna procedează după regulile Sale. Înainte de a putea să faci pași înspre schimbarea pozitivă, *trebuie* să accepți trei condiții de bază. Dacă ai probleme cu acceptarea oricăreia dintre aceste condiții, vei continua să te lupți cu obiceiul tău sau cu dependența ta nedorită. Deci, care sunt cele trei lucruri esențiale?

CREDE CĂ DUMNEZEU ESTE BUN

în primul rând, *trebuie să crezi că Dumnezeu este bun*. Datorită răului care există în lume, bunătatea lui Dumnezeu este una dintre cele mai dificile doctrine de acceptat. Totuși,

29

30

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

dacă nu crezi cu toată inima ta acest lucru, vei fi paralizat în creșterea ta de creștin.

Nu este surprinzător faptul că prima mișcare a lui Satana în grădina Edenului a fost să o facă pe Eva să se îndoiască de bunătatea lui Dumnezeu. Iată cuvintele sale: „Nu veți muri. Dumnezeu știe că, în momentul în care veți mânca din pom, veți vedea cum stau lucrurile cu adevărat. Veți fi exact ca Dumnezeu, cunoscând totul, tot ce e bine sau rău” (Genesa 3:4-5, MSG). Ideea lui era: „Dumnezeu îți pune restricții pentru că El nu vrea să-ți atingi potențialul! Tu ai dreptul inerent să fii ca El, dar El nu te va lăsa - El este egoist și nu se gândește la binele tău!”

Satana a convins-o pe Eva să creadă că Dumnezeu dorea să o împiedice să-și dezvolte potențialul - dumnezeirea ei, dacă doriți. Eva a crezut minciuna.

Azi, Satana folosește aceleași strategii pentru a ne face nesatisfăcuți de voia lui Dumnezeu. Mânia noastră în anumite împrejurări și rebeliunea noastră împotriva poruncilor lui Dumnezeu izvorăsc din lipsa noastră de încredere în bunătatea lui Dumnezeu. O fată necăsătorită care caută un partener, întreabă: „Cum poate Dumnezeu să fie bun? Dacă ar fi fost așa, mi-ar fi adus un partener. Nu știe cât sunt de singură?”

Raționamentul unui om senzual: „De ce să-mi interzică Dumnezeu plăcerea? Când mi-e foame, mănânc; când vreau plăcere, ar trebui să pot să fac sex. Un Dumnezeu care pune restricții stilului meu de viață nu este bun. Dacă ar fi bun, El mi-ar găsi pe cineva care să mă satisfacă cu adevărat.”

Alcoolicul se plânge: „Dacă Dumnezeu ar fi bun, mi-ar da o slujbă bună. La urma urmei, nu presiunea financiară m-a condus spre băutură? De ce nu mă scoate Dumnezeu din mizeria aceasta? Dumnezeu este bun? Bun la *cel*”

PRINCIPII FUNDAMENTALE

31

Am consiliat o femeie care avea nevoie să-și mărturisească păcatul amărăciunii.

Reacția ei a fost: „Dacă Dumnezeu mă iubește, de ce a îngăduit ca părinții mei să mă trateze în modul în care au făcut-o? Un Dumnezeu bun nu ar fi permis să se întâmple acest lucru niciodată!” Ea nu-și putea ierta părinții pentru că nu-L putea ierta pe Dumnezeu pentru lipsa Lui de protecție, și astfel a ales să fie victimizată de circumstanțele ei.

Dacă ești o persoană care se îngrijorează, te îndoiești și de bunătatea lui Dumnezeu. Te temi că Dumnezeu va aduce circumstanțe în viața ta care vor fi prea grele pentru tine. Dacă ești lacom și invidios, te îndoiești dacă Dumnezeu este drept să nu-ți asigure tot ceea ce ai și de care se bucură alții. Dacă te confrunți cu o mânie necontrolabilă, te răzvrătești împotriva voii lui Dumnezeu pentru viața ta.

Privește îndeaproape păcatul la care nu vrei să renunți -rădăcina insistenței tale încăpățănate este o îndoială fundamentală cu privire la bunătatea lui Dumnezeu. Nu te încrezi în El să facă tot ceea ce e mai bun pentru tine, pentru că este mai bună *calea ta*. Să ne întoarcem la întâmplarea din grădina Edenului. Observați cum Satana s-a concentrat asupra unei restricții și a folosit-o pentru a o orbi pe Eva cu privire la binecuvântarea lui Dumnezeu. Da, exista un pom de care ea nu se putea bucura, dar probabil că erau sute de pomi de care se putea bucura. A amintit Satana de pomii din care putea să mănânce? Desigur că nu. El s-a concentrat asupra unui lucru negativ, iar Eva a uitat generozitatea și harul lui Dumnezeu. La fel este și azi. Satana te va provoca să te concentrezi asupra unei singure probleme, a unei circumstanțe agravate, a unei restricții, în acel moment, el va încerca să te convingă că nu e cea mai bună

calea lui Dumnezeu, ci se află pe locul doi după ceea ce are el să-ți ofere... sau după ceea ce poți să-ți oferi singur.

32

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

Deci trebuie să întreb, de ce să punem la îndoială dragostea lui Dumnezeu? Ești pe deplin pregătit să accepți că voia Lui este perfectă și acceptabilă? Dacă te-ar elibera de gândurile păcătoase, te-ai simți înșelat? Dacă ți-ar nega plăcerea căsătoriei, te-ai simți trădat? Dacă ai obține victoria asupra tutunului sau alcoolului, ai avea resentimente din cauză că ți s-a refuzat această șansă de a te simți bine?

Poate că acum începi să înțelegi de ce nu poți să începi să renunți la obiceiul păcătos decât dacă crezi în bunătatea lui Dumnezeu. Motivul este simplu: dacă te îndoiești de bunătatea lui Dumnezeu, vei vrea doar să-L folosești pe Dumnezeu atunci când te afli în necaz, dar să-ți menții opțiunile după ce lucrurile au revenit la normal. Vei fi convins că Dumnezeu va dori să te priveze, mai degrabă decât să te îmbogățească, dacă va aduce schimbări permanente în tine sau în stilul tău de viață.

Am descoperit că cea mai frustrantă problemă în ajutorarea celor care au venit la mine pentru consiliere este pur și simplu că cei mai mulți oameni nu doresc cu adevărat să se schimbe. Desigur că sunt pregătiți să facă niște îmbunătățiri minore - în special dacă comportamentul lor le cauzează probleme. Dar cei mai mulți dintre ei se complac în păcatul lor atâta timp cât nu le scapă de sub control. Ei preferă ca Dumnezeu să-și limiteze la minim activitatea în viețile lor.

Care este cauza acestei lipse de entuziasm în ce privește eliberarea de păcat? Ne temem că unele plăceri deosebite vor trece pe lângă noi. Ne întrebăm dacă într-adevăr calea lui Dumnezeu este cea mai bună. Dacă punem la îndoială bunătatea lui Dumnezeu, nu doar că ne vom opune schimbării, dar ne va fi frică de ea. Un tânăr pe care l-am consiliat pur și simplu nu putea să-și ofere viitorul lui Dumnezeu, de teamă că Dumnezeu ar putea să-i ceară să renunțe la

PRINCIPII FUNDAMENTALE

33

facultatea de medicină. El se îndoia că voia lui Dumnezeu pentru el era cea mai bună. Nenumărați creștini se opun predării lui Dumnezeu, temători fiind de ceea ce ar putea Dumnezeu să ceară de la ei. S-ar putea ca El să-i ducă pe câmpul de misiune, să-i lase necăsătoriți, sau să le ceară să renunțe la iubirea de bani sau la urmărirea plăcerilor păcătoase.

Când te îndoiești de bunătatea lui Dumnezeu, ții păcatele strâns la pieptul tău, temător că Dumnezeu te va priva de sprijinul tău, de distracția ta, de plăcerea ta. Ocazional, ești stârnit să renunți la păcat, dar curând îți dai seama că nu poți risca pierderea.

Dar este calea ta cu adevărat mai bună decât a lui Dumnezeu? A fost Satana personajul pozitiv în grădina Edenului? Iar Dumnezeu a fost înșelătorul? Isus a pus problema în mod direct: „Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viața, și s-o aibă din belșug” (Ioan 10:10). Să crezi că este mai bună calea ta decât cea a lui Dumnezeu înseamnă să te alături lui Adam și Evei și să crezi minciuna lui Satana. Indiferent câte minciuni îți oferă Satana, intenția lui de bază este să te ruineze. Distrugerea ta este prioritatea lui cea mai mare.

Dar există și o parte pozitivă; dacă accepți faptul că Dumnezeu este bun, vor urma două consecințe: în primul rând, îți vei da seama că te poți preda Lui fără rezerve sau fără teama de a fi înșelat; în al doilea rând, vei tânji după schimbare, înțelegând că bălțile acestei lumi nu se pot compara cu izvoarele veșnice de viață care sunt în Cristos.

Prin urmare, ești tu pregătit să te supui în întregime lui Dumnezeu fără condiții, fără rezerve, și fără o agendă ascunsă? Indiferent cât de atractiv ar fi obiceiul tău păcătos,

ești tu gata să-L lași pe Dumnezeu să te învețe că drumul Lui este desăvârșit? Dacă așa stau lucrurile, atunci vei fi

34

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

pregătit să-ți abandonezi păcatul, știind că Dumnezeu îl va înlocui cu ceva mai bun. Vei fi trecut primul test ca și candidat pentru o schimbare radicală.

ASUMĂ-ȚI RESPONSABILITATEA PENTRU COMPORTAMENTUL TĂU

Care este al doilea adevăr esențial pe care trebuie să-l accepți? Iată care este: ca adult *ești pe deplin responsabil de comportamentul tău și de atitudinile tale*. Cu toții ne-am născut cu o înclinație să evităm vinovăția. Copiii manifestă o capacitate remarcabilă de a arunca responsabilitatea pe seama altora. Împreună cu soția mea am observat că și copiii noștri pot inventa în mod spontan, creativ, aproape ingenios, scuze pentru greșelile lor.

Datorită faptului că autoexpunerea este atât de dureroasă, devenim experți în autoprotejare, ne apărăm pe noi înșine falsificând faptele, vrând să arătăm mult mai bine decât suntem în realitate. Acest joc de a ne ascunde de noi înșine și de consecințele acțiunilor noastre este rezultatul faptului că ne-am născut cu o natură păcătoasă, dar este incompatibil cu ceea ce cere Cristos de la noi pe măsură ce învățăm să umblăm cu El.

Jocul de ascundere a vinovăției a început în Eden. Dumnezeu l-a întrebat pe Adam: „Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu mănânci?” (Genesa 3:11). Întrebarea a fost directă, iar răspunsul putea fi unul simplu - da. Dar Adam a răspuns: „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat” (Genesa 3:12). Adam de fapt vroia să spună: „Este vina Ta - trebuie să-i rămân loial acestei femei ușor influențabile pe care Tu ai creat-o”.

Vă rog să observați logica lui Adam. Dumnezeu a creat femeia, femeia a mâncat fructul și apoi i l-a dat lui. El credea

PRINCIPII FUNDAMENTALE

35

că, dacă Dumnezeu nu ar fi creat-o pe Eva, sau dacă Eva nu ar fi manifestat nesupunere, el nu ar fi păcătuat. Așa că el nu putea fi învinovățit. În acceptarea responsabilității, Eva nu s-a comportat mai bine. „Șarpele m-a amăgit, spune ea, și am mâncat din pom” (Genesa 3:13). Nici ea nu era responsabilă. Cineva a spus foarte bine: „Adam a dat vina pe Eva; Eva a dat vina pe șarpe; iar șarpele nu a mai avut pe cine să dea vina!” Nimeni nu era responsabil; a fost greșeala lui Dumnezeu.

Dar chiar așa a fost? E adevărat că Dumnezeu a creat pomul, femeia, bărbatul și chiar și pe Lucifer, care a devenit diavolul. Dumnezeu ar fi putut crea o grădină fără pomul interzis și ar fi putut să-i interzică șarpelui să intre. Da, un Dumnezeu suveran ar fi putut face totul diferit. Dar *Eva a făcut o alegere, la fel și Adam*. Așa că au trebuit să suporte întreaga responsabilitate a alegerii lor. Șarpele, de asemenea, și-a primit răsplata - fiecare a decis, fiecare își merita vinovăția. În grădină, problema responsabilității umane a fost stabilită pentru totdeauna: fiecare individ trebuie să-și asume responsabilitatea deciziilor lui sau ale ei.

Un personaj american proeminent a spus odată despre asasinul lui Robert Kennedy: „Nu-l învinovățesc pe el, ci societatea care l-a produs.” Will Rogers a remarcat odată cu competență că există două ere în istoria americană - una marcată de acceptarea responsabilității și una de aruncarea vinei asupra altora.

Nu putem exagera răul care i-a atins pe oameni datorită învățăturii lui Sigmund Freud, conform căreia persoanele care nu se poartă cum trebuie sunt bolnave. Nu-i învinovățim pe oameni că răcesc, că se îmbolnăvesc de pojar, sau că au cancer. Avem spitale, nu închisori, pentru oamenii bolnavi fizic, pentru că nu au nicio vină morală pentru

boala lor. Implicația freudiană reprobabilă este clară: dacă

36

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

oamenii nu sunt responsabili pentru boala fizică, de ce să fie vinovați pentru comportamentele lor dependente? Să declari că un violator, un criminal sau un hoț este bolnav înseamnă să declari că acesta nu poate fi pedepsit. La urma urmei, el pur și simplu a prins o boală ciudată - el este victima forțelor care sunt dincolo de controlul său.

Recent, împreună cu soția mea am văzut la televizor un interviu cu un doctor care argumenta că ciudățeniile comportamentului uman izvorăsc din experiența de la naștere. Dacă un bebeluș se naște într-o încăpere gălăgioasă, luminoasă și aparent neprietenoasă, noul născut va manifesta ostilitate în viața de adult. Concluzia este că nimeni nu trebuie învinuit pentru ostilitatea pe care o manifestă.

Dacă un adolescent are necazuri, este vina părinților -au fost prea severi sau prea permisivi. Sau poate că de vină este mediul adolescentului - el sau ea a crescut într-o casă bogată. Toți știu că bogăția produce plictiseală, iar plictiseala dă naștere la crimă. În ce privește cazul opus, tânărul nu este responsabil de comportamentul inadecvat, autodis-trugător sau chiar criminal, dacă el sau ea provine dintr-o familie săracă - sărăcia îi împinge pe oameni spre droguri, sex și crimă. Chiar și într-o închisoare, este greu să găsești vreun deținut care se consideră vinovat.

Este adevărat că fiecare ne-am născut cu o înclinație spre păcat. Prin natura noastră suntem „copii ai mâniei” (Efeseni 2:3), și, de aceea, când suntem lăsați fără restricții, urmăm cele mai păcătoase porniri. Dar numai când ne dăm seama de incapacitatea și de nevoia noastră, atunci căutăm atenția lui Dumnezeu.

Să luăm ca și exemplu dependența sexuală. Un bărbat, a cărui dependență specifică era homosexualitatea, mi-a spus odată că dorințele sale anormale au început în perioada de pubertate, dar nu datorită asocierii cu o persoană

PRINCIPII FUNDAMENTALE

37

homosexuală. Mai degrabă, factori nesănătoși din căminul lui au fost atât de favorabili gândirii și comportamentului pervers, încât acest tânăr a crescut crezând că el s-a născut homosexual. Folosind propriile sale cuvinte, el era „predestinat să fie nefiresc”. Este posibil ca acest om să fie eliberat de pornirea lui sexuală? Nu, dacă el dă vina pe mediu sau pe genele lui pentru acțiunile sale. Acest om chiar s-a schimbat. Ascultați ce spune el: „Ani de zile am crezut că niciodată nu mă voi putea schimba, pentru că eram un homosexual prin structură, și nu prin alegere. Nu mi-am asumat nicio responsabilitate pentru comportamentul meu. Dar, pe măsură ce am început să citesc Scriptura, am început să cred că Dumnezeu mă poate schimba. Primul pas în acea direcție a fost când mi-am asumat întreaga responsabilitate pentru comportamentul meu. Fără justificări; fără pretexte.”

Când ceva este numit păcat, există posibilitatea eliberării - pentru că Isus a venit să-i cheme pe păcătoși la pocăință. Așa cum a scris Jay Adams: „De exemplu, dacă numești homosexualitatea o boală, acest lucru nu va mări speranța clientului. Dar dacă numești homosexualitatea păcat, așa cum o face Biblia, atunci oferi speranță.”

Alcoolicii sunt cunoscuți pentru capacitatea lor de a evita responsabilitatea cu privire la comportamentul lor. Partenerul lor, șeful lor, prietenii lor sau cartierul lor poartă toată vina. Totuși, Biblia ne învață că fiecare persoană este responsabilă. Nimeni nu ne poate face promiscui sau să ne dea ulcer. Desigur, este adevărat că abuzul și trădarea altora ne pot iniția în tipare comportamentale păcătoase. Dar, în ultimă instanță, mai ales când devenim adulți, trebuie să ne asumăm pe deplin responsabilitatea în ceea ce privește reacția noastră față de trecutul nostru și de

circumstanțele noastre. Și chiar în acele momente în care suntem îmboldiți de pasiuni aparent

38

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

PRINCIPII FUNDAMENTALE

39

dincolo de controlul nostru, încă noi suntem cei care alegem. Deci încă putem alege să-L lăsăm pe Dumnezeu să procedeze cum dorește El.

Desigur, așa cum am sugerat deja, trebuie să fim atenți când vorbim despre aceste chestiuni. Unii oameni au suferit abuzuri fizice și emoționale, și, ca urmare, au reacționat în moduri păcătoase pentru a face față durerii lor. Alții îmbrățișează o viață de păcat datorită valorilor pervertite ale părinților lor. Într-o anumită măsură, cu toții suntem un produs al eredității și al mediului nostru. Dar chiar și ținând seama de acest lucru, știm că o societate civilizată nu poate exista mult timp decât dacă există o asumare a responsabilității individuale pentru acțiunile și reacțiile personale. Noi toți suntem responsabili, față de familie, față de angajați, față de societate, față de biserică, și în mod suprem față de Dumnezeu. Ca persoane mature, fiecare dintre noi trebuie să încetăm să dăm vina pe alții și să începem să ne asumăm întreaga responsabilitate pentru reacțiile noastre față de trecutul nostru, indiferent cât de traumatizant ar fi fost. Când vom înceta să ne ascundem și când ne vom asuma responsabilitatea pentru păcatul nostru, vom descoperi că suntem candidați pentru mila și puterea lui Dumnezeu. Un prieten al meu a spus astfel: „Dumnezeu vindecă boala uneori, dar are o vindecare sigură pentru păcat.” Asumarea responsabilității restaurează, de asemenea, demnitatea dată nouă de Dumnezeu. Dumnezeu nu ne-a creat ca victime ale circumstanțelor, nici ca sclavi ai alcătuirii noastre genetice. Indiferent care sunt circumstanțele trecutului nostru, ne putem ridica deasupra lor într-un viitor modelat de harul lui Dumnezeu.

La fel ca Adam, care a încercat să evite responsabilitatea pentru păcatul său, spunându-I lui Dumnezeu: „Femeia pe care mi-ai dat-o...”, suntem cu toții tentați să spunem:

„Părinții pe care mi i-ai dat...” sau „Prietenii pe care mi i-ai dat...” sau „Pasiunile pe care mi le-ai dat...” Mulți oameni au cheltuit câte o mică avere pe consiliere profesională, când ar fi putut să-și rezolve problemele dacă ar fi fost dispuși să-și asume responsabilitatea pentru acțiunile lor, și dacă s-ar fi supus programului lui Dumnezeu de schimbare găsit în Biblie.

Dacă nu ne recunoaștem în mod sincer starea, nu vom fi schimbați de adevărurile biblice care sunt menite să ne schimbe. Iubirea și acceptarea lui Dumnezeu ne asigură un loc sigur, unde nu mai este nevoie să ne prefacem și să-i impresionăm pe alții. Pentru că suntem iubiți, putem fi sinceri cu privire la cine suntem; pentru că suntem acceptați, îl putem lăsa pe Dumnezeu să ne schimbe, bine încredințați că avem nevoie disperată de ajutorul Lui. Trebuie să încetăm să ne mai ascundem, iar frica de adevăr trebuie să fie confruntată în prezența unui Dumnezeu grijuliu și plin de dragoste.

Dacă încă te lupți, crezând poate că eu nu înțeleg cât de rău ai fost tratat sau din ce cauză situația ta particulară este atât de unică, atunci probabil că ai căzut la al doilea test și încă nu cauți ajutorul lui Dumnezeu ca să îți schimbe viața. Numai persoana care spune: „Eu am păcătuit”, ajunge să primească îndurarea și harul lui Dumnezeu.

ÎNCREDE-TE ÎN HAR

Mai ai încă cel puțin un adevăr de acceptat înainte să poți începe să lucrezi cu acel obicei încăpățânat. Foarte simplu, *trebuie să crezi că eliberarea este posibilă*. Lui Adam și Evei, care au păcătuit într-un mod atât de flagrant, Dumnezeu le-a dat promisiunea, că puterea lui Satana va fi zdrobită, prin cuvintele spuse șarpelui: „Vrășmășie voi pune

între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei.

40

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

PRINCIPII FUNDAMENTALE

41

Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul" (Genesa 3:15). Mesajul a fost clar: în acest conflict, Satana va continua să cauzeze probleme pe acest pământ, până când Dumnezeu îl va birui pentru totdeauna prin Isus, sămânța femeii. Iar acum, datorită lucrării pe care a făcut-o Isus, biruința asupra păcatului constituie o posibilitate pentru fiecare persoană care se încrede în El în vederea mântuirii și a eliberării.

Noul Testament este, mai presus de toate, o carte a speranței. El prezintă în detaliu modul în care Dumnezeu a împlinit această promisiune a biruinței. Nu există păcat - nu, niciunul - care să trebuiască, din necesitate, să te zdrobească. Dumnezeu a asigurat în mod dramatic o cale de scăpare: „Niciun test și nicio ispită nu v-a ajuns care să fi fost dincolo de ceea ce și alții au experimentat. Tot ce trebuie să vă amintiți este că Dumnezeu nu va îngădui să fiți ispitiți dincolo de limitele voastre; El va fi mereu prezent acolo să vă ajute să ieșiți din ea" (1 Corinteni 10:13, MSG). În acest verset observăm două lucruri.

În primul rând, nu poți pleda că situația ta este unică sau specială. Este adevărat că nu sunt două situații identice, dar, în esență, luptele tale împotriva poftelor acestei lumi, a naturii tale păcătoase și a lui Satana, sunt identice cu cele cu care s-au confruntat și alții. Poți găsi alinare în faptul că tu experimentezi o ispită pe care altcineva înaintea ta a trecut-o cu succes. În Biblie, Iosif nu a dat curs curviei; Moise a biruit mândria; Ilie a biruit depresia.

Dar ce putem spune despre oamenii implicați în păcate mai îndărătnice, cum ar fi idolatria, adulterul, homosexualitatea, beția sau minciuna? Biserica din Corint din perioada Noului Testament avea astfel de oameni - oameni care au fost eliberați de păcatul lor. În epistola adresată lor, Pa vel a enumerat păcatele de mai sus și apoi a adăugat: „Unii

dintre voi știu din experiență despre ce vorbesc, căci nu cu mult timp în urmă vă aflați pe această listă. Dar ați fost spălați și vi s-a dat un nou început de către Isus, Stăpânul nostru, Mesia al nostru, și de către Dumnezeu prezent în noi, Duhul Sfânt" (1 Corinteni 6:11, MSG). Fii plin de speranță la gândul că altcineva s-a confruntat deja cu problema ta individuală și că a biruit-o.

În al doilea rând, Pavel a afirmat că Dumnezeu îți va da resursele necesare pentru a face față ispitei. Un Dumnezeu credincios nu se așteaptă să faci ceea ce nu poți face; El îți asigură tăria necesară. Îți amintești istorisirea luptei dintre copiii lui Israel și Amalec? Când urma să aibă loc lupta, Moise a spus: „Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână [...] Când își ridică mâna, era mai tare Israel; și când își lăsa mâna în jos, era mai tare Amalec. Mâinile lui Moise fiind trudite, ei au luat o piatră, au pus-o sub el, și el a șezut pe ea. Aaron și Hur îi sprijineau mâinile, unul deoparte, iar altul de alta; și mâinile lui au rămas întinse până la asfințitul soarelui. [După bătălie] Moise a zidit un altar, și i-a pus numele «Domnul, steagul meu»" (Exodul 17:9-15).

Dacă crezi cu adevărat că nu poți face ceea ce ar trebui să faci, atunci ai nevoie de ajutor din partea poporului lui Dumnezeu. Ai nevoie de cineva care să îți țină brațele slăbite, să te ajute să mergi pe calea cea dreaptă, să te mângâie, să-ți dea putere, să se roage pentru tine. Totuși, dacă spui: „Nu pot", și lași totul baltă, tu de fapt pui la îndoială integritatea caracterului lui Dumnezeu sau validitatea propriei tale credințe. De ce este atât de esențial pentru tine să crezi că victoria asupra păcatului tău este

posibilă? Pentru că *nimeni nu poate câștiga un război dacă el sau ea crede că nu poate fi câștigați* Să te duci la război crezând dinainte că nu poate exista o

42

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

victorie permanentă înseamnă să te predai dușmanului chiar înainte de începerea campaniei.

Creștinii deseori au cedat dușmanului, pretinzând că anumite păcate nu pot fi îndepărtate. O asemenea necredință produce pesimism, neascultare și disperare. învățătura Noului Testament este că „toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede” (Marcu 9:23).

Numește-ți păcatul chiar acum și spune: „îți mulțumesc, Dumnezeule, că eliberarea de el este posibilă!” Dumnezeu a avut un mare număr de experiență în ce privește eliberarea oamenilor Săi de ispite - chiar și de ispita *ta*. Petru a scris: „Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici, și să păstreze pe cei nelegiuiți, ca să fie pedepsiți în ziua judecării” (2 Petru 2:9).

Ești pregătit să crezi că Dumnezeu este bun? Că tu ești o persoană responsabilă? Că Dumnezeu te poate ajuta să obții victoria asupra aceluia păcat îndărătnic? Dacă așa stau lucrurile, atunci pregătește-te, pentru că Dumnezeu urmează să săvârșească o lucrare remarcabilă de transformare în viața ta.

PRINCIPII FUNDAMENTALE

43

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL DE GRUP SAU MEDITAȚIE PERSONALĂ

1. Acest capitol identifică trei condiții necesare pe care trebuie să le accepți dacă dorești să spui nu ispitei cu adevărat. Acestea includ credința că Dumnezeu este bun, înțelegerea că trebuie să-ți asumi întreaga responsabilitate pentru comportamentul tău, și credința că eliberarea este posibilă. Unde te afli tu în acest moment în ceea ce privește cele trei condiții? Ce anume, dacă există ceva, te reține să crezi pe deplin aceste adevăruri? Citește următoarele versete și meditează asupra aplicației lor la viața ta: Luca 1:37; Ioan 8:32; și Evrei 3:12. Caută rugăciunea altora pentru perseverența ta împotriva păcatului.

2. Nu există îndoială că David a petrecut timp căutând justificări pentru păcatul său cu Batșeba. De exemplu, circumstanțe neașteptate l-au condus să o vadă chiar când soțul ei era plecat din oraș. Dumnezeu ar fi putut controla acele circumstanțe. Citește rugăciunea de pocăință a lui David din Psalmul 51, având în minte următoarele întrebări: ce dovadă avem că David în final și-a asumat întreaga responsabilitate pentru ceea ce a făcut? Care este dovada că David și-a dat seama că păcatul este mai serios decât simplul fapt că acesta rănește o altă persoană?

44

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

Citește acum Romani 1:18-32. Urmărește traseul păcatului, întrebându-te, de ce este acest om responsabil de comportamentul său?

3. Care crezi că este problema de comportament cea mai dificilă de biruit? De ce crezi că falimentăm atât de des în a capta resursele lui Dumnezeu pentru ajutor?

4. Care sunt personajele din Biblie care au rezistat cu succes ispitei tale specifice? De ce crezi că au avut succes? Există persoane în viața ta în acest moment care au rezistat cu succes aceleiași ispite? Dacă este așa, cum poți câștiga sprijinul și încurajarea lor în luptele tale?

5. Ia-ți acum câteva momente și mulțumește-I lui Dumnezeu pentru acele domenii din viața ta în care ai experimentat deja victoria. Cere-I să te ajute să-ți amintești acele victorii în momentele în care te lupți cu alte domenii ale păcatului.

CAPITOLUL 3

LASĂ TRECUTUL DEOPARTE

Dintre toate cuvintele triste vorbite sau scrise Cele mai triste sunt acestea: „Ar fi putut fi.”

John Greenleaf Whittier

„Ar fi putut fi” sunt cuvinte care ne ajung din urmă. Cu toții știm cât de dureros poate fi regretul. Indiferent cât de protejat sau de permisiv este trecutul nostru, toți avem cel puțin un lucru pe care am fi dorit să-l fi făcut diferit. „Măcar de aș fi ascultat de părintele meu...” sau „Măcar de mi-aș fi ales alți prieteni...” sau „Măcar de n-aș fi ieșit cu persoana aceea...”, și așa mai departe.

Trebuie să faci față trecutului tău înainte să poți experimenta eliberarea din viitor.

Păcatul care azi îți face probleme și-a înfipt ieri rădăcinile în viața ta. Nu poți renunța la obiceiurile păcătoase până când nu ai un nou început.

Satana este în mod deosebit specialist în a folosi trecutul tău pentru a-ți ruina viitorul.

Arma lui este folosirea nelegitimă a sentimentelor tale de vinovăție. Păcatele se înmulțesc în pământul descurajării. Un păcat duce cu ușurință la altul. Ești prins într-un cerc vicios până nu îți dai seama că trecutul tău nu trebuie să-ți controleze viitorul. Dumnezeu promite un nou început.

Când am frecventat școala primară în Canada, deseori am jucat „Vulpea și găscă” pe zăpada curată și proaspătă

45

46

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

din curtea școlii. Cam după cincisprezece minute, urmele deveneau atât de amestecate, încât ne mutam într-un loc curat și așterneam urme noi de pași pe zăpada strălucitoare. Curând trebuia să ne mutăm din nou și din nou, căutând mereu un nou început.

Am observat în acele momente un lucru care mi-a rămas în minte. Ori de câte ori însemnam un traseu nou, toți copiii aveam grijă să ne menținem în limitele lui, dar după ce traseul devenea larg și murdar, eram mai puțin atenți să nu stricăm perimetrul marcat pe zăpadă. De fapt, cam după zece minute de joc gălăgios, nu ne mai păsa cum arătau traseele. Chiar murdăream în mod intenționat locul de joacă cât puteam de mult.

Ce tablou al umanității! Mă gândesc la o femeie creștină care și-a exprimat dorința sinceră de a-L sluji pe Dumnezeu. Stilul ei de viață era unul chibzuit, respectabil și moral. Dar apoi, contrar intențiilor ei, s-a afundat în păcatul sexual. S-a simțit copleșită de vinovăție și de realitatea faptului că niciodată nu-și va putea recupera virginitatea. Gândindu-se că un nou început era imposibil, s-a debarasat de orice precauție și a căutat împlinirea sexuală cu diferiți parteneri. Când această fată a ajuns însărcinată, nici nu știa cine era tatăl copilului.

La fel se întâmplă cu mulți care sunt prinși într-un păcat sau în altul. Obiceiurile păcătoase au efectul de domino. Sentimentul obișnuit este: „Dacă îl fac o dată, s-ar putea la fel de bine să merg până la capăt și să-l fac de câte ori îmi place.” De aceea unii creștini se întreabă dacă Dumnezeu îi poate schimba. Ei cred că nu pot trăi diferit în viitor datorită trecutului lor.

Satana se bucură de acest fel de logică. El vrea să ne facă să credem că am mers prea departe, că, din moment ce trecutul nu poate fi îndreptat, am putea foarte bine să

LASĂ TRECUTUL DEOPARTE

47

renunțăm. James Stalker, predicatorul scoțian, a scris: „Marele ispititor al oamenilor are două minciuni cu care ne asaltează în două etape diferite. Înainte să cădem, el ne spune că o singură căzătură nu contează; este un fleac, ne putem reveni din ea cu ușurință. După ce am căzut, el ne spune că nu mai există speranță; am ajuns pradă

păcatului și nu are rost să încercăm să ne ridicăm."

Stalker a continuat să explice că ambele aceste noțiuni sunt false. *Chiar și un singur păcat contează.* Până și o singură cădere îți poate produce o pierdere pe care n-o vei putea recupera niciodată. Un vas splendid poate fi spart și reparat, dar nu va mai fi la fel niciodată. De asemenea, un păcat duce la altele. Este ca și cum ai urca un deal de gheață. Chiar dacă încerci să te ridici, vei cădea din nou.

Dar atunci când cazî, îndrăznește să nu accepți a doua minciună a lui Satana; și anume că nu are rost să încerci să te ridici. Dușmanul tău vrea să te facă să crezi că, din moment ce trecutul nu poate fi îndreptat, nu există nicio cale să frângi puterea lui. Poți avea un nou început? într-un anumit sens, nu, din moment ce nu poți retrăi trecutul. Virginitatea nu poate fi recuperată; s-ar putea să trebuiască să-ți accepți sănătatea ruinată din cauza nicotinei, a drogurilor sau a lăcomiei; un cămin distrus s-ar putea să nu mai fie niciodată restabilit. Chiar și păcatul iertat își are propriile consecințe. Dar într-un sens extrem de profund, poți avea un nou început. Dumnezeu îți oferă două lucruri de preț: iertare autentică, o ștergere a tuturor păcatelor - trecute, prezente și viitoare; și asigurarea că trecutul nu trebuie să ne controleze viitorul. Ciclul păcatului poate fi distrus. Te poți ridica din nou.

Ascultați promisiunea lui Dumnezeu față de un Israel înrobît de violență, înșelăciune și corupție senzuală:

48

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

„Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna" (Isaia 1:18). Deși un traseu dezordonat pentru „Vulpea și găscă" nu poate fi îndreptat, el poate fi acoperit de un strat proaspăt de zăpadă. Cărările stricate, locurile pătate din viața ta, pot fi acoperite de iertare. Păcatele tale roșii ca sângele pot deveni albe ca zăpada. Și tu poți avea un nou început.

CONSECINȚELE VINOVĂȚIEI

Dar, pentru a putea face față trecutului tău, prima dată trebuie să te confrunți cu vinovăția ta. Sentimentele de vinovăție pot fi ca o piatră de moară la gâtul tău, care te țin legat de păcatele tale și unit cu falimentele tale trecute. Uneori, conștiința ta îți face probleme, prezentându-ți păcatele trecutului în detalii vii. Sau poate ești cuprins de un sentiment nedeslușit că ești condamnat, o suspiciune confirmată că iar ai încurcat-o și că vei fi întotdeauna un cetățean de clasa a doua în împărăția cerurilor. Să trăiești cu vinovăția este ca și cum ai încerca să conduci o mașină cu frâna trasă. Sentimentele de vinovăție pot cauza multe consecințe serioase:

Boala fizică este deseori cauzată de vinovăția înăbușită. Unii doctori au estimat că aproape jumătate din pacienții lor ar putea fi externați dacă li s-ar spune cu autoritate: „Ești iertat." Psihologul creștin Gary Collins, a scris: „Simpla încercare de a nu lăsa vinovăția în mintea cuiva poate încorda trupul și îl poate determina să se frângă."

Vinovăția nesoluționată produce depresie. Sentimentele de deznădejde și de inutilitate sunt generate de sentimentul cicălitor că „ai încurcat-o", și, de vreme ce trecutul nu poate fi îndreptat, nu prea are rost să încerci să trăiești o viață roditoare.

LASĂ TRECUTUL DEOPART

49

Vinovăția este deseori cauza lipsei de credință în Dumnezeu. în 1 Ioan 3:21 citim: „Preaiubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu." Am descoperit în lucrarea mea de consiliere că probabil cea mai larg răspândită cauză a îndoielii este vinovăția. O persoană care se simte pângărită se va lupta cu încrederea în Dumnezeu.

Vinovăția îi determină pe oameni să se pedepsească pe ei înșiși. De exemplu, unii

părinți ai căror copii au luat-o pe căi greșite, nu doresc să se elibereze de vinovăție. Ei cred că trebuie să plătească pentru comportamentul copiilor lor, și vinovăția aceea este prețul plătit. Alții duc acest sentiment un pas mai departe și interpretează fiecare tragedie ca fiind modalitatea lui Dumnezeu de a-i pedepsi; unii chiar tânjesc să devină bolnavi din punct de vedere fizic ca să aibă satisfacția că au plătit pentru păcatele lor. Astfel de sentimente de vinovăție nu sunt potolite niciodată, indiferent cât de mult suferă aceștia.

Vinovăția îi determină deseori pe oameni să facă fapte bune. Seara, un soț îi aduce flori soției lui, pentru că dimineața a strigat nervos la ea. Alții dau bani la biserică sau sunt exagerat de generoși față de un prieten în nevoie, sperând să își ispășească păcatele. Unii copii, care s-au răzvrătit împotriva părinților lor, au devenit împovărați de preocupări sociale și chiar lucrează în zone sărace, încercând să-și compenseze răzvrătirea. În loc să ceară iertare părinților lor, ei presupun în mod inconștient că acțiunile lor de sacrificiu vor echilibra lucrurile.

Însă faptele bune nu vor șterge vinovăția niciodată. Activitatea sănătoasă poate să suprimă vinovăția, te poate ajuta să o negi sau să amâni muștrările conștiinței tale, dar curând vinovăția va îmbrăca o altă formă. Un prieten al meu spunea că este ca și cum ai vărsa ketchup pe cravata ta.

50

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

Hotărâri de felul: să fii mai atent data viitoare, sau chiar și decizia de a deveni un sclav care se autosacrifică, nu vor șterge pata niciodată. Până nu găsim un remediu care să poată fi aplicat direct asupra vinovăției, pata rămâne. Din fericire, Dumnezeu nu te-a lăsat fără speranță.

PRINCIPII PENTRU TRATAREA VINOVĂȚIEI

Voia lui Dumnezeu este ca tu să fii liber de orice formă de vinovăție. El, care este bogat în îndurare, a anticipat problemele tale morale și emoționale. Din fericire, Dumnezeu nu este luat niciodată prin surprindere. El îți oferă eliberarea de o conștiință cicălitoare. Dă-mi voie să sugerez trei pași către descoperirea acestei eliberări.

Primul, identifică cauza sentimentului tău de vinovăție. Deseori, acest lucru se poate face cu ușurință - o relație imorală, minciună cu privire la taxa ta de venit, certuri dure cu părinții tăi - toate aceste surse de vinovăție sunt foarte ușor de identificat. Poate vei dori să așterni aceste cauze pe o foaie de hârtie și apoi să te ocupi de fiecare în mod specific ca să scapi de ele, odată pentru totdeauna.

Dă-mi voie să te avertizez că uneori oamenii experimentează o vinovăție falsă, producându-și suferință pentru chestiuni care se află dincolo de controlul lor. O femeie și fiica ei de trei ani stăteau la o curbă, așteptând să traverseze strada. Copila a întrebat: „Mamă, pot să merg acum?” Preocupată de alte gânduri, mama a răspuns: „Da.” Câteva secunde mai târziu, ea a privit cu groază cum fiica ei de trei ani murea lovită de un camion. Groaza acelui eveniment nu va fi ștearsă niciodată din mintea acestei femei.

Ea este chinuită de vinovăție, de un incredibil sentiment de regret și autodetestare. Ea nu a fost în stare să se ierte pe sine. Desigur că putem să-i înțelegem remușcarea. Dar trebuie să vină un moment în viața ei când să lase toate

LASĂ TRECUTUL DEOPARTE

51

acele sentimente paralizante în urmă, știind că acestea vin de la ea și nu de la Dumnezeu, care nu ne va condamna pentru accidente care se află dincolo de controlul nostru. Această femeie trebuie să se ierte pe sine și să realizeze că autoincriminarea nu este ceea ce dorește Dumnezeu.

Pentru a birui sentimentele de vinovăție, adu-le la lumină, unde să te poți ocupa de ele. întreabă-te cu onestitate de ce te simți vinovat.

Al doilea lucru, înțelege că remediul lui Dumnezeu pentru păcat este complet. În Cristos, Dumnezeu a anticipat toate sentimentele, descurajările și falimentele tale. Moartea lui Isus pe cruce a inclus o jertfă pentru toate păcatele noastre - trecute, prezente și viitoare. „Gândiți-vă! Toate păcatele sunt iertate, datorită ștersă în întregime” (Coloseni 2:13, MSG). Fiecare păcat pe care îl vei comite vreodată a fost deja plătit. Toate păcatele tale erau păcate viitoare când a murit Isus acum două mii de ani. Nu există păcat pe care îl vei comite vreodată care să nu fi fost *deja* inclus în moartea lui Isus.

Dumnezeu nu consideră că este greu să ierți. Nu este ca și când El regretă că ți-a dat a doua șansă. Prețul iertării a fost deja plătit, iar Dumnezeu dorește să-l accepți în mod gratuit.

Un ateu l-a întrebat odată pe Billy Graham: „Dacă Hitler L-ar fi primit pe Cristos ca Mântuitor pe patul de moarte, s-ar fi dus în cer, iar cineva, care a trăit o viață decentă, dar L-a respins pe Cristos, ar merge în iad?” Aceasta era o întrebare capcană. A fost pusă într-o asemenea manieră, încât Evanghelia să pară ridicolă. Dar răspunsul este da. Dacă cineva precum Hitler L-ar accepta pe Cristos, Dumnezeu l-ar ierta pe deplin, pentru că moartea lui Cristos este suficientă chiar și pentru cele mai grave păcate. Dumnezeu îl prețuiește atât de mult pe Cristos, încât l-ar accepta chiar

52

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

și pe Hitler pe baza meritului lui Cristos, dar El nu ar accepta nici cea mai curată persoană fără Cristos, pentru că, despărțiți de El, niciunul nu suntem fără păcat. Strigătul lui Isus de pe cruce — „S-a sfârșit!” (Ioan 19:30) - în limba greacă este un singur cuvânt, *tetelestai*, un cuvânt folosit în tranzacțiile de afaceri. Când acest cuvânt era scris pe o chitanță, însemna „Plătit în întregime”. Nu e nevoie să încerci niciodată să compensezi pentru păcatele tale prin forțele tale. Moartea lui Isus pe cruce a plătit pentru toate păcatele tale *pe deplin*.

Când Dumnezeu te iartă, păcatele tale sunt șterse atât de complet, încât El nu-Și mai aduce aminte de ele (Evrei 8:12). El nu ți le mai impută încă o dată (Evrei 10:17). Păcatele pe care le-ai mărturisit ieri nu vor mai fi niciodată o barieră între tine și Dumnezeu - decât dacă refuzi să accepți iertarea lui Dumnezeu sau pui la îndoială valoarea jertfei lui Isus.

Sunt atât de bucuros că am o tastă de ștergere la calculatorul meu. Dacă greșesc în informația scrisă, sau dacă trebuie să rescru un paragraf, apăs simplu tasta delete, trecutul a dispărut, și am privilegiul să încep o pagină nouă. Așa se întâmplă cu păcatele tale când Dumnezeu te iartă. Consecințele rămân deseori, dar vinovăția, condamnarea legală pentru greșală, au dispărut.

îmi amintesc că am consiliat o femeie care trăia cu o vinovăție nerezolvată cauzată de experiențe sexuale premaritale. Vinovăția ei și căsnicia ei ulterioară nefericită i-au distrus sănătatea. Am întrebat-o dacă și-a mărturisit păcatele ei din trecut. „O, da, am mărturisit acele păcate de o mie de ori”, răspunse ea. „Ei bine, te-a iertat Dumnezeu?”, am întrebat eu. Răspunsul ei a fost: „Nu sunt sigură.”

Ce vroia să spună de fapt această femeie? Ea nega faptul că Dumnezeu a inclus păcatul ei în moartea lui Isus. Ea

LASĂ TRECUTUL DEOPARTE

53

spunea, de asemenea, că Dumnezeu nu a fost credincios să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire, așa cum a promis (1 Ioan 1:9).

De ce își mărturisesc din nou oamenii în mod constant aceleași păcate? Uneori, acest

lucru se întâmplă pentru că ei nu cred că Dumnezeu chiar îi iartă cu atâta generozitate -sigur ei trebuie să sufere prima dată din cauza vinovăției. Deseori ei se îndoiesc dacă au fost sinceri când și-au mărturisit păcatele prima dată. Sau poate că nu au experimentat niciodată harul și iertarea din partea unei alte persoane. Indiferent care ar fi cauza, atâta vreme cât se simt vinovați, Satana câștigă o victorie.

Biblia îl prezintă pe Satana ca fiind pârașul fraților. El aduce păcatele înaintea lor și înaintea lui Dumnezeu în timpul zilei și în timpul nopții, dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, cei răscumpărați îl pot birui prin sângele Mielului (Apocalipsa 12:10,11). Satana se bucură când credincioșii mărturisesc din nou aceleași păcate. „De ce nu mărturisești din nou păcatul acela?”, sugerează el minții tale. Ziua următoare ne spune că am fost nesinceri. „Mărturisește păcatul acela încă o dată, dar de data asta vorbește serios.” Și continuă tot așa. Dacă ne lăsăm înșelați de el, suntem prinși în cursă de propria necredință și devenim victima propriilor noastre emoții. Rezultatul: fără dragoste, bucurie sau pace. Noi stăm într-un mod jalnic pe raftul numit „Nesiguri de iertare” -un raft populat deja de zeci de sfinți paralizați din punct de vedere spiritual. Dar cum facem diferența între îndemnul Duhului Sfânt și acuzațiile diavolului? Diavolul ne acuză de păcate care sunt deja sub sângele lui Isus - el ne acuză de păcate de care Dumnezeu ne-a iertat deja. Duhul Sfânt ne convinge de păcatele nemărturisite, ca să ne pocăim de ele, în așa fel

54

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU
LASĂ TRECUTUL DEOPARTE

55

încât părtășia cu Dumnezeu să fie restaurată. Dar, odată ce ne-am pocăit și am primit iertarea, Duhul Sfânt și-a făcut lucrarea.

Cum să eviți această capcană? Secretul este *să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru iertarea ta, chiar dacă te simți încă vinovat*. Folosește sentimentele de vinovăție ca o aducere aminte să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru iertarea Lui. Memorează Psalmii 32 și 103 și recită-i cu recunoștință față de Dumnezeu când ies la suprafață acele sentimente de vinovăție. Acesta va deveni un progres măreț în viața ta, pentru că vei învăța să umbli prin credință și nu pe baza capriciilor emoțiilor tale. Iar în curând sentimentele tale vor ajunge din urmă teologia ta!

Dumnezeu îți promite curățirea, la fel ca iertarea. Să privim mai atent la versetul din 1 Ioan 1:9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” *Iertarea* se referă la ceea ce a făcut Dumnezeu în mod obiectiv ca să ne restaureze în părtășie, iar *curățirea* este ceea ce face Dumnezeu ca să ne asigure că știm că am fost iertați. Sau, să spunem altfel, curățirea este lucrarea subiectivă a lui Dumnezeu prin care suntem de fapt făcuți curați.

Un om care se lupta cu pornografia de pe internet mi-a spus odată că, și în timp ce viziona pozele, își mărturisea păcatele - poate cam de două sau de trei ori pe minut. Dar a descoperit că, și după mărturisire, pasiunile lui continuau. Aceasta este dovada clară că nici mărturisirea în sine nu oprește pornirile sexuale odată ce sunt declanșate. Dar acest bărbat a descoperit antidotul la problema lui. Când a insistat, nu numai pe iertarea lui Dumnezeu, ci și pe curățirea lui Dumnezeu, a știut că trebuia să închidă calculatorul. A spus: „Uneori puteam simți cum pofta îmi părăsea trupul când am hotărât să accept curățirea lui Dumnezeu.”

Primind iertarea și curățirea lăuntrică, poți face primul pas în lăsarea trecutului tău deoparte. Mult mai multe trebuie făcute, dar cel puțin ai început procesul.

În final, urmărește vindecarea în toate relațiile tale -personale. Mulți dintre noi suntem în părtășie cu Dumnezeu, dar conștiințele noastre nu ne vor permite să experimentăm

bucuria pentru că avem probleme nerezolvate între noi și ceilalți. Aceste chestiuni ne sâcăie sufletele și ne amintesc că nu este totul în regulă în psihicul nostru delicat. Cei mai mulți dintre noi, din păcate, ne împietrim inimile și pur și simplu alegem să trăim cu un nivel scăzut de vinovăție și cu mustări lăuntrice ale conștiinței. Iertarea și restituirea este singura cale spre eliberare. Un apel telefonic sau o întâlnire obișnuită cu un prieten este de multe ori tot ceea ce este necesar pentru a vindeca răni vechi. Dar ce se întâmplă dacă cealaltă persoană nu te iartă? Dacă l-ai abordat sau ai abordat-o în maniera potrivită, poți fi încrezător că harul lui Dumnezeu își va face lucrarea la vremea potrivită, dar până atunci fii mulțumit că ai făcut ceea ce poți pentru a schimba răul în bine.

ACCEPTAREA HARULUI LUI DUMNEZEU

Harul lui Dumnezeu este mai mare decât păcatul tău, indiferent că greșeala ta este una mare sau una mică. Un creștin bine cunoscut, conducând prea repede pe timp de ploaie, a provocat un accident în care însoțitorul său a murit. Regretul și durerea vinovăției au erupt în inima acestui om. Totuși, el a decis că nu își va petrece tot restul vieții în închisoarea autoincriminării. El a ales să se ierte pe sine însuși, știind că Dumnezeu l-a iertat. „În noaptea aceea”, spune el, „am văzut mai clar ca niciodată înainte că scopul crucii este să repare ceea ce este ireparabil.”

John Newton a avut părinți evlavioși, dar a rămas orfan la vârsta de șase ani. A fost adoptat de o rudenie care a

56

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU
LASĂ TRECUTUL DEOPARTE

57

respins educația creștină a băiatului. La o vârstă fragedă, Newton a devenit un elev marinar. Pe când era înrolat în Marina Regală Britanică, a dezertat și s-a dus în Africa cu un singur scop - să păcătuiască pe săturate.

A devenit slugă la un comerciant de sclavi netrebnic și a început să păcătuiască dincolo de ceea ce chiar *el* putea să suporte! În cele din urmă, a fugit pe coastă. Acolo a atras atenția unui vapor aprinzând un foc de avertizare. Pentru că era un navigator priceput, curând a fost luat ca ajutor pe vas, care se îndrepta pe coasta Africii către Anglia.

Cu un anumit prilej, el a deschis butoaiile cu rom de la bord și a împărțit lichior echipajului, astfel încât s-au îmbătat toți marinarii. În timp ce se îndrepta spre Marea Britanie, vasul a abandonat cursul din cauza unei furtuni violente. Când vasul a început să se scufunde, Newton a fost trimis în cală să dea la pompe împreună cu sclavii care erau transportați. În acel moment, învățăturile despre credință pe care le-a primit de la mama sa pe când era copil, s-au năpustit asupra lui, și a strigat: „Doamne, ai milă de noi!” Evenimentele care au avut loc în acea zi i-au schimbat viața pentru totdeauna, iar mai târziu a scris aceste faimoase cuvinte:

Mărețul har m-a mântuit Pe mine din păcat. Pierdut eram, dar m-a găsit, De moarte m-a scăpat.

Dacă Dumnezeu poate să uite trecutul tău, tu de ce să nu poți? Când îți mărturisești păcatele și ceri iertare pentru ele, Dumnezeu aruncă păcatele tale în adâncurile mării, iar apoi înfige un indicator pe țărm, care spune: „înotul interzis.”

Nu există niciun motiv pentru care să fii prins în apele întunecoase ale vieții tale trecute. Dumnezeu îți oferă un

nou început. Isus i-a spus femeii prinse în preacurvie: „Du-te și să nu mai păcătuiești” (Ioan 8:11). Odată ce trecutul tău este iertat, ești eliberat din strânsoarea lui. Ai fost salvat din apele păcatului și acum stai la o bifurcație a drumului. Cu păcatele iertate, poți fie să te întorci pe pantele alunecoase ale eșecului, fie să îți înfingi picioarele în pământul lui Dumnezeu, stând cu hotărâre de partea Lui.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL DE GRUP SAU MEDITAȚIE PERSONALĂ

1. Psalmul 32 este o relatare a modului în care s-a simțit David când a încercat să-și ascundă păcatul. Enumera efectele păcatului nemărturisit menționate în versetele de la 3 la 5. Ai simțit în ultima vreme vreunul dintre aceste efecte? Dacă da, ce poți face pentru a schimba această situație?

laudei la adresa lui Dumnezeu pentru iertarea Lui: Psalmul 32:1-2; Romani 8:33-34; 1 Ioan 1:9.

5. Ia-ți acum timp să te rogi și să meditezi la momentele în care nu te-ai simțit iertat de păcatele tale. Cere-I lui Dumnezeu să-ți schimbe atitudinea față de jertfa Sa și să te aducă în punctul în care să poți accepta iertarea Sa și să poți merge înainte. (Capitolul 8 va explica mai pe larg cum să separăm „sentimentele” noastre de adevărul lui Dumnezeu.)

2. Gândește-te la acțiunile pentru care deseori ne simțim vinovați pentru că nu ne putem ierta pe noi înșine. Cum putem ști dacă vinovăția este cauzată de noi sau de Dumnezeu?

3. Recitește relatarea căderii oamenilor din Genesa 3. Ce dovadă avem că Adam și Eva s-au simțit vinovați când Dumnezeu a venit la ei? Ce caracteristici ale vinovăției se găsesc în pasaj? Care a fost răspunsul lui Dumnezeu la nevoia lor? Cum te poți relaționa tu la acțiunile lui Adam și ale Evei? Cum crezi că îți va răspunde Dumnezeu când vii la El cu smerenie, căutând iertarea?

4. Odată ce ne-am mărturisit păcatele, trebuie să-I mulțumim lui Dumnezeu în mod continuu pentru iertarea Sa. Memorează aceste versete și recită-le ca o expresie a

CAPITOLUL 4**PRIVIND CU OCHII LUI DUMNEZEU**

Ești încă serios cu privire la lepădarea de un obicei păcătos? Foarte bine. Pentru că este esențial să vezi problema ta în perspectivă, meditează la următoarele întâmplări. Probabil că te poți raporta la una dintre ele.

La o vârstă fragedă, Dave a descoperit că, apăsând pe un buton, i se deschidea întreaga lume a pornografiei de pe internet. Peste ani, căsătorit fiind, s-a rugat lui Dumnezeu pentru puterea de a birui această dependență, stăruind cu toată convingerea ca dorințele lui sexuale nepotrivite să se diminueze. Era cufundat în vinovăție, frică și rușine pentru că nu se putea împotrivi impulsurilor. În final, soția lui a descoperit site-urile pe care el le viziona, iar relația lor a fost rănită profund.

Ken era un șofer de camion care i-a promis soției sale că se va lăsa de fumat. A hotărât să scadă numărul țigărilor pe care le fuma în fiecare zi până când se elibera^{^^} de acest obicei. A eșuat de atâtea ori, încât a renunțat. Azi el este convins că nu poate renunța niciodată și nu mai intenționează să încerce.

Primul soț al lui Susan a murit de tânăr de atac de cord. După doi ani, ea s-a recăsătorit. De data aceasta, soțul ei era creștin. După câțiva ani de căsnicie cu noul ei soț, ea încă

tânjea după intimitatea pe care a avut-o cu primul ei soț. În cele din urmă, a intrat într-o relație amoroasă cu un alt bărbat. S-a rugat odată timp de câteva ore ca Dumnezeu să o elibereze de dorința ei de a căuta afecțiune pe căi nesănătoase, dar El nu a

răspuns niciodată - cel puțin nu într-un mod în care ea să poată auzi. În cele din urmă, relația a fost descoperită, iar cei doi soți au divorțat.

John era o persoană cu un temperament exploziv. Rostea cuvinte tăioase, care au spulberat încrederea în sine și afecțiunea soției sale. El își supradisciplina copiii, de obicei în crize de mânie. În calitate de creștin, el știa că nu e bine ce face și chiar a decis să se schimbe. Odată, după un schimb aspru de cuvinte cu soția sa, a lovit cu pumnul în perete. Umilit și apăsător de vinovăție, l-a cerut lui Dumnezeu să-l elibereze de furia sa. Promisiunea că se va schimba nu l-a ajutat; nici rugăciunea. După câteva luni, a renunțat, spunând: „Nu mă pot abține. Așa sunt eu.”

Ce a fost în neregulă? Toți acești oameni au fost creștini, toți s-au rugat să fie eliberați, totuși cu toții au sfârșit mai descurajați decât au fost la început. Un răspuns simplu ar fi să spunem: „N-au fost sinceri - dacă ar fi fost sinceri, Dumnezeu i-ar fi ajutat.” Totuși, mulți dintre cei care sunt sinceri în rugăciunile lor - chiar până în punctul în care plâng în mod sincer - continuă să se lupte în fiecare zi. Aparent, sinceritatea în sine nu garantează eliberarea.

Un motiv pentru care oamenii cad în vechile tipare de comportament este că *ei nu înțeleg întreaga complexitate a problemei lor*. Este adevărat că ei doresc victoria, dar ei nu înțeleg cum sau de ce Dumnezeu o va înfăptui. La fel ca ei, mulți dintre noi dorim să biruim un anumit obicei - dar pentru propriul nostru beneficiu. Dorim să fim eliberați de simptomele unei probleme, dar evităm o examinare completă, care ar putea să dezvăluie probleme mai adânci

PRIVIND CU OCHII LUI DUMNEZEU

63

în viețile noastre, cu care nu suntem gata să ne confruntăm. Obiceiurile în sine sunt ca și vârful unui iceberg, 90 la sută din problemă situându-se sub nivel apei. Dați-mi voie să explic.

Dave a dorit să se lepede de viciul pornografiei pentru că se simțea vinovat; mai mult, el trăia într-o frică permanentă că va fi descoperit. El a căutat ajutorul lui Dumnezeu ca să-și salveze căsnicia și, mai presus de orice, reputația sa. Acest lucru este, desigur, de înțeles; cu toții ne putem identifica cu o astfel de motivație. Dar viața lui avea nevoie de multe alte ajustări.

În primul rând, el era egoist, petrecându-și mare parte din timpul său liber lucrând cu mașinile. El își considera familia un lucru incomod. Cum ne putem aștepta să învingem un obicei dacă nu-i putem considera pe alții mai presus de noi înșine? În al doilea rând, el era plin de mândrie. Dave și soția lui se certau deseori, certuri pe care el le transforma în ocazii prin care o învinovăța pe ea de împrejurările din viața lui. El se gândea că ei nu-i păsa de el suficient de mult - de fapt, probabil ea era motivul că acest obicei încăpățânat continua să existe în viața lui, deși el știa bine că acest păcat a existat în viața lui cu mult înainte chiar să o întâlnească.

Care era preocuparea lui Dumnezeu pentru acest om? Ca să nu se mai uite la pornografie și să nu mai poftască alte femei care nu erau soția lui? Da. Dar Dumnezeu dorea mai mult decât atât pentru Dave. Dumnezeu dorea să-l smerească, să-și ceară iertare de la soția lui și de la copiii săi, să-și reorganizeze prioritățile. Dave avea nevoie să ia legătura cu alți bărbați creștini care să fie sinceri cu el și să-l mențină răspunzător. Avea câteva atitudini greșite pe care trebuia să le mărturisească, mândria pe care trebuia să o frângă, și egoismul pe care trebuia să îl confrunte fără ocolișuri. Mai important, el trebuia să-L pună pe Dumnezeu

64

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

pe primul loc în viața sa. Dar Dave nu dorea un tratament atât de drastic. Dumnezeu dorea să ia în stăpânire toată casa lui Dave, dar Dave dorea ca Dumnezeu doar să-i

măture treptele din faţă.

Dar ce putem spune despre Ken? El dorea să renunţe la fumat. Da, era creştin, dar trăia doar la marginile dedicării spirituale. Copiii săi nu l-au auzit niciodată rugându-se, cu excepţia rugăciunii formale de mulţumire de la masă. El nu era un lider spiritual în căminul lui; soţia lui a fost aceea care i-a învăţat pe copii cele câteva istorisiri din Biblie pe care le ştiau.

Acum dorea ca Dumnezeu să-l ajute să renunţe la fumat pentru că medicii i-au spus că s-ar putea să moară de cancer la plămâni. Putea să-l ajute Dumnezeu să biruiască acest obicei? Da, cu siguranţă. Dar el trebuia să se supună pe deplin lui Dumnezeu - timpul lui, proprietatea lui şi reputaţia trebuiau dedicate Celui Atotputernic. Ken trebuia să înceapă să citească Scriptura şi să se întoarcă spre Dumnezeu în fiecare zi pentru nevoile lui şi pentru nevoile familiei sale. Dar el nu dorea astfel de schimbări. El credea că Dumnezeu îl va elibera de ţigări şi îi va lăsa neatins celelalte domenii ale vieţii.

Şi de ce Dumnezeu nu a eliberat-o pe Susan de nevoile ei recunoscute? Adânc înlăuntrul ei, ea se confrunta cu lupte foarte vechi, pe care nu le-a rezolvat, legate de prima ei căsătorie. De asemenea, era agitată şi fricoasă, şi avea obiceiul de a-şi cicăli soţul şi copiii în legătură cu aproape orice. Situaţia ei actuală era alimentată de autocompătămire - un păcat de care nu era pregătită să se despartă. Îşi justifica acţiunile în mod permanent, preamărindu-şi propriul comportament perfect, şi plângând faptul că ea, dintre toţi oamenii, a fost atât de greu încercată de pierderea primului ei sot.

PRIVIND CU OCHII LUI DUMNEZEU

65

Putem fi plini de compasiune faţă de ea. Suferinţa ei emoţională a fost extraordinară, neputând fi descrisă în cuvinte. Dar rămâne realitatea că autocompătămirea nu poate fi înfrântă până când nu ne stăpânim comportamentul. Pentru mulţi oameni, însăşi rugăciunea devine o altă sesiune de autocompătămire în care Dumnezeu este informat - chiar blamat - în detalii amănunţite de tot răul suferit.

În cele din urmă, iată-l pe John. El credea că pur şi simplu s-a născut cu un temperament impulsiv. Şi, desigur, de vină erau circumstanţele - dacă totul ar merge aşa cum vrea el, n-ar mai trebui să explodeze, n-ar mai trebui să dea cu pumnul în perete. De fapt, John este furios tot timpul - furios pe şeful său, furios pe viaţa însăşi. El se simte nevrednic pentru că nu a avut niciodată succesul pe care tatăl său plecat acum spera că îl va avea. Va trebui să înfrunte sentimentele de respingere pe care le-a suferit în copilărie şi să le supună lui Dumnezeu pentru vindecare emoţională - resentimentul va trebui înlocuit de iertare.

Deşi John nu-şi dă seama de acest lucru, el este un om în război cu Dumnezeu, răzvrătindu-se împotriva menirii şi a circumstanţelor vieţii la care l-a chemat Dumnezeu. Până nu se acceptă pe sine însuşi şi locul lui în lume cu o recunoştinţă plină de bucurie, nu va învăţa niciodată să-şi controleze temperamentul. Dumnezeu este preocupat de schimbarea acestor atitudini, dar John nu este. El doreşte victoria asupra temperamentului său pentru a evita certurile viitoare şi pentru a-şi menţine căsnicia intactă. El doreşte minimul necesar pentru a-şi menţine viaţa în echilibru - dar nimic mai mult.

ÎNFRUNTĂ PROBLEMELE

Cât de uşor este să căutăm eliberarea de un anumit păcat, fără să înfruntăm problemele fundamentale! într-o

zi, un om care a fost concediat din slujba sa, mi-a dat telefon. Nu-l întâlnisem niciodată, dar m-a întrebat ce putea face pentru a-și dezvolta puterea de voință. El pur și simplu nu putea ajunge la serviciu la timp și fusese concediat de la alte două slujbe înainte, datorită lenei sale și a lipsei de punctualitate. I-am oferit câteva sugestii, sperând să-l ajute.

O săptămână mai târziu am primit un telefon de la o femeie care căuta sfaturi referitoare la modul în care să pună capăt unei legături amoroase nepermise. Spre măhnirea mea, omul cu care avea relația respectivă era cel cu care vorbisem în urmă cu o săptămână! Problema lui legată de senzualitate i-a afectat toate domeniile vieții. Cât de precis a fost Iacov când ne-a învățat că omul șovăielnic este nestatornic în toate căile sale (Iacov 1:8).

Obiceiurile păcătoase indică în general conflicte nerezolvate. Trebuie să căutăm întotdeauna cauzele din spatele problemei, în loc să tratăm simptomele. Dumnezeu folosește luptele noastre cu păcatul ca să diagnosticheze starea noastră reală. Ispita este aparatul Lui cu raze X, dezvăluind conflictele ascunse care au nevoie de atenție.

CE VREA DUMNEZEU SĂ REALIZEZE?

Dumnezeu are un scop mai larg când dorește să ne arate personalitatea noastră lăuntrică. Din păcate, noi deseori căutăm scopul mai mic: dorim eliberarea de păcat pentru a evita stânjeneala, să fim ușurați de vinovăție, sau să salvăm o căsnicie. Totuși, problema mai adâncă, pe care deseori o evităm, este rebeliunea noastră împotriva lui Dumnezeu. Un om poate fi necinstit în afaceri; poate că o femeie a comis un avort - se poate ca amândoi să dorească să se elibereze de o conștiință sâcâitoare, dar se poate să nu fie gata să se confrunte cu atitudinea lor fundamentală de sfidare a autorității lui Dumnezeu.

PRIVIND CU OCHII LUI DUMNEZEU

67

Pocăința autentică nu este niciodată ușoară. Mărturisirea păcatelor noastre înseamnă că suntem de acord cu Dumnezeu că am păcătuit; de asemenea, înseamnă că suntem de acord că păcatul trebuie părăsit. Cei care își mărturisesc păcatele, intenționând să repete aceeași acțiune, se pocăiesc doar parțial - dacă nu chiar deloc. O astfel de pocăință incompletă duce spre o spirală descendentă de eșecuri repetate. Mărturisirea înseamnă că ne recunoaștem păcatul și că îl lăsăm pe Dumnezeu să-l scoată din viața noastră. Desigur, nu vreau să spun că nu vom mai comite acel păcat niciodată - dacă ar fi așa, niciunul dintre noi n-am putea pretinde iertarea. Dar trebuie să existe o disponibilitate de a sfârși cu păcatul, și o supunere față de verdictul lui Dumnezeu asupra problemei. Dacă nu există o astfel de recunoaștere, intențiile noastre sunt egoiste. Noi cercetăm cum să beneficiem de pe urma iertării, în loc să ne gândim la modul în care L-am ofensat pe Dumnezeu.

Deci, mărturisește-ți păcatele lui Dumnezeu și pocăiește-te-te de ele. Dar nu te opri acolo. Dumnezeu dorește, dincolo de pocăință, să te atragă la El. El dorește să folosească luptele tale să te conducă spre o trăire evlavioasă. Voia Lui nu este doar să fii eliberat de păcat; El dorește să te conformeze chipului Fiului Său. Eliberarea ta de obiceiurile păcătoase este doar un pas în cadrul procesului. Spălarea petelor din viața ta este preludiul Lui către transformarea ta într-o persoană umplută de Duhul: iată ce dorește El să fii.

Un tânăr, prins în capcana homosexualității, s-a luptat cu acest păcat timp de mulți ani. Dar mai apoi Dumnezeu l-a schimbat într-un mod atât de radical, încât el a manifestat atracții normale pentru sexul opus. Azi, el este un tânăr evlavios, sensibil. Dumnezeu l-a învățat principiile dedicării, pe care a fost capabil să le aplice în toate domeniile vieții sale. A memorat mai mult de două sute de versete din

Scriptură în timpul acelor luni de luptă crâncenă. Obiceiul lui păcătos l-a îndemnat să devină mai intim cu Cel Atotputernic și cu Cuvântul Său. Odată era preocupat de problema sa; azi el este preocupat de îngrijitorul său.

Când te confrunți cu ispita chinuitoare, ai o alegere de făcut. Poți spune: „Am încercat să mă schimb înainte, și n-a mers, așa că mă voi descurca cât voi putea de bine cu păcatul meu. Înțelegi, toți suntem oameni.” Iar păcatul tău va fi un monument pentru dumnezeul cel fals pe care ți l-ai modelat.

Sau poți să privești la obiceiul tău păcătos și să-l vezi ca o provocare de manifestare a harului și a puterii lui Dumnezeu în viața ta. Iacov a scris evreilor creștini împrăștiați prin lume: „Frații mei, să priviți ca o mare bucurie când treceți prin felurite încercări, ca unii care știți că încercarea credinței voastre lucrează răbdare. Dar răbdarea trebuie să-și facă desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic” (Iacov 1:2-4).

Dumnezeu nu face livrări speciale de biruințe spirituale chiar oricui îi cere. Păcatul tău L-a costat viața Fiului Său; El nu are de gând să-ți înmâneze un pansament adeziv spiritual pentru a ascunde un cancer spiritual. Dar Dumnezeu va folosi luptele tale ca să-ți ofere o curățire completă, să-ți reorganizeze prioritățile și să te facă dependent de harul Său. Nu există minuni ieftine, ușoare. Trebuie să dorești eliberarea spirituală, nu doar de dragul tău, ci și de dragul lui Dumnezeu. Doar atunci vei afla victoria pe care o promite El.

LĂRGEȘTE-ȚI CÂMPUL DE ATENȚIE

Există o deosebire între ispită și păcat. Păcatul înseamnă să alegi să urmezi ispita, dar ispita în sine nu este păcat. Chiar și Domnul nostru a fost ispitit (Evrei 4:15).

PRIVIND CU OCHII LUI DUMNEZEU

69

Când gândurile păcătoase intră în mintea ta, nepoftite și fără fanfară, în acel punct nu ai păcătuit. Dar apoi vine testul crucial: cum vei reacționa la astfel de sugestii? Vei urma aceste gânduri, le vei întreține și le vei permite să locuiască în mintea ta?

Mulți creștini cred că victoria asupra păcatului înseamnă că nu vor mai fi ispitiți. Sau cred că Dumnezeu le va schimba caracterul, astfel încât să nu mai dorească să facă răul. Indiferent de situație, ei greșesc. Ispita nu este un păcat; este o chemare la luptă. Îmi amintesc de propriile mele lupte cu poftele păcătoase, când L-am implorat pe Dumnezeu să mă elibereze de aceste patimi. M-am așteptat ca Dumnezeu să-mi schimbe dorințele în așa fel încât să nu mai fiu îmboldit când ispitele vin în calea mea. Nu mai este nevoie să spun, am fost dezamăgit. Dumnezeu nu schimbă natura noastră astfel încât să fim mai puțin umani. Ispita de un fel sau de altul este universală. Să ne rugăm să nu mai fim ispitiți înseamnă să cerem să murim și să mergem în cer. Din moment ce întotdeauna vom fi ispitiți, trebuie să învățăm să tratăm ispita în felul lui Dumnezeu. Iată aici câțiva pași pentru a ne asigura că tratăm ispita într-o manieră evlavioasă.

în primul rând, mulțumește-I lui Dumnezeu pentru ispite și

[pentru oportunitățile pe care le reprezintă ele în viața ta. Fiecare ispită îți oferă o oportunitate bine conturată pentru a-ți declara loialitatea față de Isus Cristos. Lauda permanentă este primul pas pozitiv către biruirea ispitei. Dumnezeu este glorificat când accepți împrejurările ca fiind din mâna Lui. Dacă nu-I poți mulțumi lui Dumnezeu pentru starea ta și chiar pentru ispita ta, tu te răzvrătești împotriva Lui. Un om care se lupta cu o ispită cumplită, mi-a spus odată că nu i s-a putut împotrivi până când nu l-a mulțumit lui Dumnezeu în mod continuu pentru lupta lui. „Doamne”,

70

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

s-a rugat el, „îți mulțumesc pentru această ispită; chiar dacă ar trebui să fiu ispitit de acum și până în ziua când voi muri, îți mulțumesc pentru ea.”

Primul pas pentru a privi din perspectiva lui Dumnezeu. Acceptă faptul că vei fi ispitit; apoi alege să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru oportunitatea pe care aceasta o reprezintă.

În al doilea rând, petrece timp pentru a-ți defini atitudinile fundamentale. Fă un tur al vieții tale și notează domeniile în care trebuie să lucrezi. Ce anume te supără *cu adevărat*? Ce dorești cu adevărat? Te răzvrătești împotriva vreunei persoane? Ești întristat de performanțele tale? De înfățișarea ta? Te simți ca un ratat? Crezi că ai fost privat de unele lucruri de când ai devenit creștin? Ești cuprins de amărăciune față de părinții tăi, de copii, de soț sau de soție? Ești furios pe Dumnezeu pentru că nu a făcut ceea ce crezi tu că trebuia? Petrece o oră făcând un bilanț.

Ori de câte ori procedez în felul acesta, descopăr atitudini pe care nu credeam că le am. De exemplu, sunt supărat deseori pe mine însumi pentru că îmi trebuie atâta timp să îndeplinesc un proiect - de exemplu să scriu o carte. Sunt preocupat de problemele din lucrare, de frustrare în relațiile personale, și de responsabilități ca soț, tată și bunic. Toate acestea afectează atitudinea mea, perspectiva mea. Dumnezeu mi-a arătat că modul în care tratez aceste situații va afecta relația mea cu El și va glorifica sau va dezonora Numele Său.

În al treilea rând, după ce ai avut timp să meditezi la luptele tale particulare, predă-te pe tine însuși și problema ta în totalitate lui Dumnezeu. Dă-I lui Dumnezeu cheia fiecărei încăperi din sufletul tău și lasă-L să intre și să preia controlul. Fă acest lucru știind că Dumnezeu îți va cere să confrunți acele atitudini și păcate pe care le-ai justificat cu atâta grijă. S-ar

putea ca acest proces să fie lung și dureros, dar poate fi benefic pe durată lungă.

Dar nu te teme de ceea ce ar putea să-Ți ceară Dumnezeu. O femeie care era foarte timidă și retrasă, mi-a spus odată că se temea să se predea lui Dumnezeu, pentru că s-ar putea să învețe să fie prietenoasă. Fără îndoială că te vei confrunta cu situații dificile, mai ales cele în care va trebui să ceri iertare altora. Unele situații vor necesita chiar sfatul unui consilier biblic. Dar cred că vei descoperi că merită durerea, pentru că Dumnezeu lucrează toate lucrurile spre bine în viața ta (Romani 8:28).

Și, indiferent ce îți cere Dumnezeu, El îți va da puterea să înfăptuiești. Poate că ai ajuns la un râu unde podul a fost luat de ape - încă e posibil să-l treci, dar nu cu pași mărunți. Acum este momentul să sari! La fel se întâmplă și când te predai pe tine însuși lui Dumnezeu. Când podul învinuirii și al pretextelor a dispărut, fă săritura aceea lungă fără gând de întoarcere la o viață de dedicare superficială. Deși dedicarea ta va trebui reînnoită de multe ori, fă-o cât poți de clară, de specifică și de definitivă, știind că Dumnezeu va fi cu tine să te țină în umblarea pe calea Lui.

În cele din urmă, înțelege că scopul tău suprem nu este victoria, ci relația cu Dumnezeu însuși. Augustin a scris în *Confesiunile* sale: „O, Doamne, Tu ne-ai creat pentru Tine, și inima noastră este neliniștită până nu se va odihni în Tine.” în ultimă instanță, nici chiar victoria asupra păcatului nu poate satisface dorințele noastre cele mai profunde. Doar Dumnezeu poate satisface cele mai adânci nevoi ale noastre, pentru că El ne-a creat ca ființe sociale, și trebuie să fim în relație cu El ca să ne realizăm întregul nostru potențial ca copii ai Lui.

Dați-mi voie să fiu cât se poate de clar la punctul acesta: predarea este doar primul pas dintr-un lung proces. Inimile

• ...

sunt schimbate în momentul în care îl acceptă pe Cristos, dar este nevoie de mult mai multă muncă pentru transformarea gândurilor și a atitudinilor minții și a obiceiurilor trupului.

Vă amintiți de Copernic? El a fost astronomul care a ajuns la concluzia că pământul se rotește în jurul soarelui, și nu invers. Având soarele în centrul universului, mișcarea planetară poate fi explicată mai ușor. Ecuatiile complicate necesare pentru a explica mișcarea planetelor au fost simplificate de această teorie.

Dumnezeu dorește ca tu să ai propria revoluție coperni-ciană. El tânjește să devină însuși centrul vieții tale - să te răsplătească și să ofere vieții tale semnificație prin slujirea Celui Suveran, care este atât Creatorul, cât și Răscumpărătorul. Victoria pe care tu o cauți asupra păcatului va veni din relația ta cu Dumnezeu. Când cauți să-L cunoști pe Dumnezeu și să-L iubești cu toată mintea ta, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, eliberarea pe care o cauți va fi a ta.

S-ar putea să crezi că a-L cunoaște pe Dumnezeu este mai degrabă un scop teoretic și mistic. Dumnezeu este invizibil și ar putea părea inaccesibil. Nu este mai ușor să stabilești scopuri în afaceri sau în căsnicia ta și în viața de familie? Promisiunea minunată din Scriptură este că tu îl poți cunoaște pe Dumnezeu. Dumnezeu i-a spus profetului Ieremia: „Când Mă veți chema, când veți veni și Mă veți ruga, vă voi asculta. Când Mă veți căuta, Mă veți găsi. Da, când Mă veți căuta cu seriozitate și veți dori aceasta mai mult ca orice altceva, atunci Mă voi asigura să nu fiți dezamăgiți” (Ieremia 29:12-14, MSG).

Pretutindeni în Biblie, dorința de a-L cunoaște pe Dumnezeu este comparată cu setea. Profeții Vechiului Testament au vorbit de vremea când în țară vor curge râuri de apă, când Dumnezeu însuși va da poporului Său izvoare

în deșert. Isus a vorbit despre Sine ca despre Cel care va asigura apa vie. El a spus: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura” (Ioan 7:37-38). Ești tu însetat după această apă vie, apă care poate satisface cele mai profunde tânjiri ale sufletului tău?

Poate această poezie a lui Nancy Spiegelberg exprimă gândurile tale:

Doamne, m-am târât prin pustietate către Tine cu cupa goală, nesigur să-Ți cer o mică picătură de înviore.

O, dacă

Te-așfi cunoscut mai bine

aș fi venit

în fugă

cu o găleată.

Cu cât îl cunoști mai bine pe Dumnezeu, cu atât mai des te vei întoarce spre El. Cu cât vei înțelege mai clar că ești creat pentru a avea părtășie cu El, cu atât vei petrece mai mult timp îndeplinind acel scop, până când viața ta va demonstra unicitatea devoțiunii pe care o exprimă Pavel: „Dar fac un singur lucru [...]” (Filipeni 3:13).

Când vei ajunge să te vezi pe tine și viața ta din perspectiva lui Dumnezeu, vei învăța să te rogi cu optimism și cu credință. Dumnezeu a adus această ispită pentru

74

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

PRIVIND CU OCHII LUI DUMNEZEU

75

binele tău. Mulțumește-I acum pentru modul în care o va folosi. El dorește să zidească, și nu să distrugă. Dacă El te rănește, se întâmplă pentru ca să te poată vindeca în adâncurile ființei tale.

Dacă ești serios cu privire la lepădarea de acel obicei păcătos, ce-ar fi să te rogi chiar acum, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru ce va face El în viața ta?

Doamne, îmi mărturisesc păcatul, în special rebeliunea mea împotriva autorității Tale. Acceptând că am păcătuțit, mărturisesc, de asemenea, că acest păcat trebuie părăsit. Îți mulțumesc pentru iertarea Ta. Îți sunt recunoscător pentru această ispită puternică, care îmi oferă șansa să dovedesc că Te iubesc mai mult decât orice plăcere din lumea aceasta, îți mulțumesc că această ispită nu este mai presus de puterile mele și mă bucur de modul în care o vei folosi în viața mea. Aștept cu nerăbdare să ajung să Te cunosc mai bine și sunt bucuros că mi-ai trimis această încercare ca să-mi reamintești că am nevoie disperată de Tine. Ajută-mă să nu uit să îți mulțumesc în orice vreme și în orice împrejurare.

În numele lui Isus, Amin.

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL DE GRUP SAU MEDITAȚIE PERSONALĂ

Majoritatea eșecurilor noastre repetate își au originea în una din cele trei cauze: (a) mândria, (b) senzualitatea, sau (3) invidia. Citește Genesa 3:1-8 și încearcă să găsești aceste trei elemente în ispitirea lui Adam și a Evei de către Satana.

2. Încearcă să legi ispita ta specifică de una sau mai multe dintre problemele de bază menționate mai sus. De exemplu: păcatul mâniei reflectă de fapt mândria și lipsa dorinței de a-i ierta pe cei care ne-au greșit. Luptele noastre inevitabile cu pofta firii sunt aprinse de pornografie atunci când credem că aceste plăceri cântăresc mai greu decât beneficiile ascultării de Dumnezeu.

3. Gândește-te la câteva personaje biblice care au încercat să-și ascundă sau să-și justifice păcatul. Care a fost rezultatul, pentru ei personal și pentru alți oameni?

4. Ia lista faptelor firii scrisă de Pavel în Galateni 5:19-21 și descrie modul în care fiecare reprezintă un simptom al rebeliunii împotriva lui Dumnezeu.

76

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

5. În timp ce te gândești la păcatul specific pe care ai dori să-l biruiști, întreabă-te: Ce ar vrea să pună Dumnezeu în locul aceluia obiceiului? Citește Fericiile (Matei 5:1-11) și găsește trăsăturile de caracter care par să fie exact opusul trăsăturii pe care Dumnezeu dorește să o schimbe. Petrece acum timp în rugăciune și cere-I lui Dumnezeu să folosească ispita ta specifică ca o metodă de a-ți modela caracterul în ceea ce dorește El să devină.

CAPITOLUL 5

LIBERTATEA TRĂIRII LA CRUCE

Când încerci să distrugi un tipar de gândire sau un obicei păcătos, descoperi că lanțurile obiceiului aveau strânsoarea atât de slăbită, încât nici nu le-ai simțit până acum, când sunt atât de puternice, încât nu ești în stare să le rupi. Păcatul nu pare să fie irezistibil - până nu dorești să te eliberezi de el. În momentul în care îl ataci, ești surprins să descoperi că este puternic. Te simți ca omul care a încercat să asaneze o mlaștină, fără să știe că, de fapt, era alimentată de un pârâu subteran.

Ați citit deja ilustrații despre oameni care au fost biruiți de pasiuni păcătoase. Reacția voastră imediată ar putea fi să lansați un asalt asupra acestor obiceiuri, să învățați să le stăpâniți și să dezvoltați destulă tărie sufletească să spuneți nu impulsurilor păcătoase. Dar rezultatul final va fi descurajarea și dezamăgirea amară, pentru că veți trata comportamentul exterior, mai degrabă decât miezul motivațiilor voastre. Veți încerca să secați mlaștina, dar nu veți stopa provizia subterană.

DESCOPERIREA SURSEI

Știați că toate obiceiurile păcătoase au o sursă comună? Avem tendința să credem că unele păcate sunt „mai puțin

77

78

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

LIBERTATEA TRĂIRII LA CRUCE

79

păcătoase" decât altele. Un om s-ar putea să remarce autoîndreptățindu-se: „Am o dispoziție rea, dar niciodată nu mă vei găsi băut." Sau o femeie ar putea spune: „într-adevăr, mă lupt cu invidia și cu nemulțumirea, dar niciodată nu aş comite adulter." Este adevărat că unele păcate au consecințe mai grave decât altele. Gândurile de ură și pofta trupească nu duc la aceleași consecințe sociale ca și actele de adulter și de crimă. În această privință, nu toate păcatele sunt la fel. Dar, dintr-o altă perspectivă, toate păcatele sunt, în esență, la fel, pentru că își au originea în aceeași sursă. Nu putem aprecia păcatele pe o scală undeva între serios și minor. Unele păcate pot fi fleacuri pentru noi, dar nu pentru Dumnezeu. Motivul: toate păcatele își au originea în corupția naturii noastre păcătoase răzvrătite. Scriitorii Noului Testament s-au referit deseori la această natură păcătoasă ca „firea".

Probabil te întrebi ce este „firea". „Firea" este o forță interioară de constrângere moștenită de la căderea omului, care se manifestă în rebeliune generală și specifică împotriva lui Dumnezeu. În termeni spirituali, este ceea ce deseori numim „eul", cu referire la dorința incurabilă de a pune interesele personale mai presus de cele ale lui Dumnezeu. Mai concret, acesta se manifestă ca mândrie, senzualitate și invidie. Prin natură, ne protejăm cu grijă reputațiile, cedăm poftelor trupului și dorim să posedăm lucruri și oameni, astfel încât încrederea noastră să nu trebuiască să fie în Dumnezeu. Citește aceste versete cu atenție. Vezi consecințele propriului tău păcat enumerate aici?

Și faptele firii pământești sunt cunoscute, și sunt acestea: preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbile, certurile, zavistiile, mâniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bețiile, îmbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea (Galateni 5:19-21).

Toate aceste tipare comportamentale încolțesc din aceeași sămânță - firea. Nu ne putem consola spunând că avem un păcat, dar nu-l avem pe altul. Firea este un copac cu diferite feluri de ramuri, care poartă diferite feluri de roade, dar toate fructele sunt păcate. În mine poate produce izbucniri de mânie; în tine poate manifesta egoism sau mândrie. Dar noi amândoi, deși diferiți în comportament și în temperament, suntem controlați de fire. De aceea, autoneprihănirea, care întotdeauna implică un spirit de comparație, este atât de dezgustătoare pentru Dumnezeu. Ea prosperă într-o perspectivă superficială asupra păcatului („al meu nu este la fel de rău ca și al tău") și într-o perspectivă la fel de superficială asupra lui Dumnezeu („sigur mă aflu în limita standardelor Sale").

Biblia pune capăt unei astfel de vanități. Toți au păcătuit și, prin natura lor, împlinesc dorințele firii și ale minții (Romani 3:23). Putem crede că păcatul nostru este minor, dar are nevoie de același tratament drastic ca și acela al unui criminal a cărui întreagă viață a fost deformată de comportamente perverse. Firea lui și a noastră sunt, în esență, la fel - probabil că el nu a avut avantajele pe care le-am avut noi, sau poate că harul lui Dumnezeu ne-a ținut în frâu. În ambele cazuri, mândria este păcătoasă. Dacă acest lucru sună descurajator pentru aceia dintre noi care credem că obiceiul păcătos are o importanță redusă, ar trebui să fie încurajator pentru aceia dintre noi care ne considerăm fără speranță. Tiparul nostru păcătos

80

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU
LIBERTATEA TRĂIRII LA CRUCE

81

nu este diferit, în principiu, de cel al altor persoane. Unele obiceiuri sunt mai înrădăcinate decât altele, dar remediul lui Dumnezeu pentru fiecare este același.

Firea, sau eul, face atât de mult parte din gândirea noastră, încât deseori nici nu-i recunoaștem prezența. În cazul în care mai crezi că ai scăpat de influența ei, iată câteva întrebări pe care să ți le pui, bazate pe o mică broșură, numită *The Traits of the Self-Life* [Trăsăturile vieții centrate pe sine].

Ești vreodată conștient de:

Un duh secret de mândrie; un sentiment de înălțare în ceea ce privește succesul sau poziția ta, datorită bunei tale pregătiri și înfățișări, datorită talentelor și a abilităților tale naturale; un spirit de independență și de importanță; duritate și perfecționism? Iubirea de laudă omenească, o plăcere secretă de a fi observat; dragostea de supremație, de atragere a atenției asupra propriei persoane în conversație; o îngâmfare în timpul vorbirii sau a rugăciunii?

Izbucniri de mânie sau de nerăbdare, pe care, cel mai greșit, o numești emoție sau indignare sfântă; un duh extrem de sensibil, care se ofensează ușor; un caracter care detestă să fie contrazis; o dorință de a adresa cuvinte tăioase, pline de ură, altora? Îndărătnicie; un duh încăpățânat, needucabil; un duh de limbuție, de ceartă; exprimări dure, sarcastice; o stare de încăpățânare puternică, de a fi inflexibil; un duh de conducere, poruncitor; o dispoziție de a critica și de a căuta greșeli atunci când ești lăsat deoparte și neobservat; un duh irascibil, arțăgos; un caracter căruia îi place să fie lingușit și răsfățat?

Teamă carnală; un duh temător de oameni; o eschivare de reproș și de la datorie; critică cu privire la crucea ta; o eschivare de la a-ți împlini toată datoria, în cazul celor înstăriți sau a celor cu poziții influente; teama că vei ofensa sau că vei îndepărta vreo persoană proeminentă; un duh compromițător?

O dispoziție de gelozie; un duh secret de invidie, închis în inima ta; o senzație neplăcută la vederea prosperității și a succesului altora; o dispoziție de a vorbi despre greșeli și eșecuri, mai degrabă decât de darurile și de virtuțile celor mai talentați și mai apreciați decât tine însuși?

Un caracter nesincer, înșelător; evitarea și acoperirea adevărului; mascarea adevăratelor tale greșeli; lăsarea unei impresii mai bune despre tine însuși decât cea reală; umilință falsă; exagerarea, deformarea adevărului?

Necredință; un duh de descurajare în vremuri de presiune și de opoziție; lipsă de pace și de siguranță în Dumnezeu; lipsa de credință și încredere în Dumnezeu; o dispoziție de a te îngrijora și a te plânge în mijlocul durerii, a sărăciei, sau a voinței providenței divine; un sentiment de anxietate ridicată dacă totul va ieși bine în final?

Formalitate și apatie, lipsa de preocupare față de sufletele pierdute; uscăciune și indiferență; lipsa de putere cu Dumnezeu?

SOLUȚIA LUI DUMNEZEU

Din fericire, Dumnezeu a ales să Se implice în starea noastră. Moartea Fiului Său a fost o soluție menită să ne elibereze de frustrarea unei vieți conduse de propriul eu. Momentan ne bucurăm de lucrările firii, dar mai târziu ne urâm pentru ceea ce am făcut. Hotărâm să ne schimbăm, dar totuși mai târziu râvnim la aceleași vechi păcate. Moartea lui Isus a îndeplinit multe obiective. Crucea este fundamentul iertării noastre. De asemenea, este baza libertății noastre spirituale - eliberarea de obiceiurile noastre

82

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU
LIBERTATEA TRĂIRII LA CRUCE

83

încăpățânate. Pentru a aprecia ceea ce a făcut Cristos, ar trebui să devenim familiari cu două expresii: „în Adam” și „în Cristos”.

Când Adam a păcătuit, întreaga rasă umană a fost aruncată în haos. Descendenții lui nu și-au revenit niciodată din dezastru. Natura noastră păcătoasă a fost moștenită de la părinții, bunicii, și străbunicii noștri; obârșia noastră poate fi urmărită în grădina Eden.

La fel cum un copil ar putea să se nască într-o familie care se află în datorii (și de aceea copilul moștenește această datorie), tot așa noi moștenim natura păcătoasă a strămoșului nostru, Adam. Iar când natura noastră este lăsată de capul ei, ea ne determină să reacționăm în moduri nesănătoase.

Dar datorită morții lui Cristos, credincioșii sunt transferați din a fi „în Adam” în a fi „în Cristos”. Dumnezeu rupe vechile noastre legături, iar Cristos devine noul nostru strămoș. Acesta este motivul pentru care Pavel face referire de mai mult de o sută de ori la credincioși ca fiind „în Cristos”. Este fundamentul unei vieți în totalitate noi. Toate acestea par mai degrabă teoretice. Există vreo valoare în acest transfer al relației? În definitiv, când am fost convertiți, încă am arătat la fel, am simțit la fel, și (din nefericire), deseori am acționat la fel. La suprafață, se pare că a fi „în Adam” și a fi „în Cristos” este doar o chestiune de cuvinte.

Nu este așa. Gândiți-vă la un copil care este adoptat dintr-o familie în alta. Faptul că a fost adoptat nu-i schimbă înfățișarea sau acțiunile. Dar, dacă este luat dintr-o familie de sclavi și este adoptat într-o familie de regi, el moștenește un nou set de relații. Există noi privilegii și noi responsabilități. De aceea, Pavel a putut să scrie: „Căci, dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Corinteni 5:17).

Iată ce se întâmplă: Dumnezeu îi identifică pe toți credincioșii cu Cristos; nu într-un mod mistic sau teoretic, ci schimbând relațiile noastre legale. Înainte de convertire, am fost obligați să ascultăm de impulsurile păcătoase ale naturii noastre căzute. Chiar și atunci când am devenit obosiți de păcat și am hotărât să ne schimbăm, tot ceea ce am putut să facem a fost să ne reordonăm viețile, dar nu am putut schimba launtru nostru.

Dumnezeu a făcut ceea ce noi n-am putut face. Ne-a dat o nouă natură și prezența personală și puterea Duhului Sfânt, pentru a putea spune nu vechii noastre naturi. Pentru a ilustra ceea ce a făcut Dumnezeu, gândește-te la tine însuși ca și la un chiriaș într-un apartament. Proprietarul îți face viața mizerabilă și pretinde o chirie exorbitantă. Se poartă urât cu tine, pătrunde în apartamentul tău, distruge mobila, și apoi te învinovățește pe tine pentru acest lucru. Într-o zi, un alt proprietar cumpără complexul de apartamente. Acum ai un stăpân bun, care te invită să locuiești în apartament pe gratis. Și nu doar atât, ci îți și repară toată mobila! Te simți ușurat, recunoscător, și aștepti cu nerăbdare un viitor pașnic.

După câteva ore, se aude o bătaie în ușă. Spre uimirea ta, este vechiul tău proprietar, arătând la fel de rău și de provocator ca întotdeauna. Te amenință, amintindu-ți că ai închiriat de la el apartamentul pentru mulți ani și ești obligat să-l plătești și să-i accepți autoritatea.

Ce vei face? Să i te opui de unul singur este inutil - el este mult mai puternic decât tine. Abordarea ta cea mai bună este să-i amintești că acum ești într-o situație diferită, așa că va trebui să rezolve cazul tău cu noul proprietar.

Ce obligație ai față de vechiul tău proprietar? Fostul tău proprietar nu are mai mult drept să ceară plată de la tine decât are de la cei al căror nume apare pe pagina de

anunțuri mortuare. De aceea, Pavel ne susține: „De acum încolo, gândiți-vă în felul acesta: păcatul vorbește o limbă moartă, care nu are niciun înțeles pentru voi; Dumnezeu vorbește limba voastră maternă, iar voi ascultați cu plăcere fiecare cuvânt.

Sunteți morți față de păcat și vii față de Dumnezeu" (Romani 6:11, MSG). Autoritatea ta de a spune nu păcatului este dată de Dumnezeu. Deși înainte de convertire am fost nevoiți să slujim naturii noastre păcătoase moștenite, aceasta nu înseamnă că tot ceea ce am făcut a fost rău. Cei mai mulți oameni sunt capabili să-și controleze dorințele și sunt capabili de compasiune și decență.

Ceea ce înseamnă, de fapt, e că nu am fost niciodată eliberați de zădărnicia dorințelor nesatisfăcute și a pasiunilor frustrante. Mândria, invidia și pofta trupului au fost imboldurile noastre motivaționale. În calitate de credincioși răscumpărați de Dumnezeu cu prețul Fiului Său, loialitatea noastră este acum față de El. Prin Duhul Sfânt, El ne-a dat puterea să spunem nu naturii noastre păcătoase vechi, și da unei vieți noi „în Cristos”.

MOMENTUL ADEVĂRULUI

Cum aplici această cunoaștere când dorești să renunți la un anumit obicei? În primul rând, trebuie să vezi cu claritate că în Cristos ești deja mort din punct de vedere legal față de pasiunile păcătoase. Acesta este un punct în care mulți oameni greșesc. Ei se gândesc: „Trebuie să devin mort. Trebuie să mă rog ca Dumnezeu să mă răstignească pentru ca să devin viu în Cristos.” Dar aici este punctul în care greșesc ei. A fi mort față de păcat nu este ceva ce Dumnezeu îți promite; nu este un act pentru care II implori pe El să-l facă. El pur și simplu îl declară ca și fapt - deja realizat.

Falimentele și păcatele tale nu pot schimba ceea ce

LIBERTATEA TRĂIRII LA CRUCE

85

a spus Dumnezeu. Doar pentru că ai fost convins de vechiul tău stăpân să i te supui nu schimbă realitatea noii conduceri. Tot ceea ce înseamnă este că ai uitat că puteai să spui cu încredere nu jecmănirii lui.

Să spunem, de exemplu, că ești un credincios care trăiește cu frică - poate teama de oameni, de boală sau de singurătate. Apoi consideră acele temeri ca fiind o factură de la vechiul tău stăpân. Adu-ți aminte că nu trebuie să-l asculți - și, cu atât mai mult, să faci ceea ce îți sugerează. Discută această chestiune cu noul tău proprietar. Nu mai ești legat de acele relații vechi.

În al doilea rând, trebuie să recunoști nevoia de credință în viața ta zilnică.

Identificarea cu Cristos nu este ceva ce poate fi demonstrat din punct de vedere empiric. Nu este asemănător cu a fi capabil să vezi cu ochii tăi că soarele strălucește.

Și, chiar dacă ar putea fi dovedit prin experiența noastră, mulți dintre noi ar avea probleme. O privire sinceră asupra vieților noastre cu greu ar suporta ideea că suntem morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu. Dar, din momentul în care înțelegem, cu ajutorul Duhului Sfânt, că legăturile noastre cu păcatul au fost deja sfărâmate, începem să vedem că Dumnezeu nu ne-a înșelat. Când ne îndreptăm atenția asupra lucrării complete de la cruce și ne revendicăm privilegiile, eul nostru vechi se supune autorității lui Dumnezeu. Prin credință și numai prin credință ne însușim victoria.

Dați-mi voie să adaug că eliberarea de păcat nu se realizează niciodată în mod automat. Fiecare centimetru este contestat. Nimeni nu ajunge matur peste noapte, chiar dacă avem deja, pozițional, totul complet în Cristos. Unul dintre pericolele citirii unei astfel de cărți este că s-ar putea să tindem să căutăm formule pentru o nouă tehnică spirituală. Dar nu există substitut pentru așteptare înaintea

86

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

lui Dumnezeu, citirea Cuvântului Său, și apoi ascultarea de adevărul pe care El ni l-a revelat.

Viața creștină este o relație care se maturizează. Aplicarea crucii la viața ta nu este ceva ce faci o singură dată. Nici nu este suficient să o faci în fiecare săptămână și nici

chiar o dată pe zi. Este un proces zilnic, clipă de clipă. Pe măsură ce vei dezvolta o sensibilitate față de lucrarea Duhului Sfânt în viața ta, vei descoperi că spunând nu firii și da lui Cristos, va deveni un mod de viață. În capitolul următor vei învăța cum să-ți însușești victoria lui Cristos.

LIBERTATEA TRĂIRII LA CRUCE

87

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL DE GRUP SAU MEDITAȚIE PERSONALĂ

1. Dacă până acum nu ai făcut acest lucru, acum este momentul să faci bilanțul vieții tale, întrebându-te care tipare de comportament sau gânduri trebuie să le lași în seama lui Dumnezeu, pentru ca El să înceapă să le schimbe.
2. Citește Romani 6-8, subliniind cu atenție fiecare propoziție în care Pavel folosește expresia „izbăvit de păcat” sau echivalentul acesteia. În fiecare caz, caută să afli ce oferă Pavel ca bază pentru izbăvirea ta.
3. Cu cât vezi mai clar beneficiile cuprinzătoare ale crucii, cu atât vei dezvolta mai mult ca obicei o viață de laudă, începe acest obicei mulțumindu-I lui Dumnezeu de trei ori pe zi pentru victoria pe care Cristos a realizat-o în favoarea ta.
4. Începe fiecare zi încredințându-l lui Dumnezeu. Fă-ți timp să:
 - a. mulțumești că Isus Cristos a învins deja problemele cu care te vei confrunta în ziua aceea.
 - b. accepți prin credință victoria pe care Cristos a câștigat-o la cruce - înainte să fii ispitit să păcătuiești.

CAPITOLUL 6

PUTEREA DUHULUI SFÂNT

Cu ani în urmă, când a fost oficial abolită sclavia în Jamaica, unii sclavi din zonele îndepărtate nu au știut că sunt liberi. Mulți ani după ce eliberarea lor fusese anunțată, ei încă continuau să le slujească stăpânilor lor, neștiind că în mod legal ei erau liberi. Stăpânii lor au ascuns de ei acest lucru cât au putut mai mult, sperând să stoarcă ultima picătură de muncă de pe seama captivilor lor. Sclavii nu ar fi trebuit să se împace cu corvoada lor - cu excepția ignoranței lor cu privire la starea de fapt. Isus Cristos a emis o proclamație de libertate pentru fiecare credincios. Am aflat deja că unirea noastră cu Cristos ne califică să-I împărtășim victoria. Dar cum este transpusă această victorie în experiența noastră? Răspunsul se află în lucrarea personală a Duhului Sfânt. El ne comunică tăria lui Cristos. El satisface setea noastră spirituală. Să luăm în considerare ceea ce a avut de spus Isus despre lucrarea Duhului. Când Isus a participat la Sărbătoarea Corturilor în Ierusalim, El a fost profund mișcat de deșertăciunea ritualului evreiesc, săvârșit din datorie. Cercetătorii Bibliei ne spun că, în ziua aceea, un grup de preoți îmbrăcați în robe albe s-au dus la scaldătoarea Siloamului. Ei și-au umplut

89

90

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU
PUTEREA DUHULUI SFÂNT

91

vasele cu apă din scaldătoare și apoi s-au dus înapoi la Templu și au turnat apa în prezența poporului. Acest act simbolic trebuia să le reamintească de modul în care

Dumnezeu le-a asigurat israeliților rezerva de hrană în timpul pribegiei lor prin pustie. Această ceremonie era o comemorare minunată a ceea ce făcuse Dumnezeu, dar poporul a pierdut semnificația sa spirituală - că Dumnezeu dorea să satisfacă și setea lor spirituală. Scriptura spune: „În ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a praznicului, Isus a stat în picioare, și a strigat: «Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura.» Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care aveau să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit" (Ioan 7:37-39). Isus prezicea venirea unei vremi noi când Duhul Sfânt va fi turnat peste poporul Său. Observați cu atenție că fundamentul darului Duhului Sfânt este glorificarea lui Isus Cristos. Duhul, spunea Isus, nu putea fi dat poporului Său până când nu era El glorificat. Dumnezeu nu dă Duhul poporului Său pentru că ei stăruie sau postesc pentru primirea Lui. Mai degrabă, Duhul este dat pentru că Isus S-a înălțat la cer. În perioada Vechiului Testament, lucrarea Duhului Sfânt era limitată; după înălțarea lui Isus, Duhul a fost dat fiecărui credincios.

Ascultați cuvintele lui Isus adresate urmașilor Săi: „Totuși, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar, dacă Mă duc, vi-L voi trimite" (Ioan 16:7). Isus nu putea da Bisericii Duhul până în momentul în care El nu părăsea acest pământ din punct de vedere fizic. El trebuia să fie glorificat înainte ca Duhul să poată coborî peste poporul Său.

Gândiți-vă la acest lucru în felul următor. Moartea lui Isus Cristos pe cruce este fundamentul iertării noastre. Din cauză că El a luat pedeapsa noastră, noi putem primi iertarea de păcate fără să ni se ceară altceva în plus; singura cerință este încrederea - un transfer al credinței noastre de la propria persoană numai în Isus. În același fel, fundamentul care stă la baza acordării Duhului Sfânt este înălțarea și glorificarea lui Isus. Nu trebuie să cerșim iertarea, nici nu trebuie să ne zbatem pentru Duhul Sfânt; apa Vieții este, de asemenea, gratuită, și se capătă prin credință.

De când Cristos a fost glorificat, iar Duhul a fost dat în ziua de Rusalii, fiecare credincios L-a primit (Romani 8:9; 1 Corinteni 6:19). Nu este nevoie de zbatere, de neliniște sau de sentimentul că suntem nevrednici să-L primim. El așteaptă să ne potolească setea, dar stăpânirea Lui în viețile noastre nu este automată.

CUM PRIMIM PUTEREA DUHULUI?

Cunoașteți reacția multor creștini când le vorbește cineva despre umblarea în plinătatea Duhului? Ei spun: „Acest lucru este minunat pentru alții, dar eu nu sunt suficient de

ibun. Eu nu mă calific. Dacă aș fi mai dedicat și aș petrece mai mult timp în citirea Bibliei și în rugăciune, probabil că, în final, aș fi vrednic să umblu în Duhul."

Dar ei au inversat lucrurile. Duhul Sfânt nu este dat celor care le au pe toate din punct de vedere spiritual; El este dat să le permită să se maturizeze din punct de vedere spiritual. Sunt frapat de cuvintele lui Pavel: „Acesta este sfatul meu: trăiți liber, animați și motivați de Duhul lui Dumnezeu. Astfel, nu veți mai simți presiunile din partea egoismului" (Galateni 5:16, MSG). Observați ordinea. Pavel nu spune că, dacă ne oprim din împlinirea poftelor firii, vom umbla în

Duhul; ci, mai degrabă, el spune că, dacă umblăm în Duhul, nu vom împlini poftele firii!

Ordinea face o diferență incredibilă. Creștinii deseori ignoră orice gând al umblării în Duhul, pentru că ei cred că nu sunt suficient de buni. Viața lor este prea plină de luptele cu firea. Dar aceasta este ca și cum am refuza să acceptăm medicamentul până când ne facem bine și ne simțim vrednici de el! Scopul medicamentului este să ne ajute să ne facem bine. Este dat celor bolnavi, nu celor sănătoși. În același fel, Duhul este dat pentru a ne ajuta să frângem puterea păcatului; nu trebuie să facem acest lucru de unii singuri înainte să primim puterea Duhului.

Imaginați-vă că cineva ar spune: „Nu sunt destul de bun ca să fiu mântuit; voi aștepta până îmi voi pune viața în ordine, înainte să vin la Cristos.” Am atrage atenția repede asupra faptului că mântuirea se adresează celor păcătoși. Niciunul dintre noi nu va fi vreodată suficient de bun pentru a fi mântuit; suntem mântuiți datorită mării generozități a lui Dumnezeu în Isus Cristos. Oamenii care spun că nu sunt destul de buni pierd din vedere esența morții lui Isus.

Dar același lucru se aplică și în cazul Duhului Sfânt. După cum moartea lui Isus ne oferă iertarea, la fel înălțarea și glorificarea lui Isus ne oferă Duhul Sfânt. Iar venirea Duhului Sfânt în viețile noastre nu este doar o mistificare. El locuiește în noi în așa fel încât să-I permitem să ne stăpânească.

Cred că deseori am complicat prea mult condițiile necesare umblării în Duhul. Am accentuat dedicarea, predarea și disciplina, ca și condiții în vederea primirii și umblării în puterea Duhului Sfânt. Când citesc cărți care prezintă șapte pași pentru umplerea cu Duhul Sfânt sau altele care le condensează în patru pași, mă întreb:

„Poate cineva dintre noi să fie sigur că a îndeplinit în întregime toate aceste cerințe?” Oare nu puterea Duhului dată păcătoșilor îi face capabili să fie supuși și disciplinați, mai degrabă decât să așteptăm prima dată de la ei aceste caracteristici? Ascultați cuvintele lui Isus: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea” (Ioan 7:37). Singura cerință este o sete care ne va atrage să venim la El. Nu trebuie să fim supersfinți, doar păcătoși însetați. Acesta este motivul pentru care Isus a putut oferi apă vie unei femei care avusese cinci soți și care trăia într-o căsnicie ilegală. El a promis că din ea va țâșni apă vie care-i va potoli setea emoțională și spirituală (Ioan 4:10-14).

Ești însetat? Te simți, așa cum deseori m-am simțit și eu, ca un măr care încearcă să crească într-un deșert? Atunci ești un candidat pentru viața și puterea Duhului.

VIAȚA ÎN DUHUL

Există o legătură directă între umblarea în Duhul și renunțarea la un obicei păcătos. Azi mulți oameni suferă de dependența de droguri. Poate că au început să le folosească doar pentru senzația de extaz, sau pentru că doreau să pară grozavi, dar acum sunt prinși. Drogurile, așa cum le cunoaștem noi azi, nu erau disponibile în vremea Noului Testament, dar mulți oameni erau dependenți de vin, situație care l-a determinat pe Pavel să scrie credincioșilor din Efes: „Nu vă îmbătați de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiți plini de Duh” (Efeseni 5:18). Celor care se luptă cu dependența de orice fel, Biblia le oferă un stăpân diferit: fii stăpânit de Duhul și nu de droguri sau de alcool sau de orice alt obicei încăpățânat. Controlul Duhului Sfânt va înlocui controlul păcatului. Puterea Lui este mai mare decât puterea tuturor păcatelor adunate împreună.

Poate că în acest punct te întrebi: „Bine, cum fac rost de această putere?” Începi prin a da la o parte obstacolele.

Mărturisește-ți păcatul - căci păcatul trebuie mărturisit - și primește iertarea lui Dumnezeu. Pledează pe baza lui 1 Ioan 1:9: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” Apoi adu-ți aminte că Duhul Sfânt dorește să-ți dea energie. Să nu crezi vreodată că El este șovăielnic, așteptând să fie convins să ocupe locul șoferului în viața ta. El a devenit un rezident cu scopul clar de a deveni președinte. Dar El nu își va exercita puterea separat de credința ta. Dacă Li ceri să-ți controleze viața, să crezi că El o va face.

Poate te simți nevrednic, sau poate crezi că va exista un timp mult mai propice. F. B. Meyer povestește despre experiența sa: „Am părăsit întâlnirea de rugăciune și m-am furișat pe alee, rugându-mă: «O, Doamne, dacă a existat vreodată un om care să aibă nevoie de puterea Duhului Sfânt, eu sunt acela. Dar nu știu cum să-L primesc. Sunt prea obosit, prea împovărat, și prea agitat alunec spre agonie.» Apoi o voce mi-a spus: «Așa cum ai luat iertarea din mâna lui Cristos care a murit, la fel ia Duhul Sfânt din mâna lui Cristos care este viu.»” Meyer continuă: „Am luat pentru prima dată și de atunci continui să iau.”

Cum ai fost mântuit? Bazându-te pe *moartea* lui Cristos. Cum primești puterea Duhului? Bazându-te pe *înălțarea* lui Isus Cristos. Ambele vin prin credință. De aceea a scris Pavel: „Sfatul meu pentru voi e simplu și direct: pur și simplu mergeți înainte cu ceea ce vi s-a dat. L-ați primit pe Cristos Isus, Domnul; acum trăiți prin El. Sunteți adânc înrădăcinați în El. Sunteți bine zidiți pe El. Cunoașteți calea credinței. Acum puneți în practică ce ați fost învățați” (Coloseni 2:6, MSG).

Primești plinătatea Duhului prin credință, nu prin experimentarea anumitor sentimente. Unii creștini cred în

mod eronat că plinătatea Duhului este o senzație. Ei așteaptă valuri de iubire, o stare copleșitoare de pace, sau capacitatea de a vorbi în limbi ciudate. Dorința lor este una firească, de a umbla prin vedere, nu prin credință. Ne este greu să-L credem pe Dumnezeu pe cuvânt și, la fel ca fariseii, cerem un semn ca să putem crede.

Totuși, Dumnezeu se bucură când credem în El fără să cerem semne emoționale. La fel cum un credincios nou are nevoie să primească promisiunile lui Dumnezeu - separat de sentimente - în același fel avem nevoie zilnic să primim puterea Duhului Sfânt - separat de sentimente.

TRĂIND PENTRU A-L LĂUDA PE DUMNEZEU

Vei fi foarte ajutat în acceptarea controlului Duhului dacă vei învăța puterea laudei.

„Viața care aduce laude, aceea Mă onorează. Imediat ce îți vei așeza piciorul pe Cale, îți voi arăta mântuirea Mea” (Psalmul 50:23, MSG). Pavel a spus-o în felul următor:

„Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile; căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Cristos Isus, cu privire la voi” (1 Tesaloniceni 5:18).

Când citim aceste îndemnuri la laudă, tindem să comitem două greșeli foarte

obișnuite. Prima este să credem că ar trebui să-L lăudăm pe Dumnezeu numai pentru lucrurile bune pe care ni le dă - sănătate, hrană, haine, și alte binecuvântări. A doua este să credem că ar trebui să-L lăudăm pe Dumnezeu numai când simțim că trebuie. Dar Pavel a scris: „Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile.” Aceasta înseamnă în toate împrejurările, fie plăcute, fie dureroase.

Cred că este extrem de dificil să-I mulțumesc lui Dumnezeu când relațiile mele personale se deteriorează și orice altceva care contează cu adevărat merge rău, de asemenea. Dar numai atunci când alegem să-L lăudăm în

96

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

PUTEREA DUHULUI SFÂNT

97

situațiile aspre ale vieții, începem să le vedem din perspectiva lui Dumnezeu. Mai mult, dacă nu mulțumim pentru toate lucrurile, trăim în necredință, pentru că presupunem că circumstanțele în care trăim nu sunt controlate de un Dumnezeu care ne iubește. Nu spun că ar trebui să mulțumești pentru păcat, dar poți mulțumi lui Dumnezeu pentru modul în care El va folosi acel păcat să te învețe, să te mustre sau să te smerească.

De asemenea, poți învăța să mulțumești chiar dacă nu te simți neapărat mulțumitor. Dacă Dumnezeu dă o poruncă, El așteaptă ascultare, fie că ești în dispoziția necesară, fie că nu. Mulțumirea, la fel ca iertarea, nu este o emoție. Mulțumirea este un răspuns inteligent față de bunătatea lui Dumnezeu, bazat pe Cuvântul Său. Reprezintă hotărârea ta de a fi ascultător.

Iată ce trebuie să faci: identifică-ți păcatul și mulțu-mește-I lui Dumnezeu că, în Isus, deja l-ai biruit. Când Isus a murit pe cruce, El ne-a asigurat iertarea și eliberarea.

Mulțumește-I lui Dumnezeu pentru ambele, spunând ceva de felul: „Tată, îți mulțumesc că sunt în Cristos. Îți mulțumesc că poziția mea este sigură și de neclintit. Îți mulțumesc că în El am câștigat deja bătălia asupra păcatului care mă hărțuiește. Și îți mulțumesc că sunt liber.” Curând experiența ta va ajunge din urmă ceea ce Dumnezeu ți-a dat deja în Cristos.

Nu vorbesc despre un act de mulțumire odată și pentru totdeauna. David a scris: „Îl binecuvântează pe Domnul de fiecare dată când am ocazia; gura mea este plină de lauda Lui” (Psalmul 34:1, MSG). Dar cum devine mulțumirea un mod de viață, un obicei zilnic, mai regulat decât să-ți legi șiretul de la pantofi sau pieptănatul?

Nu trebuie să înveți să lauzi într-o singură zi, mai ales că poate te-ai plâns ani de zile! E nevoie de timp pentru ca

noile obiceiuri să se dezvolte. Dar poți începe azi, să exersezi mâine și în ziua următoare, până când devine parte din tine. „Cuvântul lui Cristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră” (Coloseni 3:16).

Duhul Sfânt este doritor să o facă. Tu ești?

98

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL DE GRUP SAU MEDITAȚIE PERSONALĂ

Pavel enumera o listă cu nouă calități ale roadei Duhului (Galateni 5:22-23). Care sunt cele două dintre cele mai evidente în viața ta? Care sunt cele două cel mai puțin evidente? Ia-ți un timp acum să-I ceri lui Dumnezeu să te ajute să îmbunătățești domeniile în care ai lacune.

PUTEREA DUHULUI SFÂNT

99

pentru a face din aceste practici parte a activității tale zilnice.

4. Indiferent de circumstanțele vieții în care te afli acum, petrece un timp în rugăciune chiar acum mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru cine este El și pentru ceea ce a făcut pentru tine. Cere-I să mărească aspectul „mulțumirii” în viața ta zilnică de rugăciune.

2. Gândește-te în mod specific la moduri în care roadă Duhului poate fi dezvoltată mai mult. Aceste întrebări s-ar putea să-ți fie de folos:

a. Care sunt obstacolele din viața ta care împiedică lucrarea Duhului? Vreun păcat nemărturisit? Relații personale tensionate? Lipsa dedicării? Puțin timp sau deloc petrecut în citirea Bibliei sau în rugăciune?

b. I-ai cerut vreodată lui Dumnezeu să-ți controleze viața prin Duhul Său? Amintește-ți, deseori nu avem pentru că nu cerem (Iacov 4:2). De ce să nu-I mulțumești pentru controlul Lui în fiecare zi, știind că El îți va da putere?

3. Cel mai important ingredient în permiterea puterii Duhului în viețile noastre este credința. Credința noastră este întărită (a) de concentrarea atenției asupra Cuvântului lui Dumnezeu și (b) de dezvoltarea obiceiului laudei. Notează câteva modalități creative

CAPITOLUL 7

ÎNNOIREA MINȚII TALE

Ți-ai predat neliniștea în mâna lui Dumnezeu doar ca să descoperi după o oră că povara se află iarăși pe umerii tăi? Îi ceri lui Dumnezeu să-ți controleze temperamentul, dar încă îți sare țandăra? Te-ai rugat să nu poftești, sau chiar te-ai socotit mort față de impulsurile păcătoase, doar ca să descoperi apoi că blonda cea înaltă din cafenea te bântuie din nou dimineața următoare?

Ne predăm ființele noastre lui Dumnezeu, dar atât de curând și atât de ușor revenim la vechile obiceiuri. Avem intenții bune, dar ne merge atât de rău. De ce?

Isus a relatat o întâmplare care ilustrează cel mai important și singurul principiu pentru scăparea de un obicei păcătos. Era odată un om care era locuit de un demon. Demonul îl provoca pe om să facă lucruri groaznice și el controla fiecare domeniu al vieții sale, dar, într-o zi, demonul a fost alungat, iar omul a dansat de bucurie. Duhul cel rău a plecat apoi în locuri fără ape, căutând odihnă. Dar fiindcă nu a găsit-o, s-a decis să se întoarcă în prima lui casă, chiar în centrul vieții bietului om. Spre satisfacția lui, demonul vede că locul lui rămăsese neocupat. Apoi a mai găsit alte șapte duhuri, chiar mai rele decât el, care să meargă cu el să locuiască împreună. Este

101

102 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

trist că omul, care doar cu puțină vreme înainte dansa de bucurie, era acum într-o stare și mai rea decât la început (Luca 11:24-26).

De ce a eșuat acest om în căutarea lui după eliberare? El nu a înțeles principiul înlocuirii. Niciunul dintre noi nu poate birui răul doar renunțând la el. De fapt, putem face acest lucru doar înlocuindu-l cu binele. Obiceiurile păcătoase nu pot fi înfrânte fără să le înlocuim cu obiceiuri neprihănite.

Încearcă acest simplu experiment. Gândește-te la numărul opt. L-ai vizualizat? Dacă ai făcut acest lucru, folosește-ți puterea voinței și oprește-te chiar acum și nu te mai gândi la numărul opt.

Ai fost în stare să faci acest lucru? Desigur că nu. Eu, cel puțin, încă mă gândesc la numărul acela. Suntem noi în stare, doar prin puterea voinței, să nu ne mai gândim la numărul opt? Nici vorbă. Faptul că încercăm să ni-l scoatem din minte ne face, de fapt, să ne concentrăm atenția asupra aceluia lucru.

Aceasta este imaginea noastră atunci când încercăm să biruim păcatul. Poate ne

plecăm pe genunchi și îi cerem lui Dumnezeu să îndepărteze dorința aceea de la noi; apoi hotărâm să ne scoatem din minte acele gânduri pline de pasiune sau de lăcomie, dar iată-le din nou. Le mai rezistăm o dată, încercând cu disperare să ni le scoatem din minte. Dar suntem prinși din nou. Oricât am încerca, pur și simplu nu le putem clinti din loc.

Putem fi cu adevărat liberi? Da, putem controla aceste gânduri, dar nu prin a ne opri să ne gândim la ele! A te împotrivi doar răului înseamnă să-ți faci să devină și mai puternic. Hotărârea noastră de a nu mai avea în minte gânduri păcătoase doar le consolidează în tiparele noastre de gândire.

ÎNNOIREA MÎNȚII TALE

103

Atunci, cum putem fi liberi? Să ne întoarcem încă o dată la experimentul nostru și să ne gândim la numărul opt. Deși nu ne putem opri să nu ne mai gândim la el prin simplă împotrivire, putem îndepărta acel număr din mintea noastră foarte ușor. Iată cum: gândește-te la una sau la două informații despre mama ta. Lasă-te în voia amintirilor cu privire la locul tău în cadrul familiei, cu care ești încă în legătură sau nu. Concentrează-te asupra acestei informații, și nu te vei mai gândi la numărul opt. Poți trata problema tiparelor de gândire păcătoase în același fel. Frica, pofta, invidia - toate acestea pot fi scoase din mintea ta dacă îți întorci gândurile la Scriptură. Eliberarea vine prin umplerea minții tale cu gândurile lui Dumnezeu (Romani 12:1-2; Filipeni 4:8).

Cunosc un tânăr a cărui soție a murit de cancer. Ea a suferit intens în ultimele săptămâni din viața ei. Totuși, ea și soțul ei au fost în stare să accepte această tragedie fără amărăciune sau fără cea mai mică urmă de autocom-pătimire. L-am întrebat pe John: „De ce ai fost, tu și soția ta, în stare să acceptați situația atât de bine? Nu ai fost vreodată plin de resentimente sau mândru față de Dumnezeu în timpul acestei suferințe?” Replica lui a fost: „Da, am avut momente de felul acesta. Dar când veneau, îi citeam din Biblie soției mele. Apoi am cumpărat Noul Testament pe CD, și îl puneam mereu și mereu în casa noastră, oră după oră.” Acesta era secretul - alungarea gândurilor de neliniște și mânie prin umplerea minții cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Care este cea mai bună metodă de a scoate aerul dintr-o sticlă? Poate va sugera cineva să construim o pompă de aer complicată pentru a absorbi aerul. Dar există o soluție mai simplă. Dacă umplem sticla cu apă, aerul trebuie să plece.

104

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

Pentru a împrăști puterea păcatului, trebuie ca tiparele tale de gândire să fie înlocuite de Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare ispită, viciu sau motiv sinistru vin la tine prin intermediul gândurilor tale; acestea trebuie aduse sub controlul Duhului Sfânt. Pavel a scris: „Să nu ajungeți atât de bine adaptați culturii voastre, încât să vă conformați ei fără să vă dați seama chiar. În schimb, fixați-vă atenția asupra lui Dumnezeu. Veți fi transformați începând din interior” (Romani 12:2, MSG). Diferența dintre caracterul lumesc și cel evlavios constă într-o minte înnoită. Un proverb vechi spune foarte clar: nu ești ceea ce gândești că ești; ci ceea ce *gândești*, aceea ești!

Să presupunem că am putea vedea pe un ecran mare toate gândurile pe care le-am avut în ultima săptămână - niciunul dintre noi nu ar dori ca aceste detalii să fie văzute de alții! Dar totuși, indiferent cât de descurajator ar fi, *asta* suntem noi cu adevărat!

Gândurile noastre nu doar că ne modelează viața; ele *sunt* viața noastră!

Am citit undeva despre un om recent eliberat din închisoare, care avea probleme cu adaptarea la libertatea sa. El a încercat următorul experiment: a luat o sticlă de o formă deosebită și a umplut-o cu sârme, unele mari, altele mici. După ce a trecut puțin

timp, a lovit sticla cu un ciocan. Rezultatul? Cele mai multe bucăți de sârmă au păstrat forma sticlei. Acele bucăți de sârmă trebuiau întinse, una câte una.

Omul a descoperit că este posibil ca, practic, să fii liber, și totuși să păstrezi trăsăturile robiei. Chiar dacă o persoană este eliberată, ea sau el trebuie să se adapteze la libertate și să se dezbrace cu atenție de obiceiurile trecutului.

Ca credincios, ești liber din punct de vedere legal în Cristos, dar încă poți fi robit de închipuirile firii și de viciile lumii. Poți să renunți, să te predai și să te rogi, dar mintea

ÎNNOIREA MINTII TALE

105

ta va reveni pe un teritoriu familiar de îndată ce experiența slăbește. Pentru a rupe acest ciclu de înfrângeri, trebuie să-ți conturezi o strategie specifică pentru a experimenta libertatea pe care o ai în Cristos și să accepți victoria care îți aparține din punct de vedere legal.

PREGĂTEȘTE-TE DE LUPTĂ

Este cu adevărat posibil? Da. Dar nu fără conflicte puternice cu forțele spirituale pline de răutate. Citiți cu atenție cuvintele lui Pavel: „Lumea nu luptă în mod cinstit. Dar noi nu trăim sau luptăm în acest fel - niciodată nu am făcut-o și niciodată nu o vom face. Instrumentele de care ne folosim nu au scopul de a atrage sau de a manipula, ci sunt pentru demolarea întregii culturi atât de corupte. Noi folosim armele puternice date de Dumnezeu pentru zdrobirea filosofiilor greșite, pentru demolarea barierelor ridicate împotriva adevărului lui Dumnezeu, potrivit fiecărui gând, sentiment și impuls în structura unei vieți modelate de Cristos" (2 Corinteni 10:3-5, MSG).

Dispui de artileria spirituală necesară pentru distrugerea întăriturilor minții. Gândirea deșartă, imaginațiile puternice și atitudinile pervertite pot fi dezrădăcinate. Dispui de echipamentul spiritual pentru a depista gândurile și a le face ascultătoare de Cristos.

Mișcările militare sunt realizate conform unei strategii stabilite. Armele trebuie cunoscute înainte de a fi utilizate, în această bătălie cu Satana și cu răul, trebuie să cunoști strategia și să fii bine familiarizat cu armele tale. Dar cum poți face aceasta în mod concret?

În primul rând, trebuie să identifici gândurile străine pe care dorești să le înlocuiești. Trebuie să numești închipuirile, imaginațiile și atitudinile de care dorești să scapi. Nu e destul să spui: „Doresc să fiu un creștin mai bun" sau

106

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

ÎNNOIREA MINTII TALE

107

„Vreau să fiu mai plin de bucurie." Generalitățile nu sunt de niciun folos. Trebuie să fii specific.

Presupun că știi care sunt păcatele din viața ta care nu se vor clinti. De fapt, dacă ai luat parte la toate întrebările din această carte până aici, ar trebui să ai deja o idee foarte clară despre luptele tale cele mai importante. Acum, ia o foaie de hârtie și notează care tipare de gândire trebuie să dispară. Nu trece peste acest pas! Puțini oameni își notează de fapt scopurile, și încă și mai puțini realizează ceea ce nu au notat, așa că este foarte important să notezi acele aspecte din viața ta pe care dorești să le schimbi.

În al doilea rând, fii pregătit pentru disciplina războiului spiritual. Lumea, firea și diavolul nu capitulează fără luptă. Dacă dorești să fii binecuvântat de Dumnezeu, trebuie să înveți să „cugeti zi și noapte la Legea Lui" (Psalmul 1:2).

Uneori ni se spune: „Suntem într-o bătălie spirituală. Ca soldați ai crucii, trebuie să fim disciplinați; în viața creștină trebuie să depunem efort și sacrificiu." Apoi, cam după o săptămână, un alt creștin apare să ne spună lucrul exact opus. „Am lucrat prea din greu încercând să fiu creștin; Dumnezeu mi-a arătat că trebuie doar să stau liniștit

- să mă *odihnesc* în Domnul."

Deși aceste puncte de vedere par să fie contradictorii, în realitate ele nu sunt. *Doar un creștin care este disciplinat în Cuvântul lui Dumnezeu se poate odihni în Domnul.* Da, putem să încetăm să ne străduim și să învățăm să ne liniștim în încrederea că Dumnezeu este la fel în orice situație. Dar un creștin leneș, nedisciplinat, nu poate face acest lucru; el se clatină când tragedia lovește. Credinciosul care este „ca un pom sădit lângă un izvor de apă” (Psalmul 1:3) este cel care cugetă la Legea lui Dumnezeu în fiecare moment (Psalmul 1:2); gândurile lui se întorc la Cuvântul lui Dumnezeu precum fierul la un magnet.

Declarând starea de război gândurilor din viața ta înseamnă că trebuie să pui timp deoparte în fiecare dimineață pentru a începe atacul ofensiv. Îți sugerez douăzeci de minute minimum. Meditația la Scriptură necesită efort; nimic din ceea ce merită să ai nu se poate realiza fără efort.

Ați auzit clișeul „un capitol pe zi îl ține pe diavol deoparte”. Nu crede acest lucru. Poți citi un capitol din Biblie cu mintea la întâlnirea de afaceri de mâine sau cu o inimă plină de răzbunare. Adevărata meditație cere timp de calitate. Trebuie să asimilezi un pasaj și să-i acorzi atenția ta deplină.

În final, fii pregătit să memorezi Cuvântul lui Dumnezeu. „Strâng Cuvântul Tău în inima mea ca să nu păcătuiesc împotriva Ta” (Psalmul 119:11). Mai degrabă decât să memorezi versete la întâmplare, ia lista cu tiparele de gândire care îți fac probleme și găsește versete din Scriptură care vorbesc direct despre situația respectivă. La finalul acestui capitol sunt date exemple specifice. Memorează aceste versete pentru ca să le ai la îndemână în timpul zilei - vei avea nevoie de ele. Singura alternativă pentru memorarea versetelor este să le notezi pe mici cartonașe, ca să le ai la nevoie. Acestea sunt pasaje pe care Dumnezeu le va folosi să distrugă întăriturile prezente ale minții tale și să zidească un nou edificiu.

FOLOSEȘTE-ȚI ARTILERIA

Până acum ți-ai identificat păcatele, ai decis să pui deoparte douăzeci de minute pentru Dumnezeu în fiecare dimineață, și ai găsit și câteva pasaje din Biblie cu care să lucrezi. Acum ce urmează? Ce ar trebui să faci mâine dimineață? Strategia ta ar trebui să înceapă din momentul în care te trezești. Acele momente dintre trezire și ridicarea din pat sunt cruciale. Acolo încep germenii descurajării, ai mâniei și ai poftelor. În timp ce stai în pat, mulțumește-I lui

108

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

Dumnezeu pentru odihna pe care El ți-a dat-o. Eu mă rog așa: „Azi mă scol în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt.” Dedică-ți Lui în mod conștient mintea, oportunitățile și timpul. Amintește-ți promisiunile lui Dumnezeu. Iată câteva dintre ele:

Nimic, să știi, nu e imposibil pentru Dumnezeu (Luca 1:37, MSG).

De altă parte, știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume, spre binele celor ce sunt chemați după planul Său (Romani 8:28).

Pot totul în Cristos care mă întărește (Filipeni 4:13).

Faptul că îți amintești promisiunile lui Dumnezeu îți oferă perspectiva corectă asupra vieții.

Apoi, după ce te-ai ridicat din pat și ești complet treaz (eu am nevoie de cafea - de multă cafea - ca să mă trezesc), citește un capitol din Biblie, observând ce dorește să-ți spună Dumnezeu.

Apoi petrece puțin timp pregătindu-ți mintea pentru ispitele specifice cu care te vei confrunta în ziua respectivă. Să presupunem că șeful tău de obicei te enervează. La o oră după ce ajungi la serviciu, ai vrea să poți țipa. Dacă aștepti până când șeful tău

strigă la tine înainte să te decizi cum vei reacționa, probabil că vei reacționa plin de mânie. Folosește Cuvântul lui Dumnezeu în avans. În timpul petrecut cu Dumnezeu de dimineață, recită versetele pe care le-ai memorat și pretinde victoria lui Cristos înainte ca șeful tău să izbucnească.

Se aplică același principiu chiar dacă te confrunți cu o tulburare de alimentație, cu pornografia, cu tutunul sau cu

ÎNNOIREA MINȚII TALE

109

alcoolul. Spune-I că, fiind ajutat de El, vei reuși să-L alegi pe El în locul lumii.

Dar nu uita, dacă aștepti până când vine ispita să decizi cum vei reacționa, ai așteptat prea mult! Alege dinainte să pretinzi promisiunile lui Dumnezeu pentru orice fel de împrejurări pe care te aștepti să le întâlnești.

Apoi, în timpul zilei, învață să asculți de primele imbolduri ale Duhului Sfânt. Dacă ești tentat să te bucuri de o închipuire senzuală, ocupă-te de aceste gânduri imediat. Fiecare dintre noi știm când ne lăsăm mințile să alunece dincolo de linia invizibilă în teritoriul interzis. În momentul în care facem acest lucru, simțim că violăm puritatea dorințelor Duhului Sfânt. Acela este momentul în care să spunem: „Resping aceste gânduri în numele lui Isus.” Și apoi citează pasajele din Scriptură pe care le-ai învățat pentru acea ispită. Cu timpul, se va dezvolta sensibilitatea ta cu privire la Duhul Sfânt. Ce este mai important, învață să schimbi subiectele despre fire și despre diavol. Îți amintești experimentul de la începutul acestui capitol? Nu am putut să nu ne gândim la numărul opt, oricât de mult am încercat. Doar trecerea la alt subiect a adus rezultate.

Poți face acest lucru cu orice ispită cu care te confrunți. Pur și simplu folosește-ți ispitele ca un sistem de alarmă -un semnal să-I aduci mulțumire lui Dumnezeu. Dacă, de exemplu, te temi de cancer (din moment ce unul din patru oameni vor avea cancer în Statele Unite, temerile tale s-ar putea să aibă o bază statistică), folosește această frică ca o ocazie de a-I da slavă lui Dumnezeu. Citează din Romani 8:35-39 sau citește Psalmii 103, 144 sau 145. Apoi mulțu-mește-I lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările pe care le ai în Cristos. Mulțumește-I pentru iertarea Sa, pentru suveranitatea, puterea și dragostea Sa. În felul acesta,

110 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

ÎNNOIREA MINȚII TALE

111

obstacolul care te împiedică va fi schimbat într-o treaptă de urcat. Vei fi unul care aduce laude și nu unul care se bosumflă.

În timp ce scriam acest capitol, a sunat o femeie la telefon să îmi ceară să mă rog să biruiesc lupta ei cu fumatul. Ea încercase să se elibereze, dar nu reușise. I-am oferit câteva sugestii; una era să accepte dorința după o țigară ca reamintire a faptului că era timpul să citească trei capitole de laudă la adresa lui Dumnezeu. Decât să se concentreze asupra dorinței, putea să se concentreze asupra lui Dumnezeu și a puterii Lui. În cele din urmă, ea va învăța că nu trebuia să cedeze acestei ispite; chiar lupta aceea va deveni modul lui Dumnezeu de a zidi disciplina în viața ei. Din păcate, cu cât am cercetat mai mult, cu atât am realizat mai clar că în viața ei exista un mănunchi întreg de alte probleme care necesitau o decizie. Așa cum am menționat într-un capitol precedent, este dificil să abordezi un obicei distructiv în timp ce planifici să tolerezi alte astfel de obiceiuri în același timp. Dumnezeu intenționează să schimbe esența motivațiilor și a valorilor noastre.

Dacă problema ta este o alimentație nesănătoasă - fie că mănânci prea mult sau prea puțin - decide ca impulsurile tale să-ți amintească să-ți îndrepti atenția asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Memorează un verset din Scriptură, roagă-te pentru prietenii tăi misionari, cântă un imn de laudă. Prin schițarea și urmărirea unei strategii

specifice de a rezista ispitei, vei fi în final eliberat din strânsoarea ei. în cele din urmă, nu fi descurajat de frecvența aceleiași ispite. Dacă ai trăit multă vreme cu tipare de gândire păcătoase, întăririle imaginației tale nu vor fi răsturnate cu ușurință. Mai mult, trebuie să recunoști posibilitatea faptului că nu te confrunți doar cu tine însuși, ci și cu forțele satanice. Cea mai folosită armă a lui Satana este descurajarea. După ce ai respins gânduri înșelătoare, el se bucură când ele apar pe neașteptate înapoi în mintea ta. De vreme ce activitatea lui a devenit atât de vădită în societatea noastră, unul dintre capitolele următoare va oferi învățături specifice asupra modului în care să ne confruntăm cu aceste forțe. Dați-mi voie să spun în avans că cea mai importantă măsură de apărare de care dispui împotriva atacului satanic este neprihănirea personală - mărturisirea și părăsirea păcatului. Iar pe măsură ce vei aplica principiile de mai sus în mod consistent, Satana și forțele lui vor fi slăbite. în final, ele vor dispărea.

De cât timp este nevoie pentru ca mintea să fie înnoită? Depinde. Unii dintre creștinii care aplică aceste principii observă o diferență semnificativă într-o săptămână. Alții, care sunt adânciți de zeci de ani în păcate pot avea nevoie de luni de zile înainte să poată spune: „Sunt liber!” Și, desigur, nimeni nu atinge perfecțiunea. Cu cât meditam mai mult asupra Cuvântului, cu atât vedem mai clar noi domenii din viața noastră care au nevoie să fie schimbate. Motivele subtile deseori apar la suprafață numai după lungi expuneri în lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

Am consiliat odată un om care se confrunta cu ispite homosexuale, dar care a fost eliberat de vechiul stil de viață folosind sugestiile enumerate mai sus. El a mărturisit că obișnuia deseori să se întoarcă la vechile tipare de gândire. „Dar acum, spune el, când mă gândesc la lucrurile la care obișnuiam să mă gândesc, îmi vine rău la stomac.” El este dovada a ceea ce poate Dumnezeu să facă în viața oricărei persoane care meditează în mod persistent la Cuvântul Său și îl aplică direct în domeniile de conflict spiritual.

Sunt convins că Dumnezeu intenționează să fim eliberați de robia mentală. Cuvântul Său este resursa prin care

112 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

gândurile noastre pot deveni ascultătoare de El. Chiar și Cristos, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, „a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit” (Evrei 5:8). Și, dacă El, Fiul, te eliberează, vei fi cu adevărat liber (Ioan 8:36).

ÎNNOIREA MINȚII TALE

113

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL DE GRUP SAU MEDITAȚIE PERSONALĂ

Următoarele referințe din Scriptură pot fi folosite pentru începerea procesului de a-ți aduce gândurile sub controlul Duhului Sfânt. Pot fi găsite alte pasaje printr-o citire atentă a Scripturii, împreună cu folosirea unei concordanțe biblice.

Lăcomia

Psalmul 119:36; Luca 12:15; Coloseni 3:1-2, 5-6; Filipeni 4:11-12; 1 Timotei 6:6; Evrei 13:5.

Mândria

Proverbele 16:18; Galateni 6:3,14; Iacov 4:6; 1 Petru 5:5-6.

Lipsa disciplinei

Romani 12:11; 1 Corinteni 9:26-27; Filipeni 4:12-13; Evrei 6:12.

Pofta firii

Romani 6:11-12; 2 Corinteni 10:4-5; Efeseni 4:22-24; Filipeni 4:8; 1 Petru 2:11.

Mânia

Psalmul 37:8; Proverbele 14:29; 16:32; Efeseni 4:26, 31; Coloseni 3:8; Iacov 1.19-20.

îngrijorarea

Matei 6:25-34; Filipeni 4:6; 1 Petru 5:7.

114 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

Amărăciunea

Efesenii 4:31-32; Evrei 12:15.

Tulburări de alimentație

Judecătorii 3:14-22; Proverbele 23:20-21; 1 Corinteni 9:27; 10:31-33; Filipeni 4:12.

1. Cât timp petreci cu adevărat în Cuvântul lui Dumnezeu zilnic? Fii sincer!

Recunoașterea nevoii tale în acel domeniu din viața ta este primul pas spre o creștere pozitivă. Petrece acum un timp în rugăciune și cere-I lui Dumnezeu să mărească dorința ta de a medita zilnic asupra Scripturii.

2. Mai devreme în acest capitol am discutat despre înlocuirea unui set de gânduri cu altul. Care sunt câteva lucruri la care te poți gândi ca mijloc de a birui ispita? Care sunt versetele din Scriptură pe care ar trebui să le memorezi, în așa fel încât să le ai întipărite clar în mintea ta în vremuri de ispită? Există cineva pe care să-l poți suna, zi sau noapte, când ispita începe să te biruiască?

3. Războiul spiritual este unul real. Ia-ți chiar acum un timp să numești în mod specific domeniile în care te lupți. Roagă-te ca Dumnezeu să te ajute să învingi în aceste încercări și ca sângele lui Isus să te ajute să te opui celui rău.

CAPITOLUL 8

TRĂIND CU SENTIMENTELE TALE

Generația noastră pune un mare accent pe a te simți bine. Dacă privești reclamele de la televizor, știi cum să atingi acest scop. În primul rând, trebuie să te înconjurî de lucrurile potrivite - să începi cu ultimele stiluri în modă, o mașină nouă și scumpă, o casă într-un cartier cu vază. În al doilea rând, ar trebui să arăți atractiv; dacă e necesar, să-ți faci o operație estetică, în așa fel încât, atunci când intri într-o încăpă, să faci ca toate privirile să se întoarcă după tine. În final, nu ar trebui să te îngrijoreze modul în care acțiunile tale îi vor afecta pe cei din jur. „Dacă te simți bine, fă-o!”

Este semnificativ faptul că primul păcat comis vreodată a fost cauzat de cineva care a ales să urmeze sentimentele personale în locul poruncilor lui Dumnezeu. Fructul acestui copac, i s-a spus Evei, îi va satisface foamea în moduri în care fructul altor copaci nu o puteau face. Ea putea câștiga înțelepciune și putea deveni regina propriului ei domeniu. Ea cunoștea prea puțin consecințele produse de o asemenea decizie. Din acel moment, omenirea a fost condusă de sentimente sau de dorințe, chiar dacă acestea nu erau în armonie cu poruncile lui Dumnezeu. Desigur că sentimentele în ele însele nu sunt rele. Dumnezeu ne-a creat cu capacitatea

115

116 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

TRĂIND CU SENTIMENTELE TALE

117

de a simți durerea și bucuria; Isus însuși „are milă de slăbiciunile noastre” (Evrei 4:15). Să ne ignorăm propriile sentimente cu stoicism sau să le respingem înseamnă să promovăm insensibilitatea și cruzimea. Pavel i-a condamnat pe cei răi care nu mai erau capabili de compasiune, care și-au pierdut orice pic de simțire (Efesenii 4:19). Dar sentimentele noastre nu reprezintă un ghid pe deplin sigur pentru comportament. Multe sentimente trebuie înfrânate, atât pentru binele nostru, cât și pentru binele altora.

Voința noastră trebuie să asigure o piedică în șuvoiul emoțiilor care fluctuează în

ființa noastră. Dacă ne urmăm sentimentele oriunde ne-ar duce, am ajunge, de fapt, să împlinim orice dorință nebunatică. Desigur că fiecare dintre noi avem sentimente care sunt parte a ființei umane, dar, dacă aceste sentimente scapă de sub control, ele pot rezulta fie în mânie, fie în depresie, iar în aceste cazuri s-ar putea să fie nevoie de consiliere.

În acest capitol vom discuta despre autocontrol și despre nevoia noastră de a ne supune dorințele domniei lui Cristos. Când Isus i-a vorbit ispititorului Său, El a spus: „Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu” (Matei 4:4). El sugera principiul echilibrului, a unei vieți sub autoritatea Cuvântului revelat al lui Dumnezeu.

CAPCANELE TRĂIRII PRIN SIMȚURI

Înainte să ofer câteva sugestii privind modul în care să faci față emoțiilor, aș dori să te gândești ce se întâmplă când trăiești călăuzit de principiile date de propriile tale bănuieli și capricii. O viață bazată pe dorințe atrage după sine păcatul neascultării. Deseori simțurile noastre sunt contrare cerințelor lui Dumnezeu. De fapt, cele mai multe dintre obiceiurile păcătoase sunt dezvoltate prin simpla urmare a drumului cu cea mai scăzută rezistență, făcând ceea ce simțim noi că trebuie să facem. Multe din luptele noastre își au originea în pofta cărnii, și prin aceasta înțeleg să fim controlați de simțurile noastre fizice. Acest lucru aduce înfrângere, egocentrism și necredință.

Mulți oameni, care cred că nu pot asculta de poruncile lui Dumnezeu, de fapt nu simt că trebuie să asculte. În mod ocazional, ei au zile când se trezesc dorind să facă ceea ce cere Dumnezeu - dar nu prea des. Natura noastră căzută nu simte niciodată că trebuie să-L asculte pe Dumnezeu; de obicei ea vrea să facă ceea ce vrea ea. Această atitudine vine de la Satan, așa cum ne sugerează el - așa cum i-a făcut și Evei - că Dumnezeu ne-a cerut să ne supunem unor porunci pe care nu le putem sau nu e nevoie să le păzim. Dacă credem că nu ne putem supune lui Dumnezeu până nu *simțim* acest lucru, atunci nu ne vom ridica niciodată de la pământ în viața noastră spirituală.

Să fim mai specifici. În cartea lui despre înfrângerea dificultăților în căsnicie, Jay Adams scrie despre o anumită situație de consiliere în care toată dragostea dispăruse din căsnicie, iar partenerii au fost deja de acord asupra divorțului. Niciunul dintre ei nu a comis un păcat serios împotriva căsniciei. Ei pur și simplu nu se mai *simțeau* îndrăgostiți. S-au dus la consilier sperând ca acesta să le confirme decizia că, din moment ce nu mai simțeau nimic unul pentru altul, ar trebui să divorțeze. Cuplul a fost șocat auzindu-l pe consilier spunând: „Dacă nu vă iubiți unul pe celălalt, mai rămâne un singur lucru de făcut: va trebui să *învățați* să vă iubiți unul pe altul.”

Cuplul era descumpănit. „Cum poți să înveți să iubești pe cineva? Nu poți produce sentimente din nimic!”

Consilierul a explicat că, în Biblie, Dumnezeu ne poruncește să ne iubim unii pe alții.

Când soțului i s-a spus

118 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU
TRĂIND CU SENTIMENTELE TALE
119

§§f

că ar trebui să-și iubească soția cum Și-a iubit Cristos Biserica, el a tresărit. Nu putea face asta niciodată. Dar consilierul a continuat. El a explicat că soțul ar trebui să înceapă de la un nivel inferior. Biblia ne poruncește, de asemenea, să ne iubim aproapele și, de vreme ce soția lui este semenul său cel mai apropiat, ar trebui să o iubească. Dar chiar și așa, soțul respinse ideea că își putea iubi soția în felul acesta. Apoi consilierul a explicat că încă nu era eliberat de obligație, pentru că Dumnezeu

ne-a poruncit să ne iubim chiar și dușmanii!

Acest cuplu a comis o greșeală obișnuită; ei au pus semnul egalității între dragoste și sentimente. În Biblie, dragostea nu este un sentiment. Putem învăța să iubim, chiar dacă începem cu puțin sau deloc impuls emoțional. Cu alte cuvinte, putem alege să iubim. Iar Dumnezeu ne dă harul să facem acest lucru.

Dragostea nu este o emoție; nici iertarea. Biblia ne poruncește să înlăturăm orice amărăciune (Efeseni 4:31); trebuie să-i iertăm pe ceilalți, indiferent dacă ne cer iertare sau nu (Efeseni 4:32). Totuși, mulți creștini cred că nu pot ierta până nu simt acest lucru! Ei cred că, dacă iartă atunci când nu simt aceasta, sunt ipocriți.

Totuși, dacă iertarea ar fi o emoție, Dumnezeu ne-ar porunci să facem imposibilul. Nu ne putem porni sau opri emoțiile. Nu ne putem dezvolta singuri sentimentele corecte. Dar Dumnezeu nu își bate joc de noi când ne spune să iertăm; putem alege să facem acest lucru, fie că simțim, fie că nu. Nu încerca niciodată să ocolești poruncile lui Dumnezeu sub pretextul că nu simți că trebuie să-L asculți. Un al doilea pericol al trăirii prin simțuri este că s-ar putea să ai tendința să îți stabilești doctrina pe baza simțurilor. Dacă crezi că Dumnezeu este cu tine doar pentru că „îl simți atât de aproape”, vei crede, de asemenea, că

există zile când El te părăsește, pentru că „îl simți atât de departe”. Siguranța prezenței lui Dumnezeu nu vine prin simțuri, ci prin credință. (Evrei 13:5). Din fericire, nu trebuie să simți întotdeauna prezența lui Dumnezeu ca să fii în părtășie cu El și să progresezi din punct de vedere spiritual.

Apostolul Pavel, care conform oricărui standard, a trăit o viață creștină de succes, victorioasă, a avut și el zile mai puțin bune. „În adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai pe sus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață” (2 Corinteni 1:8). Ai fost vreodată neliniștit, incapabil să-ți controlezi emoțiile schimbătoare? Pavel a scris că nu a avut liniște în duhul său până când nu a venit Tit cu vești bune despre biserică (2 Corinteni 2:13).

Chiar mai surprinzătoare este mărturia lui Isus. Pe măsură ce Se apropia de cruce, El a fost ispitit să oprească întregul plan de răscumpărare. Era adânc tulburat în duhul Său. „Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voi zice? [...] Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta? [...] Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta! Tată, proslăvește Numele Tău!” (Ioan 12:27-28).

Agonia lui Isus din Grădina Ghetsimani este clar confirmată, căci sufletul Său era cuprins de „o întristare de moarte” (Matei 26:38). Din punct de vedere emoțional, El se dădea înapoi de la durerea și tortura care îi stăteau înaintea și a întrebat dacă era posibil ca paharul suferinței să treacă de la El (Matei 26:39). Toate aceste transformări emoționale au avut loc în Dumnezeul-om, Cel care a trăit în mod desăvârșit, fără păcat.

Este adevărat că depresia este rezultatul păcatului, în special al mâniei, al autocompătimirii sau al vinovăției nerezolvate. De exemplu, o femeie care consultase deja zeci

120

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

de consilieri, nu putea face față perioadelor lungi de depresie cu care se confrunta. În ciuda orelor de consiliere, ea a ascuns o informație foarte importantă, și anume că, adolescentă fiind, a născut un copil pe care apoi l-a ucis pentru a evita pata rușinoasă cauzată de aventura ei sexuală nepermisă. Dar când, în final, și-a recunoscut păcatul, l-a mărturisit și a acceptat iertarea lui Dumnezeu, depresia a încetat.

Autocompătimirea, ostilitatea și valorile pervertite pot avea același efect. Acesta este motivul pentru care cei care cred că au probleme emoționale deseori descoperă că problemele lor nu sunt, de fapt, de origine emoțională. De fapt, emoțiile lor lucrează doar prea bine. Luptele lor emoționale sunt deseori simptome ale vinovăției nerezolvate cauzate de păcatul pe care nu au fost gata să-l înfrunte.

Totuși, uneori s-ar putea să experimentezi tulburări emoționale care să nu aibă, neapărat, legătură cu vreun anumit păcat. Cauza poate fi una psihologică sau poate că Satana încearcă să-ți distrugă părtășia cu Dumnezeu. În orice caz, în această chestiune e nevoie de o subliniere: nu e nevoie să experimentezi un flux stabil de sentimente emoționale pașnice pentru a umbla cu Dumnezeu.

Emoțiile sunt fluctuante. Ele sunt poate doar puțin mai de încredere decât vremea. Azi te simți super, deseară nu vei putea dormi, iar mâine viața îți va părea lipsită de sens. Acele momente asigură un test crucial cu privire la faptul dacă ai învățat să umbli prin credință sau ești încă dependent de vederea emoțională. Personal, mă bucur că acceptarea mea înaintea lui Dumnezeu nu are legătură cu modul în care mă simt!

O a treia consecință a trăirii prin simțuri este că dezvolti păcatul amânării. Este timpul să vizitezi un prieten în spital, să scrii o scrisoare sau un e-mail, sau să faci unele lucruri acasă. Știi ce ai de făcut. Dar, datorită unor motive

TRĂIND CU SENTIMENTELE TALE

121

misterioase, se pare că nu poți începe. Te eschivezi, pierzi vremea, te uiți la televizor. Pe scurt, amâni. De ce?

Ar putea exista mai multe motive. Poate te simți frustrat pentru că munca pare copleșitoare; sau poate te simți inferior, incapabil să faci slujba la fel de bine ca altcineva. Așa că stai deoparte, așteptând momentul magic când deodată totul se va aranja. Dar acele momente magice nu apar niciodată, iar responsabilitățile tale nu dispar niciodată.

Rezultatul este că începi să te simți vinovat pentru că nu ai făcut ceea ce știi că ar fi trebuit. Amânarea problemelor nu ușurează tensiunea, ci o mărește. Poate că cea mai tragică consecință a trăirii conform simțurilor este că o astfel de viață se termină prin a fi sieși dăunătoare. Pare rezonabil să crezi că drumul sigur spre fericire este să fii în stare să faci ceea ce simți că trebuie să faci. Dar, dacă urmezi această logică, vei realiza în final că nu te bucuri de sentimentele tale. Lăsarea deoparte a responsabilității doar mărește vinovăția. Cu cât cedezi mai mult simțurilor tale, cu atât te vei simți mai rău. În loc să-ți satisfaci simțurile, de fapt cauzezi neliniște și nemulțumire.

Un om poate fi deprimat pentru că nu este în stare să-și termine lucrul în jurul casei. El speră că într-o zi va simți că trebuie să ducă gunoiul, să tundă gardul viu, să spele mașinile și să repare gardul. Dar acum nu simte că trebuie să facă acest lucru. Mai mult, chiar dacă ar începe azi, mâine ar fi și mai mult de lucru. Așa că își urmează simțurile și stă pe canapea, uitându-se la televizor. Din moment ce face ceea ce simte că trebuie să facă, ar trebui să fie fericit și mulțumit, nu-i așa?

Greșit! Vinovăția se așterne asupra lui precum ceața din Londra! Munca pe care trebuia să o facă devine tot mai multă în fiecare zi. Copiii și soția lui încep să se plângă. Dar

122 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

TRĂIND CU SENTIMENTELE TALE

123

el este atât de rămas în urmă cu lucrul, încât nici nu mai are rost să se apuce de el. Frustrarea lui nu-l va părăsi niciodată până nu va alege să facă ceea ce ar trebui să facă, fie că simte acest lucru, fie că nu.

în momentul în care declari război păcatului tău obsedant, vei lovi în simțurile tale, mai ales în cele nefolositoare. Fii pregătit pentru un sentiment de inutilitate, sentimentul că ești victima circumstanțelor pe care nu le poți schimba și a dorințelor pe care nu le poți stăpâni. Aceste sentimente se întâmplă să fie păcatul necredinței într-o formă diferită. Ele reprezintă una dintre uneltele pe care le folosește Satana să te facă să crezi că Dumnezeu fie nu poate, fie nu te va ajuta. Foarte curând descurajarea își va găsi loc în viața ta. De obicei, lovește la câteva zile după ce ai hotărât să scapi de păcat și să dezvolți obiceiuri ale neprihănirii. Logica lui Satana este ceva de genul: „Ai încercat să renunți la acest obicei și ai eșuat. Nu mai este niciun motiv pentru care să încerci din nou. Nu ești destul de bun să mai aștepti ca Dumnezeu să te ajute.”

Un alt sentiment cu care va trebui să lupți este lenea -concepția după care nu trebuie să depui prea mult efort în viața creștină. Vei fi ispitit să amâni, să îndepărtezi orice încercare serioasă de a căuta voia lui Dumnezeu cu privire la problema ta. Satana nu se teme niciodată de bunele tale intenții. Doar ascultarea ta îl conduce la nebunie.

Privește acum cu atenție la sentimentele tale și întreabă-te: „Cum pot să le fac față?”

PRIVEȘTE LA EXEMPLUL LUI CRISTOS

Isus Cristos, ca om, a experimentat fiecare emoție umană. A plâns la mormântul lui Lazăr. Când S-a confruntat cu sarcina de nedescris de a purta păcatul lumii, El a fost traumatizat de o povară emoțională chinuitoare. Totuși,

Isus nu Și-a petrecut acele ultime ore în autocompătimire, plângându-Și soarta. El a rezolvat această experiență în mod constructiv și, de aceea, ne-a asigurat un model nouă tuturor. Ce a făcut El?

În primul rând, Și-a recunoscut sentimentele: „Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici, și vegheați împreună cu Mine” (Matei 26:38). El le-a permis ucenicilor Săi să aibă o privire fugară asupra suferințelor de nedescris care au venit asupra Lui în întuneric. Suprimarea sentimentelor nu va duce la dispariția lor. Sentimentele trebuie tratate cu sinceritate; ele nu ar trebui ignorate. Nu mai este nevoie să spunem că fluctuațiile emoționale ale lui Isus nu L-au condus spre gânduri sau comportamente păcătoase, dar chiar și așa trebuie să-L urmezi recunoscând cu sinceritate ceea ce simți. Recunoscându-ți amărăciunea, depresia, ura sau patima, este primul pas în învățarea modului în care să faci față propriilor sentimente.

Cu toții am întâlnit oameni care nu își recunosc sentimentele. Un pastor a spus odată despre un diacon care, cu pumnul încheștat și cu fața roșie, a bătut în masă și care, cu o privire înflăcărată, a strigat: „Nu sunt furios!”

O femeie care povestea în detalii amănunțite despre toate greșelile soțului ei pe care le-a comis față de ea, și-a încheiat acuzațiile cu o afirmație uimitoare: „Bineînțeles că nu sunt supărată; l-am iertat pentru toate acestea!” Dar enumerarea atentă a tuturor greșelilor făcute de el, o trădase. Gândiți-vă cât de des nu suntem gata să recunoaștem modul în care simțim cu adevărat!

David, psalmistul, era vulnerabil de onest. Citiți psalmii scriși de el și veți fi uimiți de numărul mare de emoții pe care le-a simțit. Când era plin de bucurie, cânta laude; când era deprimat, se plângea de tăcerea lui Dumnezeu și de aparenta Sa indiferență față de nevoia lui. Depresia, bucuria

și chiar și mânia erau recunoscute în mod deschis. Nu știm cât de des le-a spus altora despre suferințele sale, dar știm că a petrecut mult timp dăruindu-și problemele lui

Dumnezeu. Deci, primul pas este să recunoști adevărul cu privire la emoțiile tale și să-I spui lui Dumnezeu ceea ce simți.

În al doilea rând, Isus a cerut sprijinul prietenilor. El a avut trei grupuri de ucenici: cei șaptezeci care au mers din casă în casă să predice împărăția, cei doisprezece care erau cu El permanent și cei trei, care făceau parte din acest cerc și cărora le erau oferite privilegii deosebite. Lui Petru, Iacov și Ioan, care au fost invitați pe Muntele Schimbării la față, li s-a cerut să-L ajute pe Stăpânul lor să poarte suferința cea grea. Isus nu a considerat că este sub demnitatea Lui să le ceară prietenilor Săi mijlocirea în rugăciune și tovărășia lor în ceasul încercării.

Personal, eu cred că multe probleme așa-zis emoționale ar putea fi rezolvate prin rugăciune de mijlocire colectivă. Dar bisericile de azi se aseamănă mai mult cu ucenicii care considerau rugăciunea mai dificilă decât somnul. Duhul lor era plin de râvnă, dar firea lor era slabă. În al treilea rând, Isus știa că suferința Lui emoțională nu-L va despărți de iubirea și de aprobarea Tatălui. Relația Lui nu era afectată de greutatea suferinței Sale. Ca credincioși, trebuie să realizăm că acceptarea noastră înaintea lui Dumnezeu nu este legată de sentimentele noastre. Nu ne trăim viața de creștini pe baza stărilor sufletești, ci prin credință. Eliberarea vine când înțelegem că umblarea noastră cu Dumnezeu nu depinde de ceea ce simțim când ne ridicăm din pat dimineața.

În final, Isus știa că ascultarea era urmată de binecuvântare. Pacea și calmul emoțional veneau după realizarea voii lui Dumnezeu, și nu înainte. Siguranța bucuriei din viitor

J

I-a permis să îndure torturile prezentului. Autorul Epistolei către Evrei ne inspiră cu exemplul lui Isus, spunându-ne că urmărind victoria asupra „păcatului care ne înfășoară așa de lesne” (Evrei 12:1), putem să ne fixăm „privirea asupra lui Isus, care a început și a și sfârșit cursa în care ne găsim și noi. Studiați modul în care a făcut-o. Din cauză că nu a pierdut niciodată din vedere ținta spre care se îndrepta -acel finisș fericit în și împreună cu Dumnezeu - El a putut să îndure tot ce a întâlnit pe cale: crucea, rușinea, orice. Și acum El e acolo, în loc de onoare, chiar la dreapta lui Dumnezeu” (Evrei 12:2, MSG).

Amintiți-vă că sentimentele izvorăsc din acțiuni și nu invers. Poți dovedi această realitate mâine dimineață. Dacă îți vei urma sentimentele, nu te vei ridica din pat când va suna ceasul. Dacă vei aștepta sentimentul potrivit, ziua ta va începe mai târziu. Dar dacă vei alege să te scoli și să începi să te pregătești pentru serviciu, fie că simți acest lucru, fie că nu, vei descoperi în curând că te simți destul de bine. Și, pe când ți-ai terminat micul dejun, te vei gândi că viața nu este chiar atât de rea. Sentimentele potrivite apar datorită acțiunii; ele nu preced acțiunea în sine.

Ori de câte ori îl ascultăm pe Dumnezeu, sentimentele noastre încep să se potrivească și ele. Avem un sentiment de satisfacție, un sentiment de stimă de sine. Sentimentele urmează credința și ascultarea. Totuși, unii creștini încă așteaptă acel moment magic când vor simți că trebuie să asculte, că trebuie să se dedice pe ei înșiși lui Dumnezeu și că trebuie să se roage și să citească Biblia!

Fiecare dintre noi avem îndatoriri pe care nu ne place să le facem. Ce anume ne determină să credem că ar trebui să așteptăm până simțim că trebuie să le facem? Isus nu a simțit îndemnul că trebuie să moară pe cruce. El a suferit mai multă durere fizică decât am putea înțelege vreodată,

păcatul lumii. Fiecare conflict emoțional cunoscut omului (cu excepția vinovăției personale) a zguduit trupul Fiului lui Dumnezeu. Dar El S-a dus înainte făcând voia lui Dumnezeu, pentru că El a fost ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce (Filipeni 2:8). De ce a făcut-o? Isus știa că după ascultare vine bucuria. Cât de des am schimbat noi ordinea. Noi credem că trebuie să avem starea sufletească potrivită pentru a-L asculta pe Dumnezeu. Dar nu există bucurie până nu există ascultare. Un cuvânt de final: trebuie să învățăm să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru toate lucrurile, fie că simțim aceasta, fie că nu. Atenția noastră trebuie îndreptată asupra adevărului care este stabilit în cer. Cu câțiva ani în urmă, am experimentat o scurtă perioadă de depresie. Am aflat în câteva ore că depresia este reală; nu este doar o fantezie. În seara când a apărut, viața părea inutilă. Expresia care îmi venea în minte mereu era: „Deșertăciune a deșertăciunilor! Totul este deșertăciune!” (Eclesiastul 1:2). Întotdeauna le spuneam oamenilor că tratamentul împotriva depresiei era lauda. Era momentul să iau o doză din propriul meu medicament.

Cu câteva luni înainte de acest incident, am pregătit o listă cu toate binecuvântările pe care ni le-a dat Dumnezeu în Cristos. Împotrivindu-mă tuturor impulsurilor mele emoționale negative, am început să-I mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare. Chiar dacă nu mă simțeam mulțumitor, mental eram recunoscător, și I-am spus lui Dumnezeu acest lucru. Chiar și recitarea unor versete din Scriptură și mulțumirile păreau atât de zadarnice. Totuși, am continuat, împotrivindu-mă gândului de a renunța. Nu după mult timp, depresia a dispărut. Desigur, nu sugerez că toate depresiile pot fi tratate atât de simplu. Dar în

TRĂIND CU SENTIMENTELE TALE
127

abordarea stărilor noastre emoționale, e bine să începem cu lauda.

Am descoperit o nouă libertate în viața mea de creștin în momentul în care am realizat că credința mea nu trebuie legată de simțurile mele. Noi îl onorăm pe Dumnezeu când umblăm prin credință, fără sprijin emoțional. Iar în timp, simțurile noastre încep să ajungă din urmă adevărul pe care îl acceptăm cu mințile noastre. În termeni practici, aceasta înseamnă că poți începe chiar acum să faci pași constructivi spre schimbare pozitivă. Nu vei simți niciodată mai mult ca în acest moment că trebuie să o faci. Întrebările de la finalul acestui capitol te vor ajuta să începi chiar acum.

128

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL DE GRUP SAU MEDITAȚIE PERSONALĂ

1. Ce dovadă avem că generația noastră pune accent pe confortul fizic (sentimente și plăceri) și nu pe o viață de abnegație? Mai devreme în acest capitol s-a spus că cele mai multe obiceiuri păcătoase se dezvoltă prin simpla urmare a drumului cu cea mai puțină împotrivire. Vezi dovada acestui lucru în propria ta viață? În care domenii? Ce poți face acum pentru a începe să te îndrepti spre o altă direcție?

Credința este deseori împotriva simțurilor. Chiar și încercarea de a găsi reușita în sentimente este un păcat în viața unui credincios. Pe scurt, este pur și simplu „umblarea în firea pământescă”. Trebuie să ne pocăim de păcatul aprecierii realității vieții centrate pe Cristos pe baza simțurilor.

Henry Teichrob

2. Discută această afirmație având în minte întrebări de felul următor: De ce simțurile noastre sunt fluctuante? De ce credem deseori că trebuie să punem semnul egalității între spiritualitate și a „te simți bine”? Găsește câteva exemple în Scriptură în care credința este împotriva simțurilor.

TRĂIND CU SENTIMENTELE TALE
129

3. Citește cuvintele lui Isus din Ioan 12:27-28. În ce fel arată textul că hotărârea Lui

de a face voia Tatălui deseori a fost împotriva propriilor Sale simțuri? Ce îndatoriri ai pentru care nu simți îndemnul că trebuie să le faci? Atunci, de ce le faci? Ce s-ar întâmpla dacă ai face numai ceea ce simți că trebuie să faci?

4. Autorul enumera o serie de pași pentru înfrângerea simțurilor tale cu privire la o anumită sarcină sau obstacol: în primul rând, trebuie să-ți recunoști sentimentele, în al doilea rând, trebuie să ceri ajutor de la prietenii tăi și de la Dumnezeu. În al treilea rând, trebuie să realizezi că relația ta cu Dumnezeu nu depinde de emoție - fie a Lui, fie a ta. În final, trebuie să realizezi că binecuvântarea urmează ascultării. Petrece acum un timp în rugăciune, aplicând acești pași cu referire la obiceiul încăpățânat pe care dorești să-l biruești.

5. Care sunt beneficiile practice atunci când realizăm că noi umblăm cu Dumnezeu prin credință și nu prin sentimente? La fel ca și autorul, pregătește o listă cu binecuvântările pe care ți le-a dat Dumnezeu în Cristos. Ia-ți un timp acum să-I mulțumești Domnului pentru aceste binecuvântări și fă-ți un obicei să faci des acest lucru.

St

L

CAPITOLUL 9

SUPUNEREA VOINȚEI TALE

„Pur și simplu nu am nicio putere de voință”!

Cu toții am spus acele cuvinte, fie când încercam să slăbim, să ne încadrăm în buget sau să luptăm împotriva unei dependențe. Ce frustrant este să știi ce trebuie să faci și totuși să nu ai puterea să o faci! Prăpastia dintre cunoaștere și înfăptuire este deseori frustrantă. Pur și simplu nu putem să ne urnim în direcția corectă. Totuși, până nu ne vom putea folosi voința în mod eficient, vom reveni mereu la aceleași obiceiuri vechi și vom cădea în aceleași deprinderi comportamentale vechi.

Poate fi disciplinată voința ta? Da. Nu e nevoie să te lași dus prin viață fără niciun scop, purtat ca un dop de plută pe râu. Poți învăța să iei decizii responsabile și să spui nu căii cu cea mai puțină împotrivire.

CE ESTE VOINȚA TA?

Probabil te întrebi ce este „voința” ta. Voința ta este capacitatea de luare a deciziilor. Deseori este prinsă între gândurile și dorințele tale. Emoțiile tale exprimă felul în care te simți, mintea ta spune ceea ce știi, dar voința ta decide direcția în care vei merge. Ucenicii epuizați au experimentat această tensiune în grădina Ghetsimani. Isus le-a cerut de

131

132

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

două ori să vegheze și să se roage cu El, dar de fiecare dată au adormit. Mântuitorul nostru a explicat: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă” (Matei 26:41).

Să aducem acum subiectul puțin mai aproape de casă - în dormitorul tău, de exemplu. Soneria de la ceas sună la ora șase dimineața, iar mintea ta știe prea bine ce înseamnă acest lucru: ar trebui să te miști cu atenție din poziția orizontală în cea verticală. Dar

trupul tău simte diferit. Acum, voința ta trebuie să ia o decizie care nu poate satisface și trupul și mintea. Iar voința ta are doar câteva momente pentru a face acest lucru, sau vei aluneca într-un confort inconștient timp de încă o oră.

Ce anume determină dacă voința ta urmează directivele minții sau tendințele trupului? Depinde de dorințele tale și de hotărârea ta de a împlini aceste dorințe. Dacă slujba ta este importantă pentru tine, vei fi puternic tentat să te ridici din pat. Dacă confortul tău temporar este mai atractiv decât un cec de plată, vei fi tentat să ignori soneria ceasului.

Dacă te-ai născut într-o casă cu puțină disciplină și slabă dedicare pentru principiul de a fi un om de încredere, vei fi extrem de tentat să faci orice îți vine în mod natural.

Totuși, mediul din care provii nu poate fi folosit ca scuză pentru lene, pentru că aceia care au fost crescuți în case bine disciplinate se luptă cu aceleași dorințe naturale.

Crezi sau nu, cu toții suntem în mare parte identici în interior!

Voința este, de asemenea, influențată de ereditate. Cu toții am moștenit tendințe din temperamentele părinților noștri. Cei care au studiat natura umană cred că au descoperit câteva tipare distincte. Există anumite lucruri cu privire la noi care nu se vor schimba niciodată. Să folosim o ilustrație despre calculatoare: hardware-ul nostru nu se schimbă niciodată, dar putem aduce schimbări software-ului

SUPUNEREA VOINȚEI TALE

133

nostru. Trăsăturile noastre de bază s-ar putea să nu se schimbe niciodată, dar atitudinea și comportamentul nostru pot fi schimbate cu ajutorul lui Dumnezeu.

Gândiți-vă la ce avem de biruit! Romani 3:10-11 spune: „Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar. Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu.” Dacă ar fi la latitudinea noastră, nu L-am căuta pe Dumnezeu niciodată. El vine să ne caute pe noi și să ne schimbe dorințele în așa fel încât să fim capabili să trăim conform cu ceea ce știm că este corect și bine. Isus ne-a învățat că nimeni nu poate veni la El decât dacă îl atrage Tatăl (Ioan 6:44-65). Dumnezeu nu ne mântuiește ocolindu-ne voința. El lucrează prin voința noastră, dându-ne capacitatea de a alege să credem în Cristos și, de asemenea, de a face ceea ce este bine. Ați auzit expresia: „Stai liniștit și lasă-L pe Dumnezeu să lucreze”, insinuând că Dumnezeu ne va prelua și ne va controla complet, dacă dorim ca El să facă acest lucru. Dar nu aceasta este învățătura Scripturii. Voința noastră nu devine pasivă când ne supunem lui Dumnezeu. O voință predată experimentează luptă, așa cum demonstrează conflictul lui Isus din grădina Ghetsimani.

Din fericire, Duhul Sfânt nu se oprește să lucreze cu voința noastră în momentul convertirii. Pavel scrie: „Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (Coloseni 1:29). Duhul Sfânt stă gata să vină în ajutorul nostru în momentul în care ne confruntăm cu o ispită sau cu o decizie dificilă.

FUNDAMENTUL ALEGERII

Înainte să-ți poți aduce propria voință în armonie cu scopurile lui Dumnezeu, ai nevoie de țeluri clare pentru viața

134 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

ta. Dacă nu crezi că viața merită trăită, nu va conta prea mult pentru tine dacă învingi obiceiurile păcătoase sau dacă le întărești. Deci, o viață cu scopuri clare constituie fundamentul pentru disciplină și hotărârea de a lua decizii corecte. Activitățile zilnice au semnificație pe termen scurt. Dacă alegi să cureți casa, să tunzi iarba, sau să scrii un capitol dintr-o carte, ai un simț al satisfacției când ți-ai sfârșit îndatorirea. Țelurile specifice pe termen scurt oferă direcție în modul în care să-ți utilizezi timpul și pot avea consecințe pe termen lung.

Dar scopurile temporare nu sunt adecvate pentru o viață satisfăcătoare și

semnificativă. Un director de asigurări, care și-a îndeplinit toate scopurile imaginabile pe termen scurt - două case frumoase, câteva mașini de lux și mult timp de vacanță - s-a sinucis pentru că „viața nu merita efortul de fi trăită”. Și-a atins toate scopurile materiale și, în final, a descoperit că nu erau satisfăcătoare. Doar valorile veșnice pot da semnificație celor temporare. Timpul trebuie să fie slujitorul eternității. Vă invit să ne uităm la modul în care poate fi aplicat acest adevăr la viețile noastre.

În primul rând, să luăm exemplul lui Moise. Moise a putut spune nu lumii, pentru că era ferm convins că timpul (sau veșnicia, dacă doriți) îi va justifica alegerea. Concentrarea asupra veșniciei i-a dat resursele de a face alegeri înțelepte pe pământ.

Date fiind valorile sale, Moise era gata să se abțină de la plăcerile imediate. Biblia nu neagă că există plăcere pe termen scurt. La curtea lui Faraon, Moise ar fi putut să se bucure de băutură, de femei, de cântece, precum și de putere politică extinsă. Dar el știa că astfel de plăceri au viață scurtă. A fost capabil să-și amâne dorințele imediate datorită credinței sale în răsplata viitoare. A putut spune nu lumii fără să se gândească că nu fusese răsplătit.

SUPUNEREA VOINȚEI TALE

135

În Evrei 11, lista celor credincioși, citim: „Prin credință Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocară lui Cristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiți spre răsplătire. Prin credință a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului; pentru că a rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut” (Evrei 11:24-27).

Moise a îndurat greutăți temporare pentru că L-a văzut pe Cel nevăzut. A văzut diferența dintre timp și veșnicie. Pavel i-a sfătuit pe creștinii din Corint: „Să nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice” (2 Corinteni 4:18).

Comparați maturitatea părinților Bisericii, care au înțeles principiul satisfacției amânate, cu imaturitatea generației „de acum”, care dorește toate energiile, senzațiile și euforiile chiar în acest moment. Ziua de mâine nu este luată în considerare, cu atât mai puțin viitorul îndepărtat. Permanentul este sacrificat pe altarul imediatului.

Cei care se încred în Dumnezeu pot amâna împlinirea dorințelor lor. Sexul poate aștepta până la căsătorie; disciplina studiului serios poate fi îndurat de dragul educației; și orice plăcere păcătoasă poate fi abandonată în favoarea unei plăceri mai mari a părtășiei cu Dumnezeu. Întrebarea nu este dacă vom avea parte de plăcere, ci ce fel de plăcere vom avea. Plăcerile trecătoare și, în cele din urmă, nesatisfăcătoare ale păcatului sau plăcerile de durată ale lui Dumnezeu?

Să privim acum la exemplul lui Isus Cristos. Isus știa de unde a venit, de ce era aici și ce urma să realizeze. El a venit din cer, nu să facă voia Sa, ci voia Tatălui Său.

Această

136

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

hotărâre a controlat fiecare decizie pe care a luat-o. Ca rezultat, nu a fost distras de lucrurile fără valoare. Nu S-a grăbit niciodată, pentru că știa că Tatăl Său nu ar iniția o îndatorire fără să aloce suficient timp pentru a o putea duce la îndeplinire. Nu a fost condus de crize, simțind că trebuia să-i vindece pe toți din Israel. El a putut să spună: „S-a sfârșit”, chiar dacă mulți oameni erau încă înrobiți de demoni sau măcinați de boală. Ceea ce conta în final nu era numărul oamenilor vindecați sau hrăniți, ci dacă voia Tatălui a fost realizată. Scopurile Sale definite cu claritate I-au simplificat

deciziile.

Și noi avem nevoie de o astfel de unitate de scop. Dr. Ari Kiev, de la Centrul Medical Corneli, afirmă: „Observând viețile oamenilor care au făcut față adversității, am observat în mod repetat faptul că ei și-au stabilit scopuri și, indiferent de obstacole, au căutat să le îndeplinească cu toate eforturile lor. Din momentul în care și-au fixat un obiectiv în minte și au decis să-și concentreze toate energiile asupra unui scop specific, ei încep să învingă cele mai dificile probleme.”

Trebuie să încetăm să acordăm cea mai mare valoare priorităților de pe locul al treilea. Trebuie să stabilim odată pentru totdeauna faptul că scopul nostru este să fim pe placul Tatălui nostru din ceruri. Odată ce ne pocăim de idolatriile noastre și știm că Dumnezeu este scopul nostru, este mult mai ușor să luăm deciziile corecte. Cu adevărat călătoria devine o plăcere.

CUM NE STABILIM SCOPURILE? Ceea ce nu se vede este mai valoros decât ceea ce se vede. Ceea ce este veșnic este mai de durată decât ceea ce este temporar. Dar care este legătura dintre aceste fapte și valorile noastre, scopurile noastre? Scopurile noastre sunt stabilite pe baza credințelor noastre mai mari în ce privește

SUPUNEREA VOINȚEI TALE

137

viața și propria persoană. Ne formulăm scopurile noastre cu rază mică de acțiune în cadrul angajamentelor noastre fundamentale.

Dați-mi voie să sugerez trei niveluri de angajamente care sunt potrivite pentru un creștin: (1) un angajament față de Dumnezeu în Cristos, (2) un angajament față de Trupul lui Cristos, și (3) un angajament față de lucrarea pe care ne-a dat-o Dumnezeu de făcut. Aceste trei niveluri reprezintă schema în care poți să specifice ce dorești să realizezi cu viața ta. Este responsabilitatea ta să afirmi în mod creativ cum îți planifici să îndeplinești aceste scopuri. De exemplu, angajamentul tău față de Dumnezeu ar putea însemna să petreci o jumătate de oră în fiecare zi încercând să-L cunoști pe Cel față de care ai făcut angajamentul. Ai putea să vrei să scurtezi timpul petrecut în fața televizorului, sau chiar să anulezi abonamentul prin cablu.

Vei dori să stabilești scopuri și în alte domenii ale vieții tale.

Poate dorești să pierzi câteva kilograme care sunt în plus. Un trup răscumpărat de Dumnezeu ar trebui să fie sănătos. Odată ce hotărăști câte kilograme trebuie să slăbești și stabilești ce cură vei urma - ține-te de ea! Alege să învingi orice dorință imediată. Când ești tentat de mâncăruri care nu fac parte din cura ta, amintește-ți că această plăcere imediată poate fi amânată. Scopul tău de a-L onora pe Dumnezeu ar trebui să însemne pentru tine mai mult decât pofta de mâncare în exces. Dar fii atent că o astfel de cură - sau orice alt angajament - să nu devină un dumnezeu în sine. Dumnezeu dorește un echilibru sănătos pentru viețile noastre.

Desigur că valoarea unei astfel de discipline va ajunge până la astfel de activități zilnice precum ridicarea din pat dimineța, ducerea gunoiului sau spălarea geamurilor. Poți să-ți aduci trupul în stăpânire și să faci ceea ce este pe gustul

138

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

persoanei care speri să devii. Dacă angajamentele tale față de Dumnezeu au valoare pentru tine, atunci asigură-te că lucrurile la care spui da sau nu sunt în concordanță cu

scopurile tale pe termen lung.

Sentimentele tale momentane nu constituie o călăuză prea bună către îndeplinirea scopurilor dorite. Pavel își stăpânea trupul: „Nu știu cum faceți voi, dar eu alerg din greu să termin cursa. Pun în aceasta tot ce am. Nu am loc în viața mea pentru un trai delăsător. Mă păstrez ager și în cea mai bună condiție. Nu vreau să fiu prins lenevind la umbră, să fi spus tuturor despre terminarea cursei și apoi să pierd eu însumi finişul" (1 Corinteni 9:27, MSG). Nu poți ceda pur și simplu tuturor dorințelor trupului tău. Ai fi mort în mai puțin de o săptămână dacă ai face acest lucru!

PREDAREA LUI DUMNEZEU ESTE DIFICILĂ

Este bine să stabilești priorități, să ai scopuri. Dar cum rămâne cu „vreau să”? Cu voința ta? Cum ai de gând să respecti aceste scopuri pe care le stabilești într-un fel care să se potrivească cu credința ta despre dorința lui Dumnezeu pentru viața ta? Stabilirea scopurilor bune nu este ușoară. Iar a te ține de ele este și mai greu. Ca creștin, ai nevoie de ajutorul lui Dumnezeu pe măsură ce cauți să faci voia Lui. Conflictul apare chiar în acest punct.

Lupta dintre voința noastră egoistă și voia lui Dumnezeu este intensă. Am învățat că ne-am născut cu dorința de a ne controla propriile destine, să facem cum vrem noi. În consecință, voința noastră căzută este adepta luării deciziilor în armonie cu mândria, independența și autodeterminarea noastră. Ne împotrivim ideii că Dumnezeu ar trebui să domnească peste noi, mai ales când începe să se amestece în treburile noastre private.

SUPUNEREA VOINȚEI TALE

139

Poate că nu dorești ca Dumnezeu să decidă dacă să ai un partener de căsătorie. Nu dorești să-ți supui planurile unei autorități mai înalte pentru aprobare. Dacă vrei să-ți petreci după-amiaza de duminică uitându-te la televizor, aceasta ar trebui să fie decizia ta. Sau, dacă ești zgârcit în dăruirea banilor tăi bisericii locale, aceasta este treaba ta. Să te încredințezi în totalitate lui Dumnezeu pare mai degrabă inaplicabil. Dacă nu ai grijă de tine, cine să aibă? Doar trebuie să porți grija numărului unu din viața ta!

Exact acest fel de atitudine e cel care arată nevoia de a învăța ascultarea și umilința. De obicei credem că voința umană trebuie întărită, dar, în mod paradoxal, devenim mai puternici numai când devenim mai slabi. Când ne predăm voința noastră lui Dumnezeu, descoperim în final resursele pentru a face ceea ce cere Dumnezeu. Pe măsură ce ne oferim pe noi înșine Lui și ne încredem în promisiunile Sale, primim puterea Lui.

Când ne aflăm la capătul frânghiei noastre, Dumnezeu este acolo să ne prindă - dar nu înainte. David știa că ceea ce putea oferi mai mult lui Dumnezeu era o voință supusă: „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită" (Psalmul 51:17). Supunerea față de Dumnezeu implică întotdeauna smerenia; este o recunoaștere a faptului că nu suntem nici calificați, nici în stare să facem ceea ce ar trebui să facem. Întotdeauna va exista în noi ispita să ne luptăm cu Atotputernicul.

Un om de afaceri s-a trezit devreme într-o dimineață de duminică și s-a dus să joace golf cu prietenii. Știa că exista o întâlnire cu bărbatii la biserică, parte a unei treziri care era în desfășurare. Când a terminat de jucat optsprezece găuri, era amiază.

Curiozitatea l-a determinat să se oprească la biserică în drum spre casă. Spera că întâlnirea se

140

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

terminase. Dar dacă nu, măcar putea „verifica să vadă cine era acolo". Spre uimirea

lui, jumătate dintre bărbații prezenți erau pe genunchi, mulți dintre ei plângeau. Alții au părăsit încăperea pentru rugăciune specială.

Pentru moment, a lăsat la o parte această verificare a activității spirituale și apoi și-a încheștat pumnul cu furie, l-a izbit în cealaltă mână și a spus: „Dumnezeule, n-o să mă prinzi niciodată!”

Să-l prindă pentru ce? Ce anume l-ar determina pe un creștin să spună lucrul acesta? Cea mai presantă chestiune în mintea sa era relația cu copiii săi. Bărbatul era caracterizat de un temperament aprins și deseori a rănit sentimentele copiilor săi și le-a îndurerat sufletele. El știa că, dacă Dumnezeu l-ar „prinde”, va trebui să se smerească și să ceară iertare copiilor săi. A decis că prețul era prea mare.

Când luptăm împotriva cererilor lui Dumnezeu, încercând să scăpăm de orice nu ni se potrivește, voința noastră își concentrează toate forțele împotriva voinței Lui într-o luptă disperată pentru supraviețuire. Dar când îi spunem da lui Dumnezeu, descoperim capacitatea de a face voia Lui. Tăria este dependentă de predare.

Dumnezeu l-a „prins” pe omul de afaceri. S-a smerit și s-a dus la copiii lui să le ceară iertare. Mai târziu, când a povestit cum l-a zdrobit Dumnezeu, a plâns fără să se simtă rușinat. Dumnezeu i-a dat puterea de voință să facă ceea ce nu putea să facă de unul singur. Iar voința lui a fost energizată de Duhul Sfânt când s-a oprit din împotrivire și a ales să spună nu păcatului. În acel punct a devenit posibil ca Dumnezeu să lucreze prin voința omului pentru a-Și îndeplini scopul.

SUPUNEREA VOINȚEI TALE

141

POȚI DIMINUA CONFLICTUL

Își pierde ispita vreodată puterea? Nu în mod complet. Chiar și când suntem motivați de o dorință de a fi pe placul lui Dumnezeu, experimentăm conflictul, pentru că Dumnezeu deseori cere o ascultare care este împotriva motivațiilor omenești. Isus însuși a exprimat acest conflict: „Căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis” (Ioan 6:38). În mod voluntar El a pus deoparte orice ambiții personale și S-a supus pe Sine voinței Tatălui.

Conflictul dintre interesele tale imediate și scopurile cuprinzătoare ale lui Dumnezeu nu va dispărea niciodată. Dar există un răspuns. Pentru că, atunci când începi să te dedici pe tine însuși lui Dumnezeu, Duhul Sfânt începe să rezolve aceste conflicte. El adună fragmentele vieții tale într-un întreg. El îți arată adevărul Său ca standard pentru luarea deciziilor. Te învață să îți urmezi scopul cu o inimă neîmpărțită, lucru pe care nu l-ai cunoscut înainte. Îți arată răsplata pentru trăirea în dragostea și în dreptatea Lui. Și, după o vreme, începi să realizezi că, în multe situații, ceea ce cere Dumnezeu de la tine este, de fapt, ceea ce vrei tu să faci. Exact așa cum a scris psalmistul: „Domnul să-ți fie desfătarea, și El îți va da tot ce-ți dorește inima” (Psalmul 37:4).

Acest lucru ne ajută să înțelegem conflictul lui Isus. Este adevărat că înclinațiile Sale umane erau în contrast cu ceea ce cerea voia Tatălui. Pavel spunea că Isus nu Și-a plăcut Lui însuși (Romani 15:3). Dar satisfacția Lui în realizarea voii Tatălui a fost mult mai mare decât dorința naturală de a evita suferința. Profetul a prezis ceea ce va spune Cristos: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule!” (Psalmul 40:8).

Să ne imaginăm o bucată de fier suspendată între doi magneți. Aceasta oscilează, mișcându-se de la dreapta la

142

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

stânga, sau invers. Pentru moment, ea ezită. Ar putea merge în oricare direcție, pentru că este atrasă în mod simultan în două direcții de două forțe puternice. După ce ezită o

secundă, începe să se miște într-o parte sau în alta. Apoi se mișcă și mai rapid, neputând să mai revină. Este în afara puterii celui alt magnet.

Poate că oscilezi între Dumnezeu și lume. Uneori îți urmezi propriile dorințe, alteori pe cele ale lui Dumnezeu. Nimeni nu știe care va fi decizia ta finală. Dar, cu cât mergi mai departe în direcția lui Dumnezeu, cu atât lumea va avea mai puțină atracție. Va veni ziua când alegerile tale vor fi mai ușoare. Să spui da lui Dumnezeu poate deveni formarea unui obicei.

Prin intermediul acestei ilustrații poți învăța o altă lecție. Nu poți spune nu ispitei până când nu îi spui da lui Dumnezeu. La fel ca magnetul, lumea nu își va pierde niciodată puterea de a atrage. A te împotrivi doar puterii lui e fără sens; nicio voință nu este suficient de puternică. Dar, dacă îți îndrepti atenția către Dumnezeu așa cum este revelat în Scriptură, te îndepărtezi de sfera influenței lumii.

Am aflat că nu mă pot opune gândurilor ispititoare doar spunând: „Mă împotrivesc acelui gând!” Gândul revine mereu și mereu. Totuși, am capacitatea să-mi întorc gândurile la Scriptură - să citez un verset, să aduc laude sau să-mi reînnoiesc părtășia cu Dumnezeu. Lumea își pierde atracția doar în prezența celui Atotputernic.

Dumnezeu ne-a oferit resursele să spunem nu păcatului. Pavel i-a îndemnat pe cititorii săi să se supună, dar nu prin simpla apelare la voințele lor neajutorate. El le-a amintit că „Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea” (Filipeni 2:13). Dumnezeu lucrează în noi prin energizarea voinței noastre.

SUPUNEREA VOINȚEI TALE

143

El ne ajută să luăm deciziile pe care trebuie să le luăm și pe care, în cele din urmă, dorim cu adevărat să le luăm.

Dumnezeu folosește luptele noastre cu ispita să ne învețe cum să depindem de puterea Sa. Cea de-a noua calitate a roadei Duhului este înfrânarea poftelor (Galateni 5:23). Acele cuvinte, *înfrânarea poftelor*, înseamnă literal „a te ține sub control”. Se referă la stăpânirea dorințelor - în interesul unor idealuri mai înalte.

Să nu te simți slab împotriva unui atac al ispitelor. Poate ai o dorință lacomă după droguri, alcool sau sex. Poate că păcatele cu care te confrunți sunt la nivelul minții tale. Indiferent care ar fi păcatele tale, există speranță. La fel ca Isus, Moise, și nenumărați alți sfinți înainte de tine, poți în final să spui nu oricărui obicei încăpățânat, prin stabilirea priorităților corecte. Și, cu cât înveți mai mult să-L iubești pe Cristos, cu atât mai puțin vei fi atras de către lume!

144 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL DE GRUP SAU MEDITAȚIE PERSONALĂ

1. Citește Psalmul 73, scris de Asaf, care a început să se întrebe dacă merita să-L slujească pe Dumnezeu. Observați în mod particular cum problema lui s-a rezolvat când a început să-și îndrepte atenția asupra răsplătirilor veșnice și nu asupra celor temporare. Care sunt lucrurile temporare din propria ta viață pe care ai putea să le faci mai puțin pentru a îmbrățișa puțin mai multă veșnicie? Notează-le.

2. Meditează la pasajul din Proverbe 25:28. Descrie caracteristicile cuiva care nu are stăpânire asupra sufletului său. Care sunt avantajele stării de disciplină?

3. Fă un inventar al vieții tale, întrebându-te: care sunt domeniile în care mă împotrivesc domniei complete a lui Dumnezeu? Domeniile sugerate ar putea fi: programul zilnic, plăcerile, recreația, vocația, sănătatea, reputația, starea civilă, prietenii, timpul petrecut la calculator, ca să numim câteva. Roagă-te chiar acum și încredințează pe deplin aceste domenii lui Dumnezeu.

4. Ia-ți acum puțin timp să alcătuiești o listă cu scopurile tale pe termen scurt și pe termen lung, potrivit cu

nivelurile de angajament expuse mai devreme în acest capitol: (1) un angajament față de Dumnezeu în Cristos, (2) un angajament față de Trupul lui Cristos, și (3) un angajament față de lucrarea pe care ți-a încredințat-o Dumnezeu să o faci.

5. Dacă nu ai făcut până acum acest lucru, pune deoparte în fiecare dimineață douăzeci de minute pentru a-ți începe ziua cu Dumnezeu. Vei fi ispitit să nu-ți urmezi angajamentul. Notează care ar putea fi acele ispite și elaborează o strategie pentru a le combate.

CAPITOLUL 10

MIJLOCIREA LUI CRISTOS ȘI A CREDINCIOȘILOR

Îmi aduc aminte uneori de un cal pe care l-am avut la ferma noastră pe când eram copil. A intrat într-o mlaștină de unul singur, dar a trebuit să fie tras afară cu ajutorul unui tractor. Exact ca și calul meu, este posibil să ne dezvoltăm singuri obiceiurile cele mai rele, dar avem nevoie de ajutor ca să ieșim din rutina comportamentală. Într-o zi de vară, am luat prânzul cu un bărbat care îi ajuta pe alți bărbați să spună nu pornografiei de pe internet. Mă așteptam ca bărbatul respectiv să-mi ofere câteva adevăruri spirituale noi, pe care nu le știam înainte, și pe care să le pot împărtăși celor care se confruntă cu probleme. Spre surpriza mea, el a spus că sfatul cel mai folositor pentru bărbați este să se alăture unui mic grup de alți bărbați pentru studiul biblic și rugăciune. Prin relații interpersonale și responsabilitate, Dumnezeu onorează smerenia și credincioșia celor care stau împreună în vederea învingerii ispitelor și păcatelor. Trupul lui Cristos nu este puternic doar să-i ajute pe membrii săi să biruiască obiceiurile încăpățânate. El îi poate ajuta, de asemenea, pe cei care au parte de orice fel de înfrângere spirituală - de exemplu depresia.

Uși

Susan și-a planificat să moară pe data de 22 august. Fusese o credincioasă timp de doisprezece ani și fără îndoială era copilul lui Dumnezeu. A predat la școala duminicală, a depus mărturie și a încercat să trăiască „o viață creștină bună”. Dar încă experimenta perioade prelungite de depresie. Sănătatea îi era șubredă, iar presiunile din cămin deveniseră insuportabile. Doi dintre cei mai mari copii ai ei erau rebeli și Susan nu putea să facă față tuturor acestor situații. Ea căutase sprijin din partea soțului ei și simțea că acesta era insensibil și rece; el pur și simplu nu înțelegea prin ce trece ea. Ea a citit cărți ca să găsească un răspuns, dar nimic nu părea să fie de ajutor. Singura ei ușurare o găsea în tranchilizante și în somnifere. Se simțea singură în lupta ei și nimeni nu o putea ajuta.

Următorul ei pas a fost să se gândească să divorțeze. Ea își amintește: „Vroiam să scap - rapid.” Soțul ei s-a predat de curând lui Cristos la o întâlnire în biserica lor.

Susan era bucuroasă; el avea nevoie de acest lucru. Dar acum se gândea că soțul ei nu o mai iubește. Doar se plimba în jur cu un zâmbet pe față, complet relaxat, și părea mai insensibil ca niciodată.

Susan se săturase de toate, inclusiv de viață. S-a trezit pe 22 august și și-a planificat cu meticulozitate ultima ei zi pe pământ: își va ajuta fiul de șaisprezece ani să își ia permisul de conducere și poate va îndrepta câteva lucruri prin casă. Somniferele erau la ea. Era plină de pace, încrezătoare că a luat decizia corectă.

Când s-a întors acasă cu fiul ei, s-a dus să-și schimbe hainele. „Unde mergi?” o întrebă fiul ei. „La biserică, la întâlnirea cu femeile”, răspunse ea pripit. „Trebuie?” întrebă el. Susan nu dorea să meargă, dar decise că va merge. La biserică aveau loc niște evenimente neobișnuite; de fapt era

MIJLOCIREA LUI CRISTOS ȘI A CREDINCIOȘILOR

149

în desfășurare o trezire spirituală. Femeile aveau o întâlnire specială. Încă convinsă că aceasta era ultima ei zi pe pământ, ea plânse cei șase kilometri și jumătate până la biserică. „Doamne”, se rugă ea, „știu că lui John îi va fi mult mai bine cu o nouă soție; copiilor le va fi mult mai bine cu o altă mamă.”

Tremurând, a intrat în biserică. Zâmbetele de pe fețele surorilor doar amplificau propria ei depresie. Nu a participat la timpul de cântare. În schimb, plânse timp de cincisprezece minute.

Când grupul s-a oprit pentru pauza de prânz, ea nu a mâncat. Nu mâncase de patru zile și nu dorea să mănânce acum. Una dintre surori o chemă în camera de rugăciune pentru îndemnuri și rugăciune. Lupta lui Susan era intensă. Ea nu și-a planificat să-și mărturisească păcatele și să se predea lui Dumnezeu. Dar i s-au alăturat alte patru femei; au citit Scriptura cu ea, iar apoi au început să se roage. Acolo, pe genunchi, femeile au mijlocit pentru Susan. A trecut o oră înainte ca lunga încercare să se termine. Susan își aduce aminte că atunci când a ieșit din camera de rugăciune, „nu mai avea niciun gând de moarte. Nu m-am simțit atât de vie niciodată în viața mea.” Șase luni mai târziu, a scris: „Chiar dacă Satana m-a lovit de câteva ori, pot spune că Dumnezeu face toate lucrurile bine, pentru că, într-adevăr, puterea Lui este arătată în slăbiciune. Am o problemă de sănătate - dar depresia a dispărut.”

Experiența lui Susan ilustrează un principiu biblic important: singuri nu ne putem trăi viața de creștin cu succes. Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca noi să experimentăm eșecul sau succesul de unii singuri, independent de Trupul lui Cristos. Avem nevoie de oamenii lui

150 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

Dumnezeu pentru încurajare și mijlocire, și pentru tăria care vine dintr-o părtășie strânsă.

Și poate și mai important, avem nevoie de mijlocirea lui Cristos. Păcatul nostru nu este niciodată o chestiune privată. Nu putem spune: „Mă rănește doar pe mine.”

Dumnezeu, Cristos și Satana sunt toți implicați în eșecurile noastre, fie ele publice, fie private. Satana ne acuză înaintea Tatălui, Fiul mijlocește pentru noi, iar Tatăl dă verdictul. Lewis Sperry Chafer obișnuia să spună: „Un păcat secret pe pământ, este un scandal public în cer.”

MIJLOCIREA LUI CRISTOS

Ori de câte ori lovește tragedia într-o familie, oamenii care pot aduce cea mai mare mângâiere sunt cei care au avut o experiență similară. O văduvă poate fi o mângâiere pentru o altă văduvă; părinții îndurerați sunt ajutați de sprijinul altora care și-au pierdut un copil. Există două motive. În primul rând, este încurajator să știi că alții au

supraviețuit unei încercări similare. În al doilea rând, cu toții dorim să întâlnim pe cineva care cunoaște modul în care simțim.

Cristos se califică pentru ambele situații. El a experimentat fiecare ispită cu care ne-am întâlnit vreodată. A fost asaltat de Satana și urmărit de suferințe fizice. A experimentat foamea, respingerea și moartea, și a biruit. Iar azi, El este profund mișcat de sentimentele și de luptele noastre. Durerea înfiorătoare a crucii, cuplată cu oroarea de a fi identificat cu păcatul, a fost un chin mai greu decât am putea noi suporta vreodată. De aceea, Scriptura poate spune: „Noi nu avem un Mare Preot care să nu fie familiar cu ceea ce experimentăm noi. El a avut parte de slăbiciuni și de încercări, le-a experimentat pe toate - totul, în afară de păcat” (Evrei 4:15, MSG). Azi El ne spune:

„Știu cum te

MIJLOCIREA LUI CRISTOS ȘI A CREDINCIOȘILOR

151

simți.” Mai mult, El simte milă - simpatie, dacă doriți - pentru slăbiciunile noastre.

Putem să-l înfruntăm pe Satana și să câștigăm? Putem experimenta moartea și să ajungem în siguranță de cealaltă parte? Isus a făcut acest lucru, iar prin El și noi putem! Pentru că El a îndurat ispitele, ne oferă nouă tuturor speranța. Azi El sade la dreapta lui Dumnezeu Tatăl, mijlocind pentru noi (Romani 8:34). Prezența Lui îi amintește Tatălui că am fost cumpărați cu un mare preț. Când păcătuim, El preia cazul nostru și asumă toate aspectele legale ale relației noastre cu Dumnezeu (1 Ioan 2:1). Un exemplu al puterii Lui de mijlocire se vede în viața lui Simon Petru. După ce a fost instituită Cina Domnului, Isus i-a spus: „Simone, veghează. Satana a încercat tot ce a putut să vă separe de Mine, cum se separă pleava de grâu. Simone, Eu M-am rugat în mod special pentru tine pentru ca să nu abandonezi și să nu falimentezi. Când vei fi trecut perioada de testare, să te întorci la tovarășii tăi și să le dai imboldul pentru un nou început” (Luca 22:31-32, MSG).

Petru a ripostat: „Doamne, cu Tine sunt gata să merg chiar și în temniță și la moarte!” (Luca 22:33). Isus nu s-a lăsat impresionat. El știa că, după câteva ore, Petru se va lepăda de El, deoarece curajul lui se va transforma în lașitate.

A primit răspuns rugăciunea lui Isus? Da! Petru s-a lepădat de El, dar istorisirea nu se termină aici. Se spune: „Și a ieșit afară și a plâns cu amar” (Luca 22:62). După pocăința sa, el a fost în stare să-i mângâie și să-i întărească pe alții. Lucrarea lui, așa cum este relatată în cartea Faptele apostolilor, și scrisorile lui către Biserica tânără și suferindă, reprezintă dovada faptului că rugăciunea lui Isus a fost ascultată.

152

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

MIJLOCIREA LUI CRISTOS ȘI A CREDINCIOȘILOR

153

Satana l-a cernut pe Petru și a descoperit că jumătate era pleavă, iar jumătate era grâu. Dar, datorită mijlocirii lui Isus, pleava a fost îndepărtată, iar grâul a devenit hrană pentru cei în nevoie. Dumnezeu îi dă voie lui Satana să facă și cu noi același lucru. Ispita, luptele și falimentele fac toate parte din acest proces. Majoritatea dintre noi, la fel ca Petru, suntem un amestec de pleavă și grâu, așa cum arată trecutul nostru. Dar Domnul nostru este calificat să ne ferească de a păcătui în mod irevocabil. „Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2:18).

Ce încurajare! Gândește-te din nou la acel păcat din viața ta pe care se pare că nu-l poți birui. Rezultatul acelei lupte este extrem de important pentru Dumnezeu. Este o întrecere între Cristos și Satana, iar tu ești trofeul!

Dar Cristos nu este singurul care mijlocește pentru noi. El îi invită pe toți credincioșii să participe la această lucrare rodnică. Vă amintiți mijlocirea lui Isus din grădina Ghetsimani? El Se lupta cu perspectiva crucii și le-a cerut ucenicilor Săi să vegheze

împreună cu El. De trei ori le-a cerut să ia parte la agonia Lui. Ei au falimentat, pentru că erau prea epuizați, dar chemarea era prezentă. Cristos ne oferă aceeași oportunitate. Putem mijloci împreună cu El în favoarea altor credincioși. Suntem chemați să ne alăturăm Lui în lucrarea de mijlocire.

MIJLOCIREA CREDINCIOȘILOR

Uneori, păcatul nostru chinuitor nu se va clinti până nu ne vom înscrie pe lista de rugăciune a oamenilor lui Dumnezeu, în special în cazul dependenței de alcool, droguri sau porniri sexuale. Avem nevoie de sprijinul adițional al altora care vor sta pentru noi în prezența lui Dumnezeu. Recent, după ce am vorbit la o întâlnire din cadrul unei biserici, o tânără care se lupta cu comportamente homosexuale a venit să vorbească cu mine. Se simțea slabă din punct de vedere moral; de fapt, nici nu era sigură că dorește să-și schimbe stilul de viață. Era evident că avea nevoie de rugăciuni persistente și de încurajare din partea oamenilor lui Dumnezeu, care să o ajute să-și rezolve problema.

De ce este necesar acest lucru? De ce un Dumnezeu atotputernic nu ne dă pur și simplu victoria, dacă aplicăm în mod individual principiile corecte? La suprafață pare ciudat că eșecul sau succesul nostru ar trebui determinate de credința sau de neglijența altora. De ce e nevoie ca alții să devină implicați în problemele noastre private?

În primul rând, pentru că Dumnezeu dorește ca noi să renunțăm la starea noastră de independență. Prin natură, suntem creaturi care preferăm să trăim conform propriului nostru plan. Modul în care trăim este problema noastră -ce drept are cineva să întrebe sau chiar să fie interesat de modul în care progresăm spiritual? Dacă vrem ca ei să știe, atunci le vom spune!

Noul Testament ne învață exact contrariul. Noi toți suntem membri ai Trupului lui Cristos și fiecare dintre noi afectează funcționalitatea altora. Dacă ai avut vreodată vreo durere de dinți, știi că părțile trupului tău nu sunt izolate. Când te doare un singur dinte, suferă tot trupul tău.

Ai văzut vreodată o mână umană separată de trup? Arată înspăimântător. Totuși, atașată de un braț și conectată la sistemul nervos, mâna nu doar că este folositoare, dar este și frumoasă. Deosebirea constă în relația ei cu trupul. În mod similar, în Cristos niciun individ nu este ceva dacă este despărțit de trup.

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu dorește să ne folosim de resursele altor credincioși. Este umilitor să

154

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

MIJLOCIREA LUI CRISTOS ȘI A CREDINCIOȘILOR

155

realizăm că avem nevoie de sprijinul și de ajutorul lor, dar așa este. Luptele și ispitele noastre ne amintesc că succesele sau falimentele noastre sunt întotdeauna un efort de echipă, în Trupul lui Cristos nu există loc pentru o tabelă de marcaj individuală. Iar mândria care ne împiedică să fim sinceri unul cu celălalt trebuie frântă.

De aceea, trebuie să fim familiarizați cu oamenii lui Dumnezeu. Trebuie să formăm prietenii în biserică, unde credincioșii dedicați se adună pentru părtășie și învățătură, în cadrul cercurilor mai largi de credincioși, vom descoperi că unii vor deveni prieteni speciali. Pe măsură ce ne dezvoltăm încrederea în ei, putem apela la ei în vremuri de nevoie. În acel moment, captăm un rezervor de putere spirituală. Isus a spus: „Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18:20). Prima responsabilitate a oamenilor lui Dumnezeu este rugăciunea permanentă unii pentru alții; nu doar rugăciune individuală, ci rugăciune comună. Rugăciunea ca grup este importantă.

Recent, am vorbit unei familii care era profund îndurerată pentru că un copil adoptat de ei a fost luat de mama naturală a acestuia. Deznădăjduit de amărâtă și de nevrotică, mama biologică și-a găsit fiul și l-a răpit. Cum era de înțeles, cuplul creștin, care a acceptat acest băiat de la naștere, era profund îndurerat. „Toți se roagă pentru noi, dar nu s-a întâmplat nimic în acest caz”, mi-a spus femeia îndurerată. Când am întrebat dacă oamenii s-au întâlnit cu ei pentru rugăciune, ea a răspuns: „Nu, dar toți spun că se roagă pentru noi.” I-am sugerat să aleagă un grup de persoane, poate un număr de șase, cu care să se întâlnească în mod regulat pentru rugăciune. Nu e suficient ca oamenii să spună: „Ne rugăm.” Există valoare de sprijin în împărtășirea durerilor cu un grup de oameni ai lui Dumnezeu.

Vă amintiți că Isus a dorit ca ucenicii să fie de partea Sa în timpul agoniei din Ghetsimani. El nu dorea doar rugăciunile lor. El dorea tovărășie în timpul acelor momente pline de durere, să dea și să primească încurajare.

Un al doilea mod în care alții pot ajuta este să ne mențină responsabili și răspunzători. Putem fi de acord să raportăm unui grup, sau cel puțin unei alte persoane despre progresul nostru spiritual. Dacă știu că cineva mă va întreba: „Cum stai cu problema ta?”, voi fi mai înclinat să fug de ispită. Un om i-a sugerat prietenului său: „Ori de câte ori ești tentat să mai iei o înghițitură, sună-mă pe telefonul mobil, la orice oră, și ne vom ruga împreună.”

Când eram la seminar, mă întâlneam cu un prieten apropiat pentru părtășie și rugăciune în fiecare joi seara la ora 9.30. Puteam să fim sinceri unul cu altul și să dăm socoteală de eșecurile și de succesele noastre. Faptul că știam despre întâlnirea aceea era un imbold pentru mine să veghez asupra acțiunilor mele pentru a nu-mi dezamăgi prietenul. Desigur că, atunci când falimentăm, trebuie să fim sinceri. Mândria noastră ne va determina să spunem că totul este bine, când de fapt nu este. Dar când ne dezvoltăm simțul responsabilității față de alții, ne ajută să facem ceea ce trebuie. Această practică a verificării reciproce poate fi folosită în feluri multe și diferite. Recent, împreună cu un alt prieten al meu am fost de acord să învățăm ideea esențială a unui capitol din Biblie în fiecare zi. Ocazional, ne sunăm unul pe altul la telefon doar să verificăm cum stăm fiecare. El mă va întreba: „Ce este în capitolul 12?”, iar eu va trebui să știu. Când sunt ispitit să las proiectul la o parte, îmi reamintesc de acel angajament și de modul în care m-aș simți dacă ar fi să nu știu răspunsul la întrebarea lui.

156 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

Un om, care se lupta cu homosexualitatea, mi-a spus odată că nu s-ar duce în oraș fără să fie însoțit de un alt creștin. Omul pur și simplu nu avea încredere în sine. Ispita de a căuta un partener homosexual și de a aluneca înapoi în vechile păcate era prea puternică. Dar, în tovărășia unui creștin, el nu ar ceda unei asemenea ispite. Mai târziu, când a devenit mai tare din punct de vedere spiritual, nu a avut nevoie de un astfel de sprijin.

Dumnezeu dorește să ne învețe că nu putem trăi o viață creștină de succes independent de copiii Săi. Dacă am căzut, trebuie să fim restaurați; dacă suntem slabi, e nevoie ca alții să-și împărtășească tăria cu noi. Nu ar trebui să credem nicio clipă că putem reuși singuri cu Dumnezeu - pentru că avem nevoie și de copiii Săi răscumpărați.

RESTAURAREA UNUI CREDINCIOS

Ce ar trebui să facem când vedem un credincios prins într-un obicei încăpățânat? Să discutăm problema cu prietenii noștri? Sau să nu facem nimic, sperând că într-o zi ea sau el va scăpa din acea situație?

Biblia este clară în ceea ce privește responsabilitatea noastră. Dacă un credincios a

greșit, și nu doar a violat preferințele noastre personale, este responsabilitatea noastră să îl restaurăm sau să o restaurăm, și să aducem persoana respectivă la o relație corectă cu Dumnezeu. Isus ne-a învățat: „Dacă un alt credincios te rănește, du-te și spune-i-o - rezolvați problema între voi doi. Dacă te ascultă, ai câștigat un prieten. Dacă nu va asculta, mai ia pe unul sau doi cu tine, pentru ca prezența unor martori să asigure tratarea cu obiectivitate a problemei, și încearcă din nou. Dacă tot nu vrea să asculte, spune bisericii. Dacă nu vrea să asculte nici de biserică, va trebui să începi totul de la început, confruntându-l cu nevoia de pocăință și

MIJLOCIREA LUI CRISTOS ȘI A CREDINCIOȘILOR

157

oferindu-i dragostea iertătoare a lui Dumnezeu" (Matei 18:15-17, MSG).

Prima noastră responsabilitate este să mergem la acea persoană în mod privat. Nu ar trebui să le spunem prietenilor, rudelor, și nici chiar pastorului nostru! În acest punct, nu există niciun motiv să facem păcatul public. Dacă fratele sau sora se pocăiește și sunt învățați cum să se lepede de păcatul lor, nu există motive pentru implicarea altora.

În acest domeniu fiecare dintre noi am dat dovadă de nesupunere față de Dumnezeu. Confruntarea unui alt credincios, cu dragoste, necesită curaj, așa că preferăm drumul plin de lașitate al bârfei. Împrăștiem vestea altora, crezând că ei ar trebui să ajute, sau cel puțin „să se roage". La baza unor astfel de scuze deseori stau motive josnice. Ne bucurăm de greșelile altor persoane pentru că ne oferă un sentiment de superioritate. „Eu n-aș face asta niciodată."

Se rup biserici și se frâng relațiile de familie, fără posibilitate de restaurare, deoarece credincioșii nu au curajul să meargă la un frate de-al lor care este prins în păcat. Chestiuni care ar trebui rezolvate în particular se transformă în confruntări amare când oamenii sunt părținitori asupra problemei. Acesta este prețul lașității. Mai exact, acesta este rodul neascultării.

Pavel a oferit anumite învățături referitoare la atitudinea noastră în procesul de restaurare. Dacă păcatul persoanei este cunoscut în mod general, biserica ar trebui să selecteze membri calificați să confrunte credinciosul în dragoste. „Fiți creativi, fraților. Dacă ar cădea vreunul în păcat, iertați-l și restaurați-l, păstrând comentariile critice pentru voi. S-ar putea ca foarte curând să aveți voi înșivă nevoie de iertare" (Galateni 6:1, MSG). Am menționat deja că păcatul în viața unei alte persoane tinde să genereze în noi îndreptățire de sine. Ne place să ne simțim superiori și să credem că

158

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

suntem imuni la asemenea ispite. Acest fel de atitudine va înăbuși orice încercare de a restaura un credincios. Pavel ne avertizează să nu îndrăznim să intervenim ca supercreștini. Trebuie să mergem în umilință, știind foarte bine că și noi am putea aluneca în aceeași greșală.

Desigur, contactul inițial nu constituie sfârșitul problemei. Trebuie să fim pregătiți să ajutăm, să sfătuim și să ne rugăm cu cei care suferă. Dumnezeu dorește ca fiecare dintre noi să avem o lucrare în viața altui credincios. Nu intenționez să spun că această lucrare trebuie să fie unilaterală; vom descoperi curând că nu-i putem ajuta pe alții fără să fim zidiți noi la rândul nostru. Cu toții avem nevoie să fim dependenți unii de ceilalți. Orice altceva mai puțin încurajează individualismul, care în cadrul bisericii este păcat.

Ai nevoie de ajutor din punct de vedere spiritual? Ia legătura cu alți credincioși imperfecti și deveniți un sistem de sprijin reciproc. Este probabil ca Dumnezeu să nu te lase să renunți la acele obiceiuri încăpățănate de unul singur.

MIJLOCIREA LUI CRISTOS ȘI A CREDINCIOȘILOR

159

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL DE GRUP SAU MEDITAȚIE PERSONALĂ

1. Citește 1 Corinteni 12. Ce responsabilitate are un membru al trupului lui Cristos față de altul? Dă exemple specifice. De ce crezi că credincioșii nu se ajută unul pe celălalt așa cum ar trebui?
2. Ai în momentul de față pe cineva cu care te întâlnești în mod regulat pentru a discuta despre creșterea spirituală? Cum ai vedea tu o astfel de relație? Dacă până acum nu ai făcut-o, încearcă să devii un membru într-un mic grup de credincioși care se roagă împreună și se ajută unul pe celălalt din punct de vedere spiritual. Învață să-ți împărtășești îngrijorările și luptele cu ei. Gândește-te la moduri creative în care grupul să se ajute mai bine să crească în Cristos. Notează-le.
3. Care sunt modalitățile în care bisericile au dat impresia că nu sunt interesate de ajutorarea celor cu nevoi speciale? Ce se poate face pentru a schimba această impresie - sau realitate?
4. Cât de des îl lași pe Cristos să intervină în încercările și în ispitele tale? Biblia ne spune că, datorită lui Cristos, avem acces la Tatăl (Ioan 16:23-27). Deci ia-ți un timp chiar acum să-I mulțumești lui Isus pentru ceea ce a făcut la cruce și cere-I să participe în mod liber în confruntările tale.

CAPITOLUL 11

ACTIVITATEA SATANICĂ

1

■ i

Diavolul a făcut deja câteva planuri detaliate pentru căderea noastră. În spatele minciunilor pe care dorim să le credem cu disperare se află Mincinosul. El vrea să înrădăcineze atât de adânc comportamentul nostru, încât noi să nu mai putem spune nu unui obicei, indiferent cât de distructiv ar fi acesta. Fie că este vorba de jocuri de noroc, de alcool sau de dependență sexuală de vreun fel, dușmanul nostru dorește să strângă legăturile care ne leagă.

Un sondaj recent a arătat că americanii sunt dependenți de mijloacele de comunicare: internet, televizor, filme, jocuri video, telefoane mobile și alte lucruri care pot duce cu ușurință la comportamente obsesiv-compulsive. Mai mulți oameni decât ne dăm noi seama manifestă un apetit lacom pentru aceste feluri de distracție - un apetit pe care nici nu-l pot satisface, nici nu-l pot schimba. Industria comunicațiilor este terenul de joacă a lui Satana. El îl folosește pentru a ne distra de la ceea ce este cu adevărat important, atunci când încearcă să ne transforme în roboți care ascultăm de poftele noastre, indiferent cât ar fi de dăunătoare.

Trebuie să credem că forțele satanice sunt implicate în luptele noastre spirituale. Unii creștini ne învață că singurul moment când ne confruntăm cu activitatea satanică este în

161

162 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

ACTIVITATEA SATANICĂ

163

cazuri de comportament excentric sau de practicare a ocultismului. Totuși, eu cred că puterile satanice pot avea un rol în fiecare păcat care se ivește în rutina vieții noastre zilnice. Numai că Satana preferă să lucreze sub acoperire.

Să luăm ca exemplu minciuna. Majoritatea creștinilor care spun ocazional câte o minciună nu vor suspecta niciodată că Satana are vreun amestec în această chestiune. S-ar putea ca ei să spună o „minciună nevinovată” pentru a ieși dintr-o situație jenantă

sau pentru a-și proteja reputația. Cu siguranță că un astfel de comportament nu are nicio legătură cu Satana!

Dar să analizăm cazul lui Anania și al Safirei, menționat în Faptele apostolilor capitolul 5. Vă amintiți că ei au mințit cu privire la suma de bani pe care au primit-o din vânzarea pământului lor. Să presupunem că și-au vândut pământul pe suma de 1000 de dolari, dar când au fost întrebați cât au obținut pe el, ei au spus 600 de dolari. într-un anumit sens, ei au spus adevărul - l-au vândut cu 600 de dolari, deși au omis să spună că era 600 plus 400! Aceasta este o minciună nevinovată - ceea ce unii numesc o minciună nevinovată *lipsită de importanță*.

Cine ar fi bănuir că Satana a fost instigatorul acestei înșelătorii? Totuși, Petru l-a confruntat pe soț și a spus: „Anania, pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfânt, și să ascunzi o parte din prețul moșioarei?” (Fapte 5:3). Mai târziu, când soția lui, Safira, a intrat, Petru a confruntat-o și pe ea și a zis: „Cum de v-ați înțeles între voi să ispitiți pe Duhul Domnului?” (Fapte 5:9). Când Anania și Safira au discutat și au fost de acord să spună o minciună, nu și-au dat seama niciodată că diavolul chiar a inserat o minciună în mintea lor; au crezut că ideea era a lor.

Are Satana vreun rol în desfacerea unei căsnicii? Pavel avertizează spunând că cei doi trebuie să-și împlinească

nevoile sexuale unul altuia, „ca să nu vă ispitească Satana, din pricina nestăpânirii voastre” (1 Corinteni 7:5). Din nou, Satana este prezent, făcând orice poate pentru a distruge o căsnicie.

Să presupunem că păcatul tău este lașitatea. Pur și simplu nu poți să-ți deschizi gura să-L mărturisești pe Cristos. Te simți stângaci și rușinat să fii identificat cu El. Este posibil ca aceste temeri să fie instigate de către diavol? Când Petru s-a lepădat de Isus, Domnul nostru a remarcat că Satana era acela care a cerut ca Petru să fie cernut ca grâul (Luca 22:31). Da, Satana a fost implicat în mod activ în lepădarea de Cristos a lui Petru. De asemenea, diavolul l-a împiedicat pe Pavel să viziteze biserica din Tesalonic (1 Tesaloniceni 2:18). El este creatorul doctrinei false, iar cei înșelați sunt „prinși ca să-i facă voia” (2 Timotei 2:26). Satana ascunde adevărurile Evangheliei și orbește mințile celor nemântuiți „ca să nu vadă strălucind lumina Evangheliei slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:4). De asemenea, Satana îi determină pe oameni să uite Cuvântul lui Dumnezeu, smulgând informația din mințile lor pentru ca aceștia să nu fie mântuiți (Luca 8:12).

Poate te gândești că nu ai întâlnit niciodată o persoană care să fi avut vreo legătură cu forțele demonice. Dar te-ai întâlnit pe tine, și consider acest lucru suficient. Nimeni nu poate scăpa de contactul cu „domnul puterii văzduhului” (Efeseni 2:2), cel care și-a organizat armata de duhuri rele să lupte împotriva poporului lui Dumnezeu.

ȚINTA LUI SATANA

Timp de secole filosofi și oamenii de știință s-au luptat cu problema naturii minții. S-au luptat cu întrebări de felul: Ce sunt gândurile? Care este relația dintre minte și trup?

164

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU
ACTIVITATEA SATANICĂ

165

mm

: 1

Dar următorul lucru pare să fie clar: gândurile nu ocupă spațiul așa cum cunoaștem noi, ci există într-un tărâm separat. De exemplu, ar fi absurd să vorbim despre un gând ca fiind lung de patru centimetri, sau că ocupă un anumit domeniu. Din cauză că gândurile există pe un tărâm spiritual, putem spune că mintea este vulnerabilă și influențelor spirituale.

Partea spirituală a ființelor umane există pe un tărâm care nu este interzis forțelor spirituale, fie ele bune, fie rele. Am aflat deja că diavolul a fost acela care le-a dat lui Anania și Safirei ideea să mintă cu privire la vânzarea pământului lor. De unde credeți că a avut Iuda ideea să-L vândă pe Isus? Ioan a spus că diavolul a pus această sugestie în inima lui (Ioan 13:2). Mintea reprezintă o țintă pentru atacul satanic.

Lui Satana îi place să exploateze domeniile noastre caracterizate de slăbiciune. El se bucură să ne influențeze pasiunile, trezindu-ne lăcomia și furia, umflându-ne eurile și stârnindu-ne ura și resentimentele. Toate acestea și multe altele sunt făcute de cel care răcnește ca un leu și care străbate pământul „căutând pe cine să înghită” (1 Petru 5:8). Putem fi siguri de implicarea lui în păcatul nostru chinuitor.

Această activitate ne absolvă pe noi de orice responsabilitate în comiterea păcatului? Nici vorbă. Petru nu i-a dezvinovățit pe Anania și pe Safira din cauză că minciuna lor a fost instigată de Satana, iar Iuda a fost responsabil pentru trădarea lui Isus. Dacă permitem în viața noastră activitatea satanică, Dumnezeu ne va considera responsabili, pentru că avem puterea să alegem dacă să urmăm sau nu sugestiile lui Satana. Da, Satana ne-ar putea sugera să mințim, dar alegerea dacă să acționăm pe baza acelei sugestii ne aparține nouă. S-ar putea să ne sâcâie cu orice păcat imaginabil, dar, în ultimă instanță, tu și cu mine

suntem cei care alegem. El nu poate acționa independent de cooperarea noastră.

CUM SĂ NE RAPORTĂM LA DIAVOL

Unii creștini gândesc astfel: „Dacă îl las pe Satana în pace, și el mă va lăsa în pace. Nu vreau să mă implic.” Fără să-și dea seama, acești credincioși au cedat bătălia în favoarea dușmanului. Satana îi are exact unde i-a vrut să fie, ascunși pe raftul denumit „Prea fricoși pentru a lupta”. Le spun oamenilor de acest fel: „Nu vrei să te implicii? Dar, prietenii mei, sunteți implicați - tocmai ați făcut pace cu dușmanul refuzând să vă luptați cu el.”

Arma cea mai de succes a lui Satana este frica. Te va face să crezi că, dacă iei în serios existența lui, el va face ravagii în căminul tău sau îți va distruge pacea minții. Nu-l crede. Satana este „mincinos și tatăl minciunii” (Ioan 8:44). Te va înșela, te va împinge până unde îi va permite ignoranța ta. Dar, ca credincios, tu ai autoritatea să-i interzici lui Satana un loc în viața ta.

În primul rând, trebuie să-ți faci inventarul și să-ți verifici armura. Dacă lipsește vreo piesă, ești vulnerabil. Domeniul acela expus este exact locul unde va ținti săgeata! Satana este un țintaș expert. Săgețile lui nu ratează ținta; nu poți să te bazezi pe o apărare confuză care să te țină nevătămat. Acesta este un război în care norocul nu contează.

Nu putem discuta aici toate cele șapte componente ale armurii, dar toate sunt

enumerate în Efeseni 6:12-17. Dați-mi voie să comentez doar cu privire la una singură: platoșa neprihănirii. Satana are nevoie întotdeauna de vreun motiv să ne deranjeze, vreun păcat care să-i dea dreptul în viața noastră. Odată ce acel păcat este mărturisit și părăsit, implicarea lui se destramă. Încă va ataca, dar nu trebuie să cedăm amăgirii lui.

166 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

Am consiliat oameni care nu se simt în largul lor când cineva menționează sângele lui Isus. Cel mai adesea nici nu mă privesc în ochi, ci încearcă să evite privirea. Acest lucru se întâmplă de obicei pentru că au hoinărit pe teritoriul lui Satana, refuzând să se confrunte în totalitate cu păcatele lor trecute. Neprihănirea ne protejează de atacul demonic. Săgețile satanice sunt deviate atunci când conștiința noastră este liberă de păcat. Dacă ești deranjat de atacul satanic, ar trebui să te întrebi: Unde am cedat teren lui Satana? Care sunt păcatele pe care le tolerez? Unde mă împotrivesc lui Dumnezeu? Deci neprihănirea personală este esențială în izolarea față de activitatea lui Satana. Dar la fel sunt și celelalte componente ale armurii enumerate în Efeseni. Ele sunt enumerate la finalul acestui capitol pentru studiu personal, în al doilea rând, trebuie să realizezi că Satana nu are drepturi, dar el nu va recunoaște acest lucru. Moartea și înălțarea lui Isus l-au deposedat în mod eficace de drepturile sale. Înainte de moartea Sa, Isus a prezis: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară” (Ioan 12:31). Moartea lui Isus și înălțarea Lui la cer au câștigat o victorie legală asupra tuturor forțelor satanice - Isus Cristos l-a învins pe Satana pe propriul teren. Pavel a scris cu privire la Cristos: „La cruce a dezbrăcat toți tiranii spirituali din univers de autoritatea lor dobândită ilegal și i-a pus să mărșăluiească goi pe străzile orașului” (Coloseni 2:15, MSG). De aceea a putut Iacov scrie următoarele: „Lăsați ca Dumnezeu să-Și facă voia Lui în voi. Strigați un Nu puternic diavolului și îl veți vedea fugind de la voi” (Iacov 4:7, MSG). Satana are permisiunea să execute manevre în atmosferă, cauzând dezastre. Dar i se poate opune rezistență cu succes. Pavel a scris: „Mânați-vă și nu păcătuiți. Să n-apună soarele peste mânia voastră, și să nu dați prilej diavolului” (Efeseni 4:26-27).

ACTIVITATEA SATANICĂ

167

Satana este ca un rege detronat, care încă poruncește slugilor sale; el este ca un hoț care realmente a furat tot ceea ce ai și care încearcă să te convingă că acele lucruri au fost dintotdeauna ale lui. El este ca un războinic fără autoritate, care încă recrutează mercenari să lupte într-o bătălie pe care el deja a pierdut-o! Tu *poți* să-i spui nu lui Satana!

În final, nu uita că toți credincioșii au autoritate legală asupra forțelor demonice.

Există o legătură între Efeseni 1 și 2 care deseori este trecută cu vederea. Aproape de finalul primului capitol citim despre marea putere a lui Dumnezeu, care a fost arătată în Cristos:

Dumnezeu L-a înviat din morți și L-a așezat pe un tron în ceruri, dându-I sarcina de a conduce universul, totul, de la galaxii la guverne, niciun nume și nicio putere nefăcând excepție de la aceasta. El stăpânește peste toate, are ultimul cuvânt cu privire la toate. Și nu doar în vremea de acum, ci pentru totdeauna. În centrul tuturor acestor lucruri, Cristos domnește peste Biserică. După cum vedeți, Biserica nu e ceva periferic lumii; lumea e periferică Bisericii. Biserica este trupul lui Cristos, prin care El vorbește și acționează, prin care umple totul cu prezența Sa (Efeseni 1:20-23, MSG)

Sper că ați citit aceste versete suficient de atenți pentru a observa că: (1) înălțarea lui Cristos la cer L-a așezat mai presus de orice domnie, autoritate, putere, și „de orice nume care se poate numi” (versetul 21), iar (2) că „totul [îi este] sub picioare” (versetul 22) - nicio putere nu există în univers fără permisiunea lui Cristos.

Și iată vestea bună care întregeste totul: în capitolul 2, versetul 6, Pavel spune că noi

suntem așezați împreună cu Cristos în locurile cerești. Aceasta înseamnă că Satana, împreună cu toate duhurile lui rele, chiar în acest moment se află sub picioarele noastre!

168

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU
ACTIVITATEA SATANICA

169

Deseori ne simțim slabi și neajutorați, dar această situație nu diminuează poziția noastră de autoritate. Un polițist s-ar putea să nu se simtă deloc puternic; într-adevăr, ar putea fi bolnav sau extenuat. Din punct de vedere fizic, nu ar fi în stare să oprească nici cea mai mică mașină; totuși, când își ridică mâna, toată circulația se oprește. De ce? Pentru că guvernul i-a dat autoritate asupra circulației.

Unii oameni mi-au spus: „Aud voci care îmi spun să mă sinucid. Mă tem că într-una din aceste zile o voi face.” Tu și cu mine nu trebuie să ascultăm de astfel de voci! Lui Satana îi place să-i facă pe oameni să creadă că el îi poate programa și că ei trebuie să asculte de poruncile lui. Moartea și înălțarea lui Isus au pus capăt acestor minciuni. Mesajul Noului Testament este clar: Cristos a câștigat o victorie completă asupra lui Satana, iar credincioșii participă acum la acest triumf.

ACTIVITATEA DEMONICĂ ȘI OBICEIUL TĂU PĂCĂTOS

Cum să confrunți puterile rele? Urmează exemplul lui Isus, care a poruncit: „Pleacă, Satano! Căci este scris [...]” (Matei 4:10). Folosește această formulă, cu voce tare, dacă ești singur, și poruncește-i lui Satana să plece, bazat pe promisiunile Scripturii pe care le-ai afirmat. Mai înainte în această carte am vorbit despre nevoia de a memora versete din Scriptură care se referă în mod clar la ispite. Desigur că strigarea unui verset din Scriptură împotriva forțelor demonice, în sine, nu le va face să dispară. În ispitirea lui Cristos, Satana a ripostat și el cu un verset. Puterea Cuvântului lui Dumnezeu este declanșată când te aduci pe tine însuși sub autoritatea lui.

Cu toate că ucenicilor li s-a dat autoritatea de a scoate demoni, ei au descoperit că nu întotdeauna puteau face

acest lucru (Luca 9:1-6,37-43). Uneori au descoperit că sunt fără putere pentru că au permis păcatului necredinței să vină în viețile lor (Matei 17:19-21). Mai mult, ei au fost preocupați de propria lor reputație și de locurile lor în împărăția cerurilor. Isus i-a mustrat pentru că se certau cine să fie cel mai mare dintre ei (Luca 9:46-50). Au fost ineficienți pentru că viețile lor nu se mai aflau sub autoritatea lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a dat dreptul să înfruntăm forțele demonice atâta timp cât suntem sub autoritatea Lui. Să simplificăm, doar aceia care sunt sub autoritate pot exercita autoritatea. Satana și forțele sale vor fi alungați în final, atunci când sunt înfrunțați de un copil ascultător al Dumnezeului cel viu, care folosește cu îndrăzneală adevărul biblic. Deci, nu te teme să înfrunți forțele satanice în mod direct atunci când te lupți cu acele gânduri sinistre care refuză să plece.

Dați-mi voie să vă avertizez că veți pierde multe bătălii, dar în cele din urmă veți câștiga războiul. Treptat, numărul biruințelor tale îl va întrece pe cel al înfrângerilor. Vei descoperi că ai autoritate, așa cum ne învață Scriptura. Te vei lupta cu eficiență împotriva împărăției întunericului și vei dovedi ceea ce spune Scriptura; „Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume” (1 Ioan 4:4).

Și totuși, după cum vom vedea, chiar și având aceste resurse, probabil că încă vei avea nevoie de ajutor pentru schimbarea comportamentului tău.

170 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL DE GRUP SAU MEDITAȚIE PERSONALĂ

1. Dacă Satana ar vrea să te distrugă - și vrea acest lucru -cum ar face-o? Care domeniu din viața ta este cel mai convenabil loc pentru atacul lui? Care slăbiciune te

face cel mai vulnerabil?

2. Iată cele șapte componente ale armurii enumerate în Efeseni 6:12-17. Este inclusă și câte o descriere scurtă a ceea ce ar trebui să însemne fiecare pentru noi în mod personal.

- a. Centura adevărului (v. 14): sinceritate absolută.
- b. Platoșa neprihănirii (v. 14): mărturisirea tuturor păcatelor și ațintirea permanentă a privirii către Cristos, care este neprihănirea noastră (1 Corinteni 1:30).
- c. Picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii (v. 15): râvna de a prezenta Evanghelia oriunde și oricând este posibil.
- d. Scutul credinței (v. 16): încredere implicită în Cuvântul lui Dumnezeu.
- e. Coiful mântuirii (v. 17): încrederea în speranța mântuirii și în suficiența crucii.
- f. Sabia Duhului (v. 17): cunoașterea afirmațiilor specifice ale lui Dumnezeu pentru a le aplica în vremuri de ispită.
- g. Tot felul de rugăciuni și cereri (v. 18): atitudine evlavioasă de mulțumire și de dependență.

ACTIVITATEA SATANICĂ

171

Care sunt pașii pe care plănuiești să îi faci pentru a te îmbrăca cu piesele care îți lipsesc?

3. În plus față de folosirea Scripturii așa cum s-a sugerat în acest capitol, trebuie să ne rugăm împotriva activității demonice în familiile noastre, în biserică și, de asemenea, asupra persoanelor individuale. Putem face cel mai bine acest lucru punându-ne armura lui Dumnezeu zilnic și muștrând activitatea satanică prin folosirea Scripturii.

Un model de rugăciune ar putea fi următorul:

Tată, îți mulțumim că Isus S-a înălțat mai presus de orice domnie și de orice putere. Ne bucurăm că, datorită faptului că suntem uniți cu El, și noi luăm parte la victoria Lui. Îți mulțumim că Satana și armatele lui au fost înfrânte și trebuie să fie supuse Mântuitorului nostru înălțat. Acum, în numele lui Isus, Îți cerem ca activitatea lui Satana să fie oprită în viața lui _____.

Proclamăm adevărul măreț al victoriei lui Isus împotriva tuturor lucrărilor lui Satana în viața lui _____.

Dorim să fim în părtășie cu Tatăl, cu Fiul și cu Duhul Sfânt de-a lungul acestei zile. Ne rugăm această rugăciune Ție, Tată, în numele Domnului nostru Isus Cristos. Amin.

CAPITOLUL 12

PRINS DIN NOU ÎN CURSA

Sper că acum ai făcut progrese în ceea ce privește atacarea aceluia obicei care nu vrea să dispară. Poate că a trecut o zi sau chiar o săptămână fără să aluneci din nou în același păcat vechi, așa că ești deja destul de optimist că poți să vezi lumina de la capătul tunelului. În sfârșit, poți să te simți mai bine cu privire la tine însuși, nu-i așa? Greșit! Fii atent în acest punct, pentru că exact acesta este momentul în care cei mai mulți dintre noi cădem din nou. Credem că trecutul nostru este deja istorie, așa că lăsăm garda jos. Dar aceasta este chiar invitația pe care o așteaptă Satana să vină rapid înapoi în viețile noastre.

Deci, ar trebui să concluzionăm că am fost amăgiți - că victoria până la urmă nu este posibilă? Cu siguranță că nu! Ar trebui să fim siguri că victoria este pe deplin reală. Dar nu este suficient să stăm tari o dată, doar ca să cădem din nou.

Ce anume se întâmplă de ne împiedică să rupem ciclul pentru totdeauna? Sunt posibile câteva lucruri. Jerry G. ■Dunn, un fost alcoolik, a descoperit un tipar printre alcoolici, pe care l-a explicat în cartea sa, *God is for the Alcoholic* [Dumnezeu este pentru alcoolik]. După ce am studiat-o, am ajuns la concluzia că noi toți experimentăm acest ciclu într-o formă sau alta. Dunn a făcut multe cercetări ca să afle

Mi

motivul pentru care alcoolicii renunță la băutură și se bucură de o perioadă de abstenență, doar ca să se întoarcă din nou la băutură. Dumnezeu i-a dat discernământ în această chestiune, și iată ce a observat la acest ciclu, despre care spune el că poate dura o săptămână, o lună sau chiar ani pentru a fi complet.

În primul rând, alcoolicul nu dorește niciodată să mai bea. A băut destul. Niciodată nu se va mai face de râs - să se trezească în camere ciudate, neștiind cum a ajuns acolo. Doar amintirea umilinței trecutului îl ține treaz pentru o vreme.

Un astfel de sentiment este de obicei primul pas către eliberarea de orice viciu. Am obosit să ne îngrășăm, să ne enervăm, sau orice altceva. Devenim atât de epuizați de eșec, încât începem să căutăm o cale de scăpare. Atâția creștini nu au ajuns încă până aici! Încă nu s-au saturat de păcatul lor. Câteva dintre cele mai neplăcute obiceiuri ar putea să dispară, dar nu și cele mai subtile. Unele obiceiuri păcătoase sunt încă prea atrăgătoare pentru a fi îndepărtate complet. Cum am subliniat deja, Dumnezeu dorește ca noi să vrem victoria pentru alte motive decât împlinirea personală. Dar, de obicei, căutarea noastră după eliberare începe cu un dezgust sănătos față de eșecurile noastre. În al doilea rând, Dunn a observat că alcoolicii încep să se mândrească cu starea lor de sobrietate. Ei vor spune: „Știi, n-am băut de trei săptămâni.” Alcoolicul începe să se simtă mai bine - poate chiar și-a recăpătat slujba și a recâștigat respectul copiilor săi. Curând începe să aibă o atitudine de superioritate când își vede prietenii care beau. Crede despre sine: „Nu aș mai acționa într-un mod atât de nebunesc din nou, slavă Domnului.” Totuși, este dificil pentru el să evite ispita constantă a alcoolului. Acceptă să bea un pahar cu prietenii, așa că aceștia îl invită să li se alăture. Încă este mândru de abstenența lui, și totuși se teme

că ar putea aluneca din nou în vechiul obicei. Dunn spune: „Pe acesta îl numim «un bețiv uscat». Acest om a ajuns în locul în care trebuie să lupte împotriva dorinței de a mai bea un pahar. El este dezgustat de oamenii care beau. Nu poate suporta mirosul de lichior. Devine iritabil, iar sugestia cuiva să mai bea puțin, devine un afront personal.”

Dar, după ce îndură lupta puțin timp, alcoolicul începe să creadă că a rezolvat problemele care i-au cauzat dependența. Se simte mai bine din punct de vedere fizic și mental. Poate că a început să frecventeze biserica, deci crede că viața lui spirituală este în ordine. Respiră ușurat. În sfârșit, totul va fi bine.

În final, când simte că este stăpân pe situație - sau, cel puțin, simte că problema lui este sub control - ocaziile de a bea devin mai numeroase ca niciodată. Unul dintre tovarășii lui spune: „O, poți să faci față!” Până în acest punct, el a refuzat astfel de oferte. Dar dintr-odată simte că este stăpânul unei lumi complet noi. Desigur că este în stare să facă față unui singur pahar. Așa că spune da - doar o dată.

În acest punct, spune Dunn, alcoolicul se îndreaptă spre una dintre cele două direcții. Dacă este în stare să se oprească la o singură băutură, el confirmă concluzia sa că poate face față băuturii. Își pierde frica de alcool. Consideră că este ușor să mai bea atunci când i se oferă. Dar cel mai adesea, acel singur pahar îi reaprinde pasiunea pentru alcool. Dunn scrie: „Un singur pahar ar putea fi de ajuns să îl ducă din nou în adâncimile alcoolismului la fel de rapid cum poate fi împins cineva de pe o stâncă.” În oricare caz, rezultatul final este același: din nou va deveni complet victima sticlei. Dunn menționează un doctor care a completat ciclul în zece ani. Bând o jumătate de

pahar de bere, a început un alt ciclu de decădere care, în final, i-a ruinat căminul și l-a costat serviciul său.

176

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

Problema ta s-ar putea să nu fie alcoolismul, dar bănuiala mea este că ciclul tău urmează același tipar. Știi că am trecut prin aceleași etape cu alte păcate. Să privim acum la ceea ce putem învăța din astfel de eșecuri.

CE VREA SĂ NE ÎNVEȚE DUMNEZEU?

Dumnezeu folosește eșecurile noastre să ne învețe câteva lecții. În momentul în care falimentăm, primim un curs intensiv de teologie. Ni se reamintește într-un mod clar că „mândria merge înaintea pieirii și trufia merge înaintea căderii” (Proverbele 16:18). John Bunyan a avut dreptate când spunea: „Cel care este jos nu trebuie să se teamă că va cădea.”

Vă aduceți aminte de bărbații lui Israel la Ai? Tocmai au cucerit Ierihonul, un oraș întărit cu ziduri uriașe, puternice. Dumnezeu tocmai făcuse o minune - zidurile s-au prăbușit. Următorul oraș în agenda lor era micuța cetate Ai. Înviorați după victoria de la Ierihon, bărbații au decis că era nevoie doar de o mică armată pentru cucerirea cetății. Dar israeliții au fost înfrânți. Încrederea lor în sine a fost nejustificată. În entuziasmul lor pentru victorie, au trecut cu vederea faptul că păcatul era în tabără. Victoria lor trecută nu constituia o garanție pentru succesul viitor.

Trebuie să învățăm că momentul nostru cel mai periculos este atunci când credem că, în final, suntem stăpâni pe situație. O serie de victorii ne pregătesc căderea. Niciunul dintre noi nu ar trebui să spună vreodată: „Acesta este un păcat pe care îl stăpânesc. Nu-l voi mai comite vreodată.”

Dumnezeu detestă îndreptățirea de sine - o atitudine superioară, critică la adresa altora. Ce ușor este să spunem: „Eu niciodată n-aș fi făcut ce a făcut el!” Oricine spune acest lucru nu are idee cu privire la ce poate el să facă. Nu există păcat dincolo de capacitatea noastră. Dacă nu ne-am

PRINS DIN NOU ÎN CURSĂ

177

afundat la același nivel de răutate ca alții, este pentru că nu am avut aceleași oportunități de a face răul și, mai important, pentru că ne-a împiedicat harul lui Dumnezeu.

Vă amintiți de fariseul care a intrat în Templu să se roage? Ne amintim de el în general pentru că a enumerat lui Dumnezeu toate faptele lui bune. Dar ceea ce deseori scăpăm din vedere este că nu și-a asumat meritul pentru standardele morale înalte pe care le avea - cel puțin a spus: „Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni” (Luca 18:11). Dar, cu toate că *a mulțumit lui Dumnezeu* că nu este ca și ceilalți, totuși nu a primit mila lui Dumnezeu. De ce? Pentru că până și faptele bune făcute în numele lui Dumnezeu nu constituie niciodată baza pentru acceptare. Vameșul cel smerit a fost acceptat tocmai pentru că a înțeles că fundamentul acceptării era doar mila lui Dumnezeu.

Chiar și afirmația des repetată (spusă de obicei de către creștinii stăpâni pe sine, mulțumiți de ei înșiși, care nu par niciodată să se lupte ca și noi restul): „Numai harul lui Dumnezeu mă ține”, poate fi spusă în spiritul îndreptățirii de sine. Credem că suntem diferiți, mai buni decât alții, pentru că ne-am atras favoarea lui Dumnezeu. Chiar și o astfel de neprihănire de sine rafinată este anatema în fața lui Dumnezeu. El dorește să vedem că, în esență, toate ființele umane sunt la fel. Dacă suntem destinatarii harului Său special, aceasta se datorează plăcerii Lui suverane; nu pentru că suntem mai buni decât alții.

Falimentele noastre ne ajută să învățăm aceste lecții. Nu știu care a fost țepușul lui

Pavel, dar originea lui era diavolul. El spune că era „un sol al Satanei, ca să mă palmuiască, și să mă împiedice să mă îngâmfi” (1 Corinteni 12:7). Totuși, acea slăbiciune a fost lăsată în mod intenționat de Dumnezeu să-l țină departe pe Pavel de mândrie și de ipocrizie.

178

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

PRINS DIN NOU ÎN CURSĂ

179

Dumnezeu nu ne determină să păcătuim, dar El folosește păcatele noastre să ne amintească de slăbiciunea noastră. Suntem mai puțin tentați să-i judecăm pe alții, și mai înțelegători față de eșecurile lor, atunci când devenim conștienți de răutatea propriei noastre inimi. Atunci învățăm cum să-i privim pe ceilalți cu umilință, gândindu-ne la noi înșine, ca nu cumva să fim ispitiți și noi (Galateni 6:1). Când suntem prinși de păcat, Dumnezeu folosește această experiență să ne învețe despre neprihănirea Lui și despre ura Lui față de păcat.

Dumnezeu dorește, de asemenea, să apreciem minunea harului Său. „Dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult” (Romani 5:20). Datorită mândriei, consider că este greu să recunosc că am nevoie de harul lui Dumnezeu în mod continuu, cu disperare. Cât de mult am vrea să putem spune cu toții: „Nu am comis acest păcat timp de zece ani.” Dar problemele noastre permanente cu păcatul ne împing spre cruce. Suntem confrunțați cu Calvarul mereu și mereu; suntem obligați să venim cu mâinile goale pentru a primi resursele lui Dumnezeu, date în mod gratuit prin harul Său.

Petru rezumă totul pentru noi, spunând: „Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har. Smeriți-vă dar sub mâna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe” (1 Petru 5:5-6).

INDICATOARE CE AVERTIZEAZĂ CU PRIVIRE LA CĂDERE

In cascada Niagara, există un punct din care nu te mai poți întoarce în râu - un loc în care apa curge atât de violent, încât ar fi imposibil să înaintezi împotriva curentului. În acel punct, este inevitabilă căderea în cascadă. Există semne

I

de avertizare care le spun celor imprudenți unde este acel loc, dar unele persoane nesăbuite fie au ignorat semnele, fie nu le-au văzut. Majoritatea nu sunt printre noi ca să ne spună care a fost situația.

Și noi avem semne de avertizare. În general, ele sunt niște semnale tăcute și nu explozii care să ne facă să ne oprim. Eșecul, de fapt, este foarte predictibil. Putem spune dacă ne aflăm pe calea fără de întoarcere.

Care sunt acele indicatoare? Primul este un sentiment de automulțumire, un semn de ușurare că, în sfârșit, avem totul sub control. În acel moment, suntem vulnerabili, pentru că încrederea noastră se bazează pe noi și pe realizările din trecut, și nu pe Domnul. Vă amintiți de alcoolic? El crede că poate controla băutura. Trebuie să i se aducă aminte că niciodată nu are stăpânire asupra băuturii. Chiar și la întâlnirile asociației Alcoolicii Anonimi, participanții sunt instruiți să spună: „Sunt un alcoolic.” Și ei nu trebuie să uite acest fapt nici după ce au fost treji timp de zece ani.

Prietenii mei, suntem păcătoși. Și vom continua să fim până în ziua când murim.

Trebuie să ne ferim de gândul că avem în stăpânire orice păcat. „Nu fiți atât de naivi

și de încrezători în forțele voastre. Nu faceți excepție. Puteți cădea cât sunteți de lungi, la fel de ușor ca oricare altul. Uitați ideea de încredere în sine; e nefolositoare" (1 Corinteni 10:12, MSG).

Există apoi pericolul de a face provizii ascunse pentru înfrângere. Dave a dorit cu disperare să-și învingă dependența de pornografie, dar păstra în camera lui DVD-uri nepotrivite, să fie la îndemână în caz că era ispitit! Sau gândiți-vă la o femeie care dorește să se lase de fumat, dar care păstrează în sertar un pachet de țigări, gândindu-se că ar putea avea nevoie de ele.

180

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

Mintea noastră este ca o casă cu multe camere. S-ar putea să fim gata să curățăm bucătăria, camera de zi, și chiar unele dintre dormitoare. Dar cum rămâne cu magazia plină de vechituri? Poate că este valoroasă pentru noi, pentru că reprezintă o mică parte din viața noastră pe care nu suntem gata să o aducem sub lumina reflectorului Duhului Sfânt. Dar Cristos dorește să fie stăpânul întregii noastre vieți. El vrea să scoată la lumină tot ceea ce este ascuns. Există un singur mod în care putem îndeplini cerința lui Dumnezeu, și anume refuzând să păstrăm orice încăpere din viața noastră care poate fi folosită ca refugiu de la angajamentul nostru spiritual.

Dumnezeu dorește să săvârșim o operație radicală în ceea ce privește obiceiurile păcătoase. Trebuie să ardem toate podurile. Așa ne-a învățat Isus în Predica de pe Munte. Imediat după remarcă Sa cu privire la păcatul poftei, a făcut o declarație șocantă: „Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă. Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o și leapădă-o de la tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale, și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă.” (Matei 5:29-30).

Odată ce este scos un ochi, sau o mână este tăiată, nu mai există șansa să fie puse la loc. Despărțirea este definitivă; nu există un program ascuns pentru întoarcere. Pavel a scris: „[...] îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftetele” (Romani 13:14).

Există și un indicator referitor la alunecarea spirituală. Aceasta se întâmplă când începem să-L înghesuim pe Dumnezeu și Cuvântul Său la circumferința vieților noastre. Se întâmplă atât de subtil pe măsură ce ne simțim

PRINS DIN NOU ÎN CURSĂ

181

presăți de responsabilitățile vieții: slujbe, partenerii de viață, copii, hobby-uri, biserică, prieteni - chiar și televizorul, internetul, cel mai nou telefon mobil...

Am fost cu o barcă care a părăsit țărmul atât de încet, încât abia am observat. La fel se întâmplă și cu majoritatea alunecărilor în păcat, încet și fără fanfară. Doar eșecurile tragice ne fac să realizăm cât de departe ne-am îndepărtat de țărm. Dumnezeu ne preferă fie reci, fie în clocot, nu căldicei (Apocalipsa 3:16). Motivul este simplu: cineva care este rece, caută focul, cineva care este căldicel se simte în general confortabil și nu vede nicio nevoie de schimbare. Este atât de mulțumit de sine că nu știe cât de gravă este situația lui! Credincioșii din Laodiceea, cărora le sunt adresate aceste cuvinte, erau căldicei, dar credeau că sunt în clocot. Ei s-au abătut de la prima lor dragoste și nici măcar nu știau acest lucru. Grădinarii ne spun că buruienile vor crește întotdeauna dacă ne oprim din cultivarea plantelor sănătoase și dacă nu smulgem buruienile din rădăcină.

În cele din urmă, există un indicator al compromisului. Acesta se întâmplă când tolerăm păcatul doar pentru o scurtă perioadă de timp. Am văzut un bărbat care

distrugea un zid de ciment cu un ciocan uriaș. La prima lovitură, zidul era la fel de solid ca întotdeauna. Chiar și după douăzeci de lovituri, părea de neclintit. Dar omul a continuat. După un timp, zidul a început să se fărâmițeze, deși încă stătea tare și ferm. Dar începea să cedeze! A căzut prima bucătică, apoi alta, apoi treptat s-a prăbușit. La fel este și cu păcatul. Este adevărat că putem tolera păcatul fără ca el să ne ruineze - dar nu putem face asta pentru mult timp. Uneori, compromisul este posibil fără rezultate dezastruoase, dar, în cele din urmă ne slăbește rezistența.

182

CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

De câți lideri creștini am auzit recent că au fost implicați în păcatul adulterului? Astfel de relații probabil că au început destul de nevinovat - la început, prietenie, apoi câteva închipuiri și niște gânduri senzuale. Dar astfel de escapade ale imaginației slăbesc rezistența unei persoane. La fel ca zidul din ciment, oamenii - chiar și pastorii - pot rămâne tari pentru un timp, crezând că totul este bine. Dar, în cele din urmă, zidul lor se prăbușește.

Fii atent la aceste indicatoare. Ele sunt avertismente pentru tine în călătoria ta. Revino în cursa de alergare și ațintește-ți privirea la Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre (Evrei 12:2).

CÂT DUREAZĂ PÂNĂ TE RIDICI DIN NOU?

Ai fost prins din nou în cursă; te afli pe același drum. Cât timp ar trebui să stai acolo? Satana ar vrea să spună: „Pentru veșnicie. La urma urmei, ce folos? Din moment ce nu ești sigur că data viitoare vei câștiga, de ce să te mai deranjezi?”

Ai putea fi ispitit să fii de acord. Natura umană urăște ideea că trebuie să ne întoarcem la Dumnezeu fără o emblemă fixată pe vesta noastră cu inscripția „un premiu pentru merite speciale”. Nu ne simțim în largul nostru să acceptăm mila pe care nu o merităm. Ezităm să ne întoarcem imediat fără o perioadă de probă. Poate că vrem chiar să potolim vinovăția pedepsindu-ne pe noi înșine prin retragerea din fața lui Dumnezeu și a oamenilor Săi. Așa că amânăm întâlnirea cu Cel Atotputernic până când dovedim că suntem gata să acționăm și că nu vom mai cădea niciodată. Mai mult, argumentăm noi, vinovăția este bună pentru noi. Ne va învăța să nu mai facem acest lucru niciodată!

Dumnezeu gândește diferit. Faptul că noi considerăm că trebuie să ne îndreptăm înainte să revenim la El, dezvăluie

PRINS DIN NOU ÎN CURSA

183

o înțelegere greșită a crucii. Noi trebuie să venim exclusiv pe baza sângelui, nu pe baza unor realizări acceptabile. *Vinovăția nu înseamnă că Dumnezeu ne alungă din fața Lui; înseamnă că Dumnezeu încearcă să ne cuprindă cu brațele Sale.* Deci, este vinovăția bună pentru noi? Este adevărat că ne învață cât de stânjenitoare pot fi efectele ulterioare ale păcatului, dar este incert dacă vinovăția este o motivație acceptabilă pentru schimbarea comportamentului nostru. În orice caz, nicăieri în Biblie nu citim că Dumnezeu folosește vinovăția pentru a-i disciplina pe copiii Săi. Consecințele naturale ale păcatului, da, pentru că ele ne învață cât de condamnat poate fi păcatul. Dar vinovăția nu este mijlocul de disciplinare al lui Dumnezeu; acesta este contrar crucii. Metoda lui Dumnezeu de a ne motiva să trăim în neprihănire este iubirea și harul Său. Ascultați-l pe Pavel: „Iată ce vreau să faceți, cu ajutorul lui Dumnezeu: luați viața voastră obișnuită, de zi cu zi - somnul vostru, mâncatul, mersul la lucru și tot ce mai faceți în viață - și puneți-o înaintea lui Dumnezeu ca o jertfă. Acceptând ceea ce face Dumnezeu pentru voi este cel mai bun lucru pe care îl puteți face voi pentru El” (Romani 12:1, MSG). Harul, dăruit în mod gratuit, nu ne asigură certificatul pentru păcat. Mai degrabă, ar trebui să ne motiveze să ne dăruim pe noi

înșine fără rezerve Celui care ne iubește cu atâta generozitate, cu atâta profunzime. Ori de câte ori păcă-tuiești, Dumnezeu dorește să te întorci în părtășie imediat. Învață-ți lecțiile, dar în limitele iertării Sale, nu în afara ei. Auzim uneori că ar trebui să avem „scurte mărturisiri” față de Dumnezeu. Este un mod de a ne aminti să nu lăsăm păcatul să se strângă în viața noastră. Nu te gândești că trebuie să aștepti până când se deschid ușile bisericii sau până la sfârșitul zilei, ca să te ocupi de păcatul tău.

Mărturisește-1 în momentul în care se află în atenția ta. De fapt, nu folosi

184 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

mărturisiri scurte față de Dumnezeu, ci mărturisiri *prezente și continui* față de Dumnezeu. Fie că îți conduci mașina, fie că lucrezi în birou, sau lucrezi în gospodărie, poți fi implicat în dialog cu Dumnezeu. Pe măsură ce vorbești cu El, El îți răspunde prin Cuvântul Său.

Ascultați speranța Scripturii pentru toți cei care păcătuiesc:

Așa vorbește Domnul: „Cine cade și nu se mai scoală? Sau cine se abate fără să se întoarcă iarăși?” (Ieremia 8:4).

Domnul întinde o mână celor nenorociți, dă un nou început celor ce-s gata să renunțe (Psalmul 145:14, MSG).

Nu te bucura de mine, vrăjmașă, căci chiar dacă am căzut, mă voi scula iarăși, chiar dacă stau în întuneric, totuși Domnul este lumina mea (Mica 7:8).

Nu contează de câte ori cad, oamenii care se încred în Dumnezeu nu rămân pentru mult timp acolo (Proverbele 24:16, MSG).

Domnul întărește pașii omului, când îi place calea lui; dacă se întâmplă să cadă, nu este doborât de tot, căci Domnul îl apucă de mână (Psalmul 37:23-24).

Poți spune nu celui obicei încăpățânat spunându-I încă o dată da lui Dumnezeu!

PRINS DIN NOU ÎN CURSĂ

185

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL DE GRUP SAU MEDITAȚIE PERSONALĂ

1. Gândește-te la ultima dată când ai fost prins în cursă de slăbiciunea ta. Ai avut vreun indiciu că urma să cedezi ispitei? Ce anume poți învăța din experiența aceea?
2. Care sunt modalitățile prin care întreținem uneori ispita, crezând că îi putem face față și că știm când să ne oprim? Ce arată acest fel de atitudine despre viețile noastre?
3. Care crezi că ar putea fi cel mai bun antidot împotriva alunecării în viața noastră spirituală? Sau este nevoie de mai multe precauții? Gândește-te la modalități prin care poți reduce șansele căderii spirituale. Notează-le.
4. De ce deseori amânăm mărturisirea păcatelor după ce am păcătuat? Care sunt lecțiile pe care încă nu le-am învățat?
5. De ce crezi că păcatul este atât de subtil? Petrece un timp în rugăciune chiar acum. Cere-I lui Dumnezeu să aducă la lumină domeniile din viața ta care au nevoie de înnoire și mulțumește-I că ți-a oferit această posibilitate prin Fiul Său Isus.

EPILOG

SCRIIND ULTIMUL CAPITOL

Ai citit acum și ai cugetat asupra principiilor de bază pe care Dumnezeu le poate folosi pentru a-ți înnoi mintea și pentru a-ți schimba comportamentul. Încotro te vei îndrepta acum? Ce poți face pentru a urma întocmai orice angajament pe care l-ai făcut?

Această carte este incompletă până când nu este aplicată; nu trebuie doar să cunoaștem adevărul, trebuie să-l și practicăm. Din această cauză, tu vei scrie ultimul capitol. Majoritatea dintre noi nu avem nevoie de mai mult adevăr decât avem deja; ceea ce avem nevoie este să introducem ceea ce cunoaștem în structura vieții noastre de zi cu zi. Iată deci prilejul tău de a continua acolo unde se oprește această carte. Tu vei decide cum se va termina această carte prin modul în care vei trata ispita.

Pentru scrierea ultimului capitol, fă rost de un caiet gros. Va fi numai al tău - niciun editor nu-i va citi conținutul să vadă dacă este bun de scos pe piață. Nu e nevoie să-ți revizuiești gramatica sau să folosești dicționarul să-ți verifici ortografia. Acest capitol este între tine și Dumnezeu.

Acest caiet va deveni jurnalul tău spiritual, o narațiune referitoare la unde te afli în viața ta acum, unde vrei să fii,

187

188 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

și pașii pe care îi vei face să ajungi acolo. Desigur că poți să scrii ce dorești în cartea ta, dar îți ofer câteva sugestii pe care poate vei dori să le incluzi în jurnalul tău.

SCRIIND ULTIMUL CAPITOL

189

ÎNTREBĂRI PENTRU STUDIUL DE GRUP SAU MEDITAȚIE PERSONALĂ

1. Scrie-I o scrisoare lui Dumnezeu, spunându-I despre trecutul tău - eșecuri și succese. Fii sigur că incluzi și slăbiciunile tale, sau obiceiurile rele. Impărtășește-I lui Dumnezeu dorințele inimii tale. În mod specific, spune-I ce dorești să faci El în viața ta în următorii cinci ani, în anul următor și în luna următoare. Concentrea-ză-te asupra trăsăturilor de caracter, amintindu-ți că scopul Lui este să fii modelat după chipul Fiului Său (Romani 8:29).

2. Notează cereri speciale de rugăciune pentru alții: pentru soțul tău sau pentru soția ta, pentru copiii tăi, pentru rudele tale, pentru prietenii tăi. Fii specific.

3. Cere-I lui Dumnezeu să-ți dea înțelepciune să conturezi o strategie pentru a deveni persoana care crezi că El dorește să fii. Aceasta va include chestiuni precum începerea fiecărei zile cu Dumnezeu, memorarea a două sau mai multe versete din Scriptură pe săptămână, învățarea și angajarea în lucrarea de mijlocire pentru alții.

4. Încearcă să anticipezi modurile în care Satana și firea pământească vor încerca să te împiedice să îți urmezi

190 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

angajamentele, cum ar fi: să dormi prea mult, să te uiți la televizor, să fii dezorganizat. Redu posibilitatea de a falimenta. Cât de mult valorează pentru tine o relație disciplinată cu Dumnezeu?

5. Notează în mod regulat în caietul tău chestiuni precum:

- a. Cereri specifice de rugăciune și răspunsurile la acestea.
- b. Observații speciale cu privire la versetele din Scriptură care îți sunt de un ajutor deosebit.
- c. Lecțiile care te învață Dumnezeu.

Lasă cartea ta să devină un monument al credincioșiei lui Dumnezeu în viața ta. Dacă vei face acest lucru, cel mai important capitol din această carte va fi ultimul capitol, cel pe care îl scrii tu. Apostolul Pavel a recunoscut că cea mai bună carte este o viață trăită în puterea Duhului: „Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii” (2 Corinteni 3:2). Domnul să te ajute să începi chiar azi.

GHIDUL LIDERULUI

INDICAȚII PENTRU DISCUȚII ÎN GRUPURI MICI ȘI / SAU STUDIU PERSONAL

După ce ai parcurs fiecare capitol de unul singur, așază-te și meditează puțin mai adânc. Dacă studiezi această carte cu alte câteva persoane, luați puțin timp să vă adunați gândurile împreună înainte să continuați. Iată aici câteva gânduri referitoare la modul în care să petreceți cât mai benefic acest timp.

Stabiliți principii fundamentale. Nu aveți nevoie de prea multe. Iată aici două: *In primul rând*, veți dori să vă angajați, ca grup, să duceți acest lucru până la capăt. Creșterea personală semnificativă are loc atunci când membrii grupului petrec suficient timp împreună pentru a se cunoaște mai bine cu adevărat. Nu trebuie să fie în fiecare săptămână, dar e nevoie să stabiliți un factor de consecvență al timpului vostru împreună. Dacă studiezi această carte de unul singur, angajează-te să o termini. *În al doilea rând*, fiți de acord că povestea fiecăruia este importantă. Probabil că timpul este azi lucrul cel mai de preț, așa că, dacă aveți o oră la dispoziție să o petreceți

191

I

192 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

împreună, fă tot posibilul să acorzi suficient timp fiecărei persoane pentru a-și exprima preocupările, să transmită idei și să fie un membru activ al grupului. Discuțiile în cadrul grupurilor mici nu sunt monologuri; totuși, nu este un lucru rău ca o persoană să coordoneze discuția. Rolul tău în cadrul unui grup mic nu este doar să explorezi și să îți extinzi propria înțelegere, ci și să-i sprijinești pe ceilalți. Dacă un membru al grupului are cu adevărat nevoie de mai mult timp, oferă-l acelei persoane. Uneori, nevoile unei singure persoane cântăresc mai greu decât nevoile mai multor persoane. Judecă sănătos și alocă timp suplimentar atunci când este necesar; timpul *tău* s-ar putea să fie la următoarea întâlnire a grupului tău.

Întâlniți-vă în mod regulat. Alegeți un loc și o oră și respectați-le. Nu fi surprins dacă aceasta devine o luptă. Implică-te în acest studiu cu acea așteptare și du-l la bun sfârșit. Dacă studiezi această carte singur, pune deoparte un timp și un loc, săptămânal, atunci când știi că vei putea să te concentrezi.

Lasă-L pe Dumnezeu să conducă. De fiecare dată când vă adunați, ghiciți cine altcineva este în încăpere? Aveți dreptate - Dumnezeu. Fii atent la modul în care El conduce. E nevoie ca timpul tău să fie structurat? Atunci urmărirea structurii cărții este o idee bună. Este nevoie de un moment de pauză? Atunci luați o pauză, retrageți-vă un moment, și uitați-vă ce face Dumnezeu.

Vorbiți deschis. La început, cu toții veți fi puțin nesiguri. Nu înseamnă că ești o persoană rea dacă ești puțin ezitant în a-ți despacheta toate *problemele* în fața prietenilor sau a noilor cunoștințe. S-ar putea să fii puțin sceptic cu privire la valoarea dezvăluirii celor mai adânci părți ale ființei tale în fața altora. Poate că pur și simplu te temi de cum vor părea sau cum vor suna aceste dezvăluiri. Scopul nu este lipsa

GHIDUL LIDERULUI

193

sentimentului de siguranță; mai degrabă, scopul este un loc sigur în care să fii și să împărtășești. Dar nu neglija motivul care te aduce în acest loc - dorința de a fi cunoscut și de a da un sens vieții tale. Și nu uita că Dumnezeu este Cel care te aduce în acest loc - nu faci parte din grup la întâmplare. Relaxează-te. Afundă-ți picioarele în apa discuției sincere. Deseori, acolo poți găsi vindecare. Din nou, dacă citești această carte singur, chiar să fii sincer cu tine însuși poate fi un lucru greu. Dar în loc să vorbești deschis, încearcă să scrii în mod frecvent. Consemnează-ți toate gândurile și emoțiile, și lasă-L pe Dumnezeu să-Și facă lucrarea.

Mentține obiectivul. Dacă organizarea nu reprezintă punctul forte al grupului, încearcă următoarea abordare: petrece câteva minute împărtășind comentarii generale asupra studiului și apoi ia fiecare întrebare și oferă fiecărui membru al grupului prilejul să răspundă. În timp ce îi asculți pe ceilalți, notează gândurile pe care ți le sugerează cuvintele lor. Când vi se cere să vă rugați, ascultați-vă unul pe altul citind

rugăciunile cu voce tare. Dacă studiezi această carte singur, asigură-te că timpul tău de studiu este ferit de orice distragere a atenției. Nu lucra în fața televizorului sau în timp ce aștepti autobuzul. Onorează schimbările pe care Dumnezeu dorește să le aducă în viața ta luând în serios timpul petrecut cu El în această carte.

Urmărește obiectivul până la capăt. Nu lăsa ca aplicabilitatea pentru viață să se risipească fără să mai întreprinzi nimic. Dați-vă socoteală unii altora și reluați deseori ideile din capitolele precedente. Luați-vă timp la începutul fiecărei întâlniri de grup să recapitulați și să vedeți în ce punct vă aflați. Rugați-vă unii pentru alții în timpul dintre întâlniri. Sunați-i pe membrii grupului pe care Dumnezeu îi pune în gândurile voastre și întrebați-i simplu: „Cum mai ești?” încă o dată, dacă citești cartea singur, ia întrebările în

194 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

mod serios. Coboară în profunzime și fii sincer cu Dumnezeu și cu tine însuși. Este prilejul tău cel mai bun în vederea creșterii spirituale.

BIBLIOGRAFIE

Adams, Jay E, *Competent to Counsel*, Grand Rapids: Baker Book House, 1970.

Adams, Jay E, *You Can Sweeten a Sour Marriage*. Grand Rapids: Baker Book House, 1975.

Augustine, *Confessions*, Oxford: Clarendon Press, 1992.

Bubeck, Mark, *The Adversary: the Christian versus demonic activity*, Chicago: Moody Press, 1975.

Christenson, Larry. *The Rensved Mind*, Minneapolis: Bethany Fellowship, 1974.

Christians Unite, „Two Great Lies by James Stalker”, articles,

[http://articles.christiansunite.com/article 9614.shtml](http://articles.christiansunite.com/article%209614.shtml) (accesat în 2 august 2007).

Dunn, Jerry G, *God is For the Alcoholic*, Chicago: Moody Press, 1975.

Kiev, Ari, *A Strategy for daily Living*, New York: Free Press, 1973.

Shelhamer, E. E, *Traits of the Self-Life*, Harrisburg, VA: Christian Light Publications, 1994.

195

196 CUM SĂ AJUNGI SĂ SPUI NU

Spiegelberg/ Nancy, „*li Only I had Known You*”,

Godthought, <http://www.godthoughts.com/only.html> (accesat în 2 august 2007).

Meyer, F. B. citat în Guido/ Michael, „The Book of Acts: Message Three”, Guido Gardens Online, [http://www. the-sower.org/acts/03.htm](http://www.the-sower.org/acts/03.htm) (accesat în 2 august 2007).

Alte cărți publicate de editura Casa Cărții

2000 de ani de evidențe ale manifestării Duhului Sfânt în viața

Bisericii, de Eddie L. Hyatt

Botezați în Duhul, de Frank D. Macchia

Când ți s-a greșit, de Erwin W. Lutzer

Ce pretinde Isus de la lume, de John Piper

Chemarea la bucurie și durere, de Ajith Fernando

Cine ești când nu te vede nimeni, de Bill Hybels

Creștinul împăciuitor, de Ken Sande

Cum să-ți depășești trecutul, de Erwin W. Lutzer

Dicționar de imagini și simboluri biblice, editori generali:

Leland Ryken, James C. Wilhoit și Tremper Longman III *Eroi ai credinței*, de Gebe Fedele

Femeile Bibliei, prin ochii lui Dumnezeu, de Jerram Barrs *Gata cu scuzele*, de Tony Evans *Ghid al*

istoriei creștinismului, de Jonathan Hill *Ghid de artă creștină*, de Michelle P. Brown *Istoria gândirii*

creștine, de Jonathan Hill *Izvoare de spiritualitate creștină*, de Gerald L. Sittser *Pavel, Duhul și*

poporul lui Dumnezeu, de Gordon D. Fee *Păzirea celor Zece Porunci*, de J. I. Packer *Prea ocupat*

pentru a nu mă ruga, de Bill Hybels *Prezența și lucrarea Duhului Sfânt*, de R. A. Torrey *Rănit de frați,*

vindecă de Dumnezeu, de Chris Jackson *Răuri de apă vie*, de Fratele Yun și Paul Hattaway *Să*

cunoaștem creștinismul, de J. I. Packer *Strigăte de pe cruce*, de Erwin W. Lutzer *Tânjirea după*

Dumnezeu, de Richard J. Foster și Gayle